

ROBERT

BRYNDZA

CRIME

Fata din gheață

PRIMUL VOLUM DIN SERIA
ERIKA FOSTER

www.virtual-project.eu

TREI

FICTION
CONNECTION

ROBERT BRYNDZA

Primul volum din seria Erika Foster

FATA DIN GHEAȚĂ

Original: *The Girl in the Ice* (2016)

Traducere din limba engleză:

LIDIA GRĂDINARU

virtual-project.eu

3
TREI

2018

*Pentru Ján, cu care-mi împart viața în comedie,
iar acum, în dramă.*

Prolog

Trotuarul strălucea în lumina lunii când Andrea Douglas-Brown mergea grăbită pe strada pustie. Tocurile ei țacăneau în liniștea din jur, ritmul lor întrerupându-se frecvent – rezultatul numeroaselor pahare de votcă băute. Aerul de ianuarie era tăios și frigul o mușca de picioarele goale. Crăciunul și Anul Nou veniseră și trecuseră, lăsând în urmă un vid aseptice și rece. Vitrinele magazinelor lunecau pe alături, scăldate în întunericul întrerupt doar de licărul unui felinar stradal care lumina un magazin murdar ce vindea alcool pentru acasă. Înăuntru, ghemuit la lumina laptopului său, era un indian, care însă n-a observat-o când a trecut pe alături.

Andrea era atât de furioasă și atât de pornită să lase în urmă bodega, încât se întreba doar unde se ducea când, deodată, vitrinele magazinelor au fost înlocuite de case mari, retrase de la trotuar. Deasupra se întindeau crengile unui ulm, care se pierdeau în cerul fără stele. Se opri și se rezemă de un zid, ca să-și tragă sufletul. Sângele îi fierbea în corp, iar aerul de gheață, tras în plămâni, o ardea. Uitându-se în urmă, văzu că ajunsese foarte departe și era la mijlocul dealului. Drumul se întindea departe în urmă, un luciu de melasă scăldat în portocaliu, având la bază gara înconjurată de întuneric. Liniștea și frigul o apăsau. Singura mișcare erau aburii respirației ei, care loveau aerul înghețat. Își îndesă sub braț plicul roz și, mulțumită că nu era nimeni prin preajmă, își ridică partea din față a rochiei micuțe și scoase din chiloți un iPhone. Cristalele Swarovski de pe husă sclipeau leneș în luminile stradale portocalii. Ecranul arăta că nu era semnal. Ea înjură, îl vâri la loc în chiloți și trase fermoarul micuțului plic roz. Înăuntru era un iPhone mai vechi, și el împodobit cu cristale Swarovski, dar câteva dintre acestea lipseau. Și el arăta că nu era semnal.

Panica urcă în pieptul Andreei când se uită în jur. Casele erau ferite, ascunse după garduri înalte și porți de fier. Dacă ar fi putut ajunge în vârful dealului, probabil că ar fi avut semnal. Și, la dracu', se gândi ea, avea să-l sune pe șoferul tatălui ei. Se gândi la o explicație. De ce se afla la sud de râu. Își încheie până sus scurta de piele, își petrecu brațele peste piept și o luă în susul dealului, ținând încă în mână, ca pe-un talisman, iPhone-ul cel vechi.

În urmă se auzi huruind un motor de mașină și ea întoarse capul, mijindu-și ochii în lumina farurilor, simțindu-se și mai expusă când aceasta licări pe picioarele ei goale. Speranțele ei că era un taxi se spulberară când văzu că mașina era joasă și pe capotă nu avea niciun indicator. Se întoarse și continuă să meargă. Zgomotul motorului mașinii deveni mai puternic și apoi farurile se fixară asupra ei, proiectând în față, pe trotuar, un cerc mare de lumină. După câteva secunde, lumina farurilor era tot asupra ei; aproape că le simțea căldura. Aruncă o privire în urmă. Mașina încetini și se târî, ajungând la un metru și ceva în urma ei.

Se înfurie când realizează a cui era mașina. Își dădu pe spate părul lung, se întoarse la loc și își continuă drumul. Mașina accelerează puțin, ajungând în dreptul ei. Geamurile erau negre. Un sistem audio bubuia și şuiera, iritându-i gâtul și provocându-i mâncărimi în urechi. Se opri brusc. După o secundă se opri și mașina, apoi dădu înapoi până când geamul șoferului ajunse lângă ea. Sistemul audio amuți. Motorul torcea.

Andrea se aplecă și se uită la geamul fumuriu, dar nu văzu decât reflexia chipului ei. Încercă portiera, dar era încuiată. Bătu în geam cu plicul roz și încercă din nou portiera.

— Eu nu mă joc, vorbeam serios mai devreme! strigă ea. Ori deschizi portiera, ori... ori...

Mașina rămase nemișcată, cu motorul pornit.

Ori ce? părea ea să spună.

Andrea își vârî poșeta sub braț, ridică degetul mijlociu spre geamul negru și plecă țănoșă, urcând

ultima porțiune de deal. Un copac uriaș încăleca marginea trotuarului și, cu trunchiul lui gros între ea și farurile mașinii, își verifică iar telefonul, ținându-l deasupra capului ca să aibă semnal. Cerul era fără stele, iar norul portocaliu-cafeniu părea atât de jos, încât brațul ei întins ar fi putut să-l atingă. Mașina înaintă încet și se opri lângă copac.

Andrea se simțea cuprinsă de frică. Rămasă în umbra copacului, se uită în jur. Tufișuri dese străjuiau trotuarele de pe ambele părți ale drumului care se întindea în față, într-un semiîntuneric cețos de periferie. Apoi zări ceva peste drum: o alee care trecea printre două case mari. Desluși un indicator mic pe care scria: DULWICH 1¼.

— Prinde-mă dacă poți, murmură ea.

Trase aer în piept și dădu să treacă în fugă strada, dar își prinse piciorul într-o rădăcină groasă a copacului care ieșea din trotuar. Durerea îi săgetă glezna îndoită sub ea. Își pierdu echilibrul, iar poșeta și telefonul îi zburară din mâini când se lovi cu șoldul de colțul bordurii și se rostogoli în drum. Capul i se izbi de asfalt cu un zgomot surd. Rămase acolo, amețită, în lumina orbitoare a farurilor.

Acestea se stinseseră, cufundând-o în beznă.

Auzi o portieră deschizându-se și încercă să se ridice, dar asfaltul de sub ea se clătina și se învârtea. Apărură două picioare, niște jeanși... O pereche de pantofi sport scumpi se încețoșară și deveniră patru. Ea întinse brațul, așteptând ca silueta cunoscută s-o ajute să se ridice, în schimb, cu o mișcare iute, o mână înmănușată îi acoperi nasul și gura. Cealaltă mână îi cuprinse partea de sus a brațelor, lipindu-i-le de corp. Pielea mănușii era moale și caldă pe pielea ei, dar forța și vigoarea degetelor dinăuntru o șocară. Fu ridicată cu o smucitură, târâtă iute până la portiera din spate și azvârlită în mașină, aterizând pe bancheta din spate.

Mașina se lăsă pe-o parte când silueta urcă pe locul din față al pasagerului și închise portiera. Sistemul central de blocare a portierelor zumzăi. Andrea auzi torpedoul deschizându-se, un foșnet,

apoi închizându-se cu un pocnet. Mașina se legănă când silueta trecu prin spațiul dintre locurile din față și se așează cu toată greutatea pe spatele ei, golindu-i plămânii de aer. După câteva clipe o bandă îngustă de plastic îi înconjură încheieturile, trăgându-i mâinile strâns la spate, intrându-i în piele. Silueta se deplasa pe corpul ei, agilă și mlădie, coapsele musculoase apăsându-i acum încheieturile legate. Durerea din glezna luxată spori când ambele picioare îi fură legate cu bandă adezivă lată. Simți un miros puternic de odorizant de pin amestecat cu un iz de cupru și-și dădu seama că nasul îi sângera.

O răbufnire de mânie îi declanșă un val de adrenalină, ascuțindu-i mintea.

— Ce dracu' faci? începu ea. O să țiip. Știi ce tare pot să țiip!

Dar silueta se răsuci, ajungând acum cu genunchii pe spatele ei, scoțându-i aerul din plămâni. Văzu cu coada ochiului o umbră mișcându-se și ceva tare și greu o lovi în ceafă. Văzu o explozie de stele verzi și simți o durere proaspătă. Brațul se ridică și lovi din nou puternic și apoi totul se întunecă.

Drumul rămase tăcut și pustiu când primii fulgi de zăpadă începură să cadă alene. Mașina lucioasă și cu geamuri fumurii demară aproape fără zgomot și se pierdu în noapte.

Capitolul 1

Lee Kinney ieși din căsuța cu terasă împreună cu mama lui și o luă pe strada principală prin pătura de alb. Scoase din pantalonii de trening un pachet de țigări și aprinse una. Ninsese toată săptămâna și încă ninge, curățând negreala urmelor de pași și de cauciucuri de pe pământ. Gara Forest Hill era învăluită în liniște la poalele dealului. Navetiștii de luni dimineața, care de obicei îl luau cu asalt, îndreptându-se spre birourile din centrul Londrei, erau probabil încă ghemuiți la căldură, bucurându-se de o neașteptată dimineață în pat alături de jumătățile lor.

Ticăloșii norocoși.

Lee era șomer de când părăsise școala în urmă cu șase ani, dar frumoasele zile de lăncezeală de odinioară în baza ajutorului de șomaj apuseseră. Noul guvern conservator adopta o atitudine mai severă față de șomerii pe termen lung, iar Lee trebuia să-și găsească de lucru cu program întreg pentru a mai primi ajutorul. I se oferise un loc de muncă destul de tihnit ca grădinar la Horniman Museum, la doar zece minute de mers pe jos de casa lui. În dimineața asta și-ar fi dorit să rămână acasă, ca toți ceilalți, dar nu primise nicio veste de la Jobcentre Plus cum că azi nu se muncea. În cearta cu scânteii care urmase, mama lui îi spusese că, dacă nu se ducea, nu mai primea ajutorul și trebuia să-și găsească altă locuință.

Se auzi o bătaie în fereastra din față și apărură chipul tras și palid al mamei sale, ușuindu-l. El îi arătă degetul mijlociu și o luă la deal.

Patru adolescente drăguțe veneau înspre el. Purtau blazerele roșii, fustele scurte și șosetele până la genunchi ale Școlii de Fete Dulwich. Sporovăiau de zor, însuflețite, despre cum fuseseră întoarse de la școală, verificându-și simultan iPhone-urile, în timp ce firele albe ale căștilor li se legănav pe lângă

buzunarele blazerelor. Se înghesuiau pe trotuar și nu se despărțiră când Lee ajunsese în dreptul lor, așa că fu nevoit să coboare de pe bordură într-o băltoacă noroioasă lăsată de freza pentru zăpadă. Simți cum apa rece ca gheața îi intră în pantofii sport cei noi și le aruncă o privire urâtă, însă ele erau prea absorbite de bârfa lor tribală, râzând isteric.

Javre bogate și arogante, se gândi el. Când ajunsese aproape de vârful dealului, printre crengile golașe ale ulmilor, zări turnul cu ceas de la Horniman Museum. Zăpada căzuse pe bolțarii lui galbeni și netezi de gresie, lipindu-se ca niște bulgări de hârtie igienică udă.

Lee coti la dreapta pe o stradă rezidențială care mergea paralel cu gardul de fier al muzeului. Drumul urca abrupt, casele devenind din ce în ce mai mari. Când ajunsese în vârf, se opri o clipă să-și tragă sufletul. Zăpada îi intră în ochi, iritantă și rece. Într-o zi frumoasă putea să vadă Londra întinzându-se de aici mile întregi până la London Eye, lângă Tamisa, dar astăzi norii albi erau foarte jos și Lee putea să deslușească doar impunătoarea întindere a zonei rezidențiale Overhill de pe dealul opus.

Mica poartă din gardul de fier era încuiată. Vântul bătea acum pe orizontală și Lee tremura în pantalonii săi de trening. De echipa de grădinari se ocupa o amărâtă de jigodie bătrână. Lee trebuia să-l aștepte să vină și să-i dea drumul înăuntru, dar strada era pustie. Se uită în jur să se asigure, apoi escaladă poarta mică și o luă pe o cărare care trecea printre niște garduri vii înalte.

Ferită de vântul care șuiera, lumea din jurul lui era ciudat de liniștită. Zăpada se depunea repede, acoperind urmele pașilor lui care scârțâiau, în timp ce-și croia drum printre șirurile de tufe. Horniman Museum și terenul aferent acestuia se întindeau pe șaptesprezece acri, iar magaziile pentru grădinărit și întreținere erau amplasate chiar în spate, lângă un zid înalt cu coamă curbată. Pretutindenii erau o ceață albă amețitoare, iar Lee se rătăci, ieșind în grădini mai adânc decât se așteptase, lângă sera de

portocali. Clădirea din sticlă și fier forjat îl luă prin surprindere. Făcu iute cale-ntoarsă, dar după câteva minute se trezi iar pe un teritoriu necunoscut, pomenindu-se la o bifurcație a cărării.

De câte ori am umblat prin grădinile asta afurisite? se gândi el. O luă pe cărarea din dreapta, care ducea la o grădină amenajată sub nivelul terenului din jur. Heruvimi din marmură albă pozau pe plintele de cărămidă înzăpezite. Vântul urla printre ele și, când trecu Lee, ochișorii goi și lăptoși ai heruvimilor parcă-l urmăreau. Se opri și-și duse mâna la față să se ferească de atacul violent al ninsorii, încercând să-și dea seama care e cel mai rapid drum până la Centrul Vizitatorilor. De obicei, echipa de întreținere a grădinilor nu avea voie în muzeu, dar era ger și cafeneaua putea fi deschisă și, la dracu', avea să se încălzească precum orice ființă umană normală.

Telefonul îi bâzâi în buzunar și îl scoase... Era un mesaj de la Jobcentre Plus, care spunea că din cauza vremii potrivnice nu i se cerea să se prezinte la locul de muncă. Îl îndesă la loc în buzunar. Toți heruvimii păreau să aibă capetele întoarse spre el. Erau cu fața la el și mai înainte? Își imaginează căpșoarele lor sidefate mișcându-se încet, urmărindu-i pașii prin grădină. Alungă gândul și trecu în grabă pe lângă ochii goi, concentrându-se asupra pământului acoperit cu zăpadă, și ieși în liniștea unei poieni din jurul unui lac de canotaj recreațional lăsat în paragină.

Se opri și se uită cu ochii mijiți prin fulgii care se învârtejeau. O bărcuță cu vâsle, de un albastru-spălăcit, stătea în mijlocul unui oval imaculat de zăpadă care se așezase pe lacul înghețat. În capătul opus al lacului era un șopron micuț și dărăpănat pentru bărci și Lee abia reuși să deslușească sub streșinile lui husa unei bărci cu vâsle vechi.

Zăpada îi intra în pantofii sport deja uzi și, în ciuda jachetei, frigul îi pătrundea până la oase. Își dădu seama, rușinat, că era într-adevăr speriat. Trebuia să descopere o cale de a ieși de aici. Dacă

făcea cale-ntoarsă prin grădina cu heruvimi, putea găsi poteca din jurul perimetrului și să iasă în London Road. Benzinăria avea să fie deschisă și putea să-și mai cumpere niște țigări și ciocolată.

Era pe cale s-o ia înapoi când un zgomot sparse liniștea. Era metalic și distorsionat și venea dinspre șopronul pentru bărci.

— Hei! Cine-i acolo? strigă el, cu glas pițigăiat și panicat.

Abia după câteva secunde, când zgomotul încetă și Lee era gata să repete întrebarea, își dădu seama că era tonul de apel al unui telefon mobil și putea să provină de la unul dintre colegii săi de muncă.

Din cauza zăpezii, nu-și dădea seama unde se termina cărarea și unde începea apa, așa că, ținându-se aproape de centura copacilor care străjuiau marginea lacului, Lee își croi drum cu grijă înspre locul de unde se auzea tonul de apel. Era exasperant de slab și, când se apropie, își dădu seama că venea din șopronul pentru bărci.

Ajunse la acoperișul jos și, aplecându-se, văzu în întunericul din spatele bărcii micuțe o lumină. Tonul de apel se opri și, după câteva secunde, lumina se stinse. Lee se simți ușurat că era doar un telefon. Zidurile erau în mod regulat escaladate noaptea de drogați și vagabonzi și grădinarii găseau mereu portofele goale – aruncate după ce banii și cardurile erau luate –, prezervative folosite și ace. Telefonul fusese probabil aruncat... *Dar de ce să arunci un telefon?... L-ai arunca doar dacă este un telefon de rahat*, se gândi Lee.

Ocoli micul șopron. Stâlpii unui mic dig ieșeau din zăpadă, iar acesta se continua pe sub acoperișul jos al șopronului. Lee văzu că acolo unde zăpada nu ajungea lemnul era putrezit. O luă ușor în lungul digului, aplecându-se pe sub streșinile acoperișului. Lemnul de deasupra capului său era putred și crăpat și de el atârnavă șomoioage de pânză de păianjen. Era acum lângă barca cu vâsle și văzu că-n cealaltă parte a șopronului, pe un mic pervaz de lemn, era un iPhone.

Fu cuprins de agitație. Putea să vândă un iPhone la cârciumă, fără probleme. Împinse cu piciorul barca, dar ea nu se clinti; apa din jurul ei era înghețată bocnă. Lăsându-se pe vine, se aplecă și, cu mâneca jachetei, îndepărtă un strat de zăpadă afânată, dând la iveală gheața groasă. Apa de dedesubt era foarte limpede și, în adâncuri, desluși înotând leneș doi pești împeștrîți cu roșu și negru. Un șirag de bule mici se ridică de la ei, ajunse la partea de jos a gheții și o luă în direcții opuse.

Telefonul începu iar să sune și el tresări, mai să alunece de pe capătul digului. Tonul de apel răsună în interiorul acoperișului. Acum vedea clar lângă peretele opus al șopronului iPhone-ul luminat, stând pe-o parte, pe o buză de lemn, chiar deasupra apei înghețate. Avea o carcasă cu pietricele scânteietoare. Lee se duse la barcă și-și trecu un picior peste marginea ei. Puse talpa pe banca de lemn să vadă dacă-l ținea, celălalt picior rămânând pe dig. Barca nu se clinti.

Puse și celălalt picior în barcă, dar tot nu ajungea la iPhone. Însufletit la gândul teancului gros de bancnote împăturite din buzunarul pantalonilor săi, își trecu piciorul peste partea opusă a bărcii și puse de probă talpa pe gheață. Ținându-se de marginea bărcii, apăsă gheața, riscând să-și ude un picior. Gheața rezistă. Puse și celălalt picior pe gheață, ascultând cu atenție dacă se auzea vreun scârțâit care să trădeze că gheața ceda. Nimic. Făcu un pas mic și apoi încă unul. Era ca și cum ar fi mers pe o podea de beton.

Streșinile acoperișului de lemn coborau. Ca să ajungă la iPhone, Lee trebuia să se lase pe vine.

Când se ghemui, ecranul telefonului luminează interiorul șopronului. Zări două sticle de plastic și câteva gunoaie ieșind din gheață, apoi ceva care-l făcu să se oprească... semăna cu vârful unui deget.

Cu inima galopând, întinse mâna și-l strânse ușor. Era rece și elastic. Pe unghia lăcuită într-un violet intens era chiciură. Își trase peste mână mâneca jachetei și frecă gheața din jurul lui. Lumina de la

iPhone cădea pe suprafața înghețată într-un verde-întunecat, iar dedesubt văzu o mână care se ridica spre locul în care degetul ieșea din gheață. Ceea ce trebuia să fi fost un braț dispărea în adâncuri. Tonul de apel încetă și fu înlocuit de o liniște asurzitoare. Și atunci o văzu. Chiar sub locul în care stătea el ghemuit era fața unei fete. Ochii ei căprui, umflați și lăptoși se uita goi la el. O masă de păr încâlcit era lipită de gheață. Un pește trecu leneș pe alături, atingând cu coada buzele fetei, desfăcute de parc-ar fi fost pe cale să vorbească.

Lee se dădu înapoi cu un țipăt și se ridică dintr-un salt, lovindu-se cu capul de acoperișul jos al șopronului. Ricoșă și ateriză pe spate pe gheață, picioarele alunecându-i sub el.

Zăcu acolo o clipă, buimac. Apoi auzi un pârâit slab. Intrând în panică, dădu din picioare și ajunse în patru labe, încercând să se ridice, să ajungă cât mai departe de fata moartă, dar picioarele îi alunecară iarăși sub el. De data asta, plonjă prin gheață, în apa rece. Simți brațele fără vlagă ale fetei încurcându-se cu ale lui și pielea rece și lipicioasă lipită de a lui. Cu cât se lupta mai tare, cu atât mai mult se împleteau membrele lor. Frigul era tăios, absolut. Înghiți apă murdară și dădu din mâini și din picioare. Reuși cumva să ajungă la marginea bărcii. Vomită, dorindu-și să fi ajuns la acel telefon, dar gândurile c-ar fi putut să-l valorifice dispăruseră.

Tot ce voia acum era să strige după ajutor.

Capitolul 2

Erika Foster aştepta de o jumătate de oră în recepția murdară a secției de poliție Lewisham Row. Se foia neliniștită pe un scaun verde de plastic, unul dintr-un șir fixat în podea. Blaturile erau decolorate și lucioase, lustruite de ani întregi de funduri neliniștite și vinovate. Printr-o fereastră mare care dădea spre parcare, șoseaua de centură, un bloc turn de birouri, cenușiu și lăbărțatul centru comercial duceau o luptă pentru vizibilitate în viscol. O urmă de zloată topită ducea de la intrarea principală la biroul din față unde stătea sergentul de serviciu, care-și privea computerul cu ochi înceteșoși. Avea o față mare și fălcoasă și se scobea absent între dinți, scoțând un deget pentru a inspecta descoperirile înainte de a-l băga la loc în gură.

— Șefu' nu întârzie mult, spuse el.

Ochii lui se plimbau pe corpul Erikăi, studiindu-i silueta subțire îmbrăcată cu jeanși decolorați, pulover de lână și o jachetă violet. Privirea lui poposi pe geamantanul mic cu roți de la picioarele ei. Ea se uită urât la el și amândoi priviră în altă parte. Peretele de lângă ea era ticsit de afișe cu informații publice. NU FI O VICTIMĂ A INFRAȚIONALITĂȚII! spunea unul dintre ele și Erika se gândi că era stupid să pui așa ceva în zona de recepție a unei secții de poliție londoneze de la periferie.

O ușă de lângă biroul din față bâzâi și în zona de recepție intră comisarul-șef Marsh. Părul tuns scurt îi încărunțise în anii de când nu-l mai văzuse Erika, dar, în ciuda feței lui istovite, era tot chipeș. Erika se ridică și dădu mâna cu el.

— Scuze că te-am reținut, DCI¹¹ Foster. Zborul a fost în regulă? spuse el, studiindu-i ținuta.

— A întârziat, domnule... De aici nervii, răspunse ea, scuzându-se.

— Ninsoarea asta nenorocită nu putea să vină într-un moment mai prost, spuse Marsh, adăugând: Sergent Woolf, acesta este DCI Foster; vine de la Manchester să ni se alăture. Vreau să-i repartizezi imediat o mașină.

— Da, domnule, spuse Woolf dând din cap.

— Și voi avea nevoie de un telefon, adăugă Erika. Dacă ați putea găsi ceva mai vechi, de preferință cu butoane. Nu pot să sufăr touch-screen-urile.

— Să mergem, spuse Marsh.

Își lipi legitimația de ușă și aceasta bâzâi și se deschise.

— Vacă îngâmfată! murmură Woolf când ușa se închise în urma lor.

Erika îl urmă pe Marsh pe un coridor lung și jos. Telefoanele sunau, iar diverși polițiști în uniformă și membri ai personalului auxiliar se scurgeau pe lângă ei în direcția opusă, cu fețele bolnăvicioase încordate și neliniștite. O ligă de fotbal imaginară, prinsă cu piuneze pe perete, lunecă pe alături și, după câteva secunde, un panou identic expunea șiruri de fotografii cu titlul: UCIȘI LA DATORIE. Erika închise ochii, deschizându-i abia când fu sigură că depășise panoul. Era aproape să intre în Marsh, care se oprise în fața unei uși pe care scria CAMERA PENTRU EVENIMENTE. Prin storurile pe jumătate deschise ale despărțiturii de sticlă văzu că încăperea era plină. Transpira în jacheta groasă. Marsh puse mâna pe clanță.

— Domnule, dacă m-ați pune mai întâi la curent... începu Erika.

— N-avem timp, spuse el.

Înainte ca Erika să apuce să răspundă, el deschise ușa și îi făcu semn să intre prima.

Camera pentru evenimente era mare și necompartimentată, iar cei douăzeci și patru de ofițeri tăcură, cu fețele răbdătoare scăldate în lumina rece a neoanelor. Pereții despărțitori de sticlă de pe ambele părți dădeau în coridoare, iar de-a lungul unei laturi erau câteva imprimante și fotocopiatoare.

Covorul din fața acestora, care trecea printre birouri și ajungea la tablele albe care se înșiruiau pe peretele din spate, era tocit de pași. Când Marsh păși în față, Erika își vârî repede geamantanul lângă un fotocopiator care scotea hârtii la nesfârșit. Se cocoță pe un birou.

— 'Neața tuturor! spuse Marsh. Așa cum știm cu toții, Andrea Douglas-Brown, de douăzeci și trei de ani, a fost dată dispărută acum patru zile. Și ce a urmat a fost un balamuc media. În dimineața asta, imediat după nouă, la Horniman Museum din Forest Hill a fost găsit cadavrul unei tinere care seamănă cu descrierea Andreei. Identificarea preliminară s-a făcut după un telefon înregistrat pe numele Andreei, dar tot avem nevoie de o identificare oficială. Legiștii sunt pe drum acum, dar totul o să fie întârziat de ninsoarea afurisită...

Un telefon începu să sune. Marsh se opri. Telefonul continuă să sune.

— Haideți, oameni buni, asta e o cameră de evenimente! Răspundeți la nenorocitul de telefon!

Un ofițer din spate îl înșfăcă și începu să vorbească încet.

— Dacă identificarea este corectă, avem de-a face cu uciderea unei tinere cu legături cu o familie foarte puternică și influentă. Așa că trebuie să fim pregătiți. Să fim cu un pas înaintea presei și așa mai departe. Tâmpiții sunt pe fir.

Ziarele de azi erau pe biroul de vizavi de Erika. Titlurile țipau: DISPARIȚIA FIICEI UNUI PARLAMENTAR LABURIST și COMLOT TERORIST DE RĂPIRE A LUI ANDI? Al treilea era cel mai șocant, cu o fotografie de o pagină a Andreei, sub titlul: LICHIDATĂ?

— Aceasta este DCI Foster. Vine de la Poliția Metropolitană Manchester, termină Marsh.

Erika simți toți ochii din cameră întorcându-se spre ea.

— Bună dimineața tuturor! Sunt încântată să fiu... începu Erika, dar fu întreruptă de un ofițer cu păr negru și unsuros.

— Șefu', m-am ocupat de cazul Douglas-Brown, ca persoană dispărută și...

— Și? Ce este, DCI Sparks? întrebă Marsh.

— Și, echipa mea lucrează ca un ceasornic. Urmăresc mai multe piste. Sunt în legătură cu familia...

— DCI Foster are o experiență vastă, a lucrat la cazuri de crimă complicate...

— Dar...

— Sparks, n-avem ce discuta. DCI Foster va prelua acum comanda... Va începe cu multă energie, dar știu c-o vei sprijini cu toate forțele, spuse Marsh.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Sparks se lăsă pe spate în scaun și o privi pe Erika cu dezgust. Ea îi susținu privirea.

Marsh continuă:

— Și, gura, toată lumea! Vorbesc serios. Fără presă, fără bârfe. Bine?

Ofițerii își dădură acordul murmurând.

— În biroul meu, DCI Foster!

Erika stătea în picioare în biroul de la ultimul etaj al lui Marsh în timp ce el căuta prin teancul de hârtii de pe birou. Ea își aruncă privirea pe fereastra care dezvăluia o priveliște mai impresionantă a Lewishamului. Dincolo de centrul comercial și de gară, câteva șiruri inegale de case terasate din cărămidă roșie se întindeau spre Blackheath. Biroul lui Marsh se abătea de la ordinea normală a unui comisar-șef. Pe pervazul ferestrei nu erau aliniate machete de mașini și nici pe rafturi fotografii de familie. Masa lui de lucru era o harababură de hârtii îngrămădite în teancuri mari, iar un set de rafturi de lângă fereastră părea să fie folosit pe post de deversor ticsit de bibliorafturi voluminoase, corespondență nedeschisă, felicitări vechi de Crăciun și post-it-uri, acoperite cu scrisul lui foarte mărunț. Într-un colț, pe speteaza unui scaun, erau uniforma și chipiul lui de ceremonie, iar deasupra pantalonilor mototoliți clipea roșu Blackberry-ul lui,

pus la încărcat. Era un amestec ciudat de cameră de adolescent și autoritate superioară.

Marsh localizează în sfârșit un plic mic, căptușit și i-l întinse Erikăi. Ea îi rupse marginea și scoase portofelul cu insigna și legitimația ei.

— Așadar, ajung dintr-odată erou din nimic? spuse ea, răsucind în mână insigna.

— Aici nu e vorba de tine, DCI Foster. Ar trebui să fii mulțumită, spuse Marsh, întorcându-se și afundându-se în scaun.

— Domnule, mi s-a spus în termeni categorici că atunci când mă întorc la serviciu mi se vor da sarcini administrative minimum șase luni.

Marsh îi făcu semn să ia loc vizavi de el.

— Când te-am chemat, Foster, acesta era un caz de persoană dispărută. Acum avem în față o crimă. Trebuie să-ți amintesc cine este tatăl ei?

— Lordul Douglas-Brown. Nu este unul dintre principalii furnizori ai guvernului pentru războiul din Irak? În același timp, face parte din cabinet, nu-i așa?

— Aici nu e vorba despre politică.

— De când îmi pasă mie de politică, domnule?

— Andrea Douglas-Brown a dispărut în jurisdicția mea. Lordul Douglas-Brown a exercitat o presiune enormă. Este un om cu influență care poate să facă și să distrugă cariere. Mai târziu, am o întâlnire cu comisarul adjunct și cineva de la afurisitul de guvern...

— Deci aici este vorba despre cariera dumneavoastră?

Marsh îi aruncă o privire.

— Am nevoie de o dovadă a identității acestui cadavru și de un suspect. Rapid!

— Da, domnule!

Erika ezită.

— Pot să întreb de ce eu? Planul e să mă aruncați pe mine în față ca potențial țap ispășitor? Apoi Sparks îndreaptă lucrurile și pare erou? Pentru că merit să știu dacă...

— Mama Andreei este slovacă. Și tu la fel... M-am gândit că ar fi de folos să am un polițist cu care mama ei se poate identifica.

— Deci e o mișcare bună de PR să mă puneți să lucrez la caz?

— Dacă așa vrei tu să privești lucrurile... Știu însă și ce ofițer de poliție extraordinar ești. Ai avut de curând necazuri, dar realizările tale întrec cu mult ce a...

— Nu mă luați cu rahaturi, domnule! spuse Erika.

— Foster, singurul lucru pe care nu ți l-ai însușit este politica forței. Dacă ai fi făcut asta, acum am fi putut să ne aflăm pe poziții opuse în această discuție.

— Mda. Mă rog, eu am principii, spuse Erika, privindu-l fix.

Se făcu liniște.

— Erika... te-am adus pentru că eu cred că meriți o pauză. Nu renunța la misiune înainte să fi început.

— Da, domnule, spuse Erika.

— Acum, du-te la locul crimei. Raportează-mi în secunda în care ai informații. Dacă este Andrea Douglas-Brown, vom avea nevoie de o identificare oficială din partea familiei.

Erika se ridică și dădu să plece. Marsh continuă, cu glasul mai moale:

— La înmormântare n-am avut ocazia să-ți spun cât de rău mi-a părut de Mark... A fost un ofițer excelent și un prieten.

— Vă mulțumesc, domnule.

Erika se uită la covor. Încă îi era greu să-i audă numele. Își impuse să nu plângă. Marsh își dresă glasul și tonul lui profesional reveni.

— Știu că mă pot baza pe tine să ajungi iute la o concluzie sigură. Vreau să fiu ținut la curent cu fiecare pas.

— Da, domnule, spuse Erika.

— Și, DCI Foster...

— Domnule?

— Renunță la ținuta neoficială.

Capitolul 3

Erika găsi vestiarul femeilor și se schimbă repede într-o ținută uitată, dar familiară, alcătuită din pantaloni negri, bluză albă, jersey de culoare închisă și jachetă lungă, din piele.

În timp ce-și îndesa hainele civile în dulap, observă în capătul uneia dintre băncile lungi de lemn un exemplar mototolit al ziarului *Daily Mail*. Îl trase către ea și îl netezi. Sub titlul DISPARIȚIA FIICEI UNUI PARLAMENTAR LABURIST era o fotografie mare a Andreei Douglas-Brown. Era frumoasă și rafinată, cu păr lung, șaten, buze pline și ochi căprui, scânteietori. Avea pielea bronzată și purta un bikini micuț. Umerii îi erau trași spre spate ca să-i accentueze sânii plini. Se uita în aparatul de fotografiat cu o privire intensă și sigură de sine. Fotografia fusese făcută pe un iaht și în spatele ei cerul era de un albastru-aprins, iar soarele scânteia pe mare. Din ambele părți Andrea era îmbrățișată de umeri lați și puternici, bărbătești. Unul dintre bărbați era mai înalt, celălalt mai scund – dar trupurile le fuseseră decupate din fotografie.

Daily Mail o descria pe Andrea drept o persoană cu poziție socială neimportantă, ceea ce Erika era sigură că Andreei nu i-ar fi plăcut dac-ar fi putut să citească, dar ziarul se abținea să-i spună „Andi”, cum făcuseră celelalte tabloide. Cei de la ziar stătuseră de vorbă cu părinții ei, lordul și lady Douglas-Brown, precum și cu logodnicul ei, și toți o implorau pe Andrea să ia legătura cu ei.

Erika scotoci în jacheta de piele și își găsi carnetul, încă acolo după atâtea luni. Își notă numele logodnicului, un anume Giles Osborne, și scrisese: *A fugit cu Andrea?* Se uită o clipă la asta, apoi șterse cu furie, rupând hârtia, îndesă carnetul la spatele pantalonilor și dădu să-și bage legitimația în celălalt buzunar liber, dar se opri, pipăindu-l o clipă: greutatea familiară, portlegitimația din piele, curbătă

de uzură după atâția ani de stat în buzunarul din spate al pantalonilor.

Erika se duse la o oglindă de deasupra unui șir de chiuvete, desfăcu portlegitimația și o țină în fața ei. Fotografia arăta o femeie sigură pe ea, cu părul blond dat pe spate, care se uita sfidător în aparatul de fotografiat. Femeia care se uita la ea, ținând legitimația, era uscățivă și palidă. Părul blond, scurt, se zbârlea în smocuri, încărunțit la rădăcini. Erika se uită o clipă la brațul care tremura, apoi închise portlegitimația.

Avea să depună o cerere pentru o fotografie nouă.

Capitolul 4

Sergentul de serviciu Woolf aştepta pe coridor când Erika ieşi din vestiarul femeilor. Porni cu mers legănat alături de ea, remarcând că era cu un cap mai înaltă decât el.

— Uite-ţi telefonul; e încărcat şi gata de folosire, spuse el, întinzându-i o pungă de plastic transparentă în care erau un telefon şi un încărcător. După prânz vei primi o maşină.

— Şi n-ai avut nimic cu butoane? se răsti Erika, când văzu prin plastic un smartphone.

— Are un buton de pornire/oprire! răspunse el tot răstit.

— Ai putea să pui asta în portbagaj, când soseşte maşina mea? spuse ea arătând geamantanul pe roţi.

Trecu pe lângă el şi intra în camera pentru evenimente. Conversaţia se întrerupse la intrarea ei. O femeie scundă şi dolofană se apropie de ea.

— Eu sunt detectiv Moss. Tocmai încercam să-ţi alegem un birou.

Femeia avea un păr roşu, sârmos şi o faţă atât de pistruiată, încât părea pătată. Continuă:

— Toate informaţiile apar pe table de îndată ce vin şi eu voi lăsa în biroul tău copii printate când...

— E bun un birou, spuse Erika.

Se duse la tablele albe, unde era o hartă mare a terenului aferent muzeului Horniman şi, dedesubt, o imagine a Andreei de pe camerele de supraveghere.

— Asta este ultima poză cunoscută a ei, făcută la London Bridge Station, când se urca în trenul de 8:47 p.m. spre Forest Hill, spuse Moss, venind după ea.

În fotografie, Andrea urca într-un vagon de tren cu un picior frumos, dezgolit. Faţa ei avea o expresie supărată. Era îmbrăcată foarte elegant, cu o jachetă mulată din piele peste o rochie neagră, scurtă, avea pantofi roz, cu toc înalt şi o poşetă-plic asortată.

— Era singură când s-a urcat în tren? întrebă Erika.

— Da, am aici înregistrarea video de pe care am luat imaginea, spuse Moss, punând mâna pe un laptop și întorcându-se cu el.

Îl puse în echilibru pe un teanc de dosare și mări o fereastră video. Urmăriră filmarea în secvență, o priveliște a peronului luată dintr-o parte. Andrea intra în secvență și apoi în vagon. Secvența dura doar câteva secunde, așa că Moss o puse într-o buclă.

— Arată cu adevărat furioasă, spuse Erika.

— Da. Pare că se duce să-i spună cuiva ceva de dulce, o aprobă Moss.

— Logodnicul ei unde era?

— Are un alibi beton, era la un eveniment în centrul Londrei.

O urmăriră încă de câteva ori pe Andrea traversând peronul și urcându-se în tren. Era singura persoană din înregistrare; restul peronului era pustiu.

— Acesta este șeful echipei noastre, sergentul Crane, spuse Moss, arătând un tânăr cu părul blond, tuns scurt, care vorbea la telefon și, în același timp, scotocea prin dosare și-și îndesa în gură un baton întreg de Mars.

Încerca să înghită cât mai mult din el. Cu coada ochiului, Erika îl văzu pe Sparks punând telefonul jos. El își luă paltonul și porni spre ușă.

— Unde te duci? întrebă ea.

Sparks se opri și se întoarse.

— Legiștii tocmai ne-au dat acceptul să mergem la locul crimei. Ne trebuie rapid o identitate, în caz că ai uitat, șefa.

— Aș vrea ca tu să rămâi aici, Sparks. Detectiv Moss, azi ești cu mine – iar tu, cum te cheamă? întrebă ea un negru chipeș, înalt care răspundea la telefon la biroul de alături.

— Detectiv Peterson, spuse el, acoperind telefonul.

— Bun, detectiv Peterson. Și tu ești cu mine.

— Atunci eu ce trebuie să fac, să stau aici și să tai frunză la câini? întrebă Sparks.

— Nu. Am nevoie de acces la toate camerele de înregistrare care acoperă Horniman Museum și străzile din jur.

— Avem asta, o întrerupse el.

— Nu. Vreau să lărgesc zona de interes la cele patruzeci și opt de ore premergătoare dispariției Andreei și la timpul scurs de atunci și vreau să mergi din ușă în ușă în jurul muzeului. Mai am nevoie și de tot ce poți să afli despre Andrea. Familie, prieteni; detalii despre retrageri din conturi bancare, evidențe medicale și telefonice, e-mail și social media. Cine o plăcea? Cine o ura? Vreau să știu totul. A avut un computer, un laptop? Trebuie să fi avut și îl vreau.

— Mi s-a spus că nu putem să primim laptopul ei; lordul Douglas-Brown a fost foarte categoric... începu Sparks.

— Ei bine, eu îți spun să-l iei.

În sala de evenimente se lăsă tăcerea. Erika spuse:

— Și nimeni – repet, nimeni – nu trebuie să stea de vorbă cu presa sau să divulge ceva în nicio calitate. M-ați auzit? Nu vreau nici măcar să spuneți „fără comentarii”. Gura închisă... Ajunge asta ca să ai de lucru, DCI Sparks?

— Da, spuse Sparks, uitându-se urât la ea.

— Și, Crane, o să ai grijă ca în sala de ședințe totul să meargă strună?

— Mă ocup deja de asta, spuse el, înghițind ultimul rest de Marș.

— Bun. Ne întâlnim aici la patru.

Erika ieși, urmată de Moss și Peterson. Sparks își scoase nervos paltonul.

— Scorpie! spuse el în șoaptă și se așeză la loc la computerul său.

Capitolul 5

Moss se uita la drumul înzăpezit din față. Erika stătea lângă ea pe locul pasagerului, iar Peterson în spate. Liniștea apăsătoare era întreruptă periodic de ștergătoarele de parbriz, care șuierau și scârțâiau când treceau peste geam și păreau lipite cu nucă de cocos rasă.

South London era o paletă de nuanțe de gri-murdar. Treceau pe lângă case terasate, dărăpănate, cu grădinile din față transformate parțial în parcări. Singurele pete de culoare erau pubelele adunate afară în grămezi negre, verzi și albastre.

Drumul coti brusc la stânga și se opriă în spatele unui șir de mașini, care se întindea pe prima bandă a străzii cu sens unic Catford Gyratory. Moss porni sirena și mașinile începură să încalece trotuarul ca să le facă loc. Încălzirea din mașina de poliție era defectă și asta îi oferea Erikăi un pretext bun ca să-și țină mâinile tremurânde în buzunarele jachetei lungi de piele, sperând că tremura de foame și nu din pricina misiunii care o aștepta. Zări un pachet de jeleuri, din lemn-dulce, vârate în fanta de deasupra radioului.

— Îmi dai voie? întrebă ea, spărgând liniștea stingheritoare.

— Da, sigur, spuse Moss și apăsă piciorul pe accelerație, profitând de un spațiu gol din trafic.

Roțile din spate patinară într-o parte pe drumul cu gheață.

Erika trase un jeleu din pachet, îl băgă în gură și începu să mestece. Îl cercetă pe Peterson în oglinda retrovizoare. Era ghemuit și concentrat asupra unui iPhone. Era înalt și zvelt și avea o față ovală, de copil. Îi amintea de un soldățel de lemn. El ridică ochii și îi susținu privirea.

— Deci. Ce poți să-mi spui despre Andrea Douglas-Brown? spuse Erika, înghițind jeleul din lemn-dulce și luând altul.

— Nu te-a pus la curent șeful cel mare, șefa? întreabă Peterson.

— Ba da. Dar imaginează-ți că nu m-a pus. Eu abordez fiecare caz ca și cum n-aș ști nimic; ai fi surprins ce perspective noi apar.

— Avea douăzeci și trei de ani, începu Peterson.

— Unde lucra?

— Nu există un istoric al încadrării în muncă...

— De ce?

Peterson ridică din umeri.

— N-a trebuit să muncească. Lordul Douglas-Brown deține SamTech, o firmă privată de apărare, care dezvoltă sisteme GPS și programe-control pentru guvern. La ultima estimare, averea lui era de treizeci de milioane.

— Frați și surori? întreabă Erika.

— Da, are un frate mai mic, David, și o soră mai mare, Linda.

— Deci ai putea spune că Andrea și frații ei sunt copii de bani gata? întreabă Erika.

— Da și nu. Sora, Linda, lucrează, chiar dacă pentru mama ei. Lady Douglas-Brown deține o florărie pentru înalta societate. David face un masterat la universitate.

Ajunseseră acum la Catford High Street, care fusese curățată, iar traficul se desfășura normal. Trecură în viteză pe lângă prăvălii cu prețuri până într-o liră, case de împrumut până la salariu și supermarketuri independente cu produse exotice expuse în grămezi mari, care amenințau să se împrăștie pe trotuarele cu zloată.

— Cum e cu logodnicul Andreei, Giles Osborn?

— Fac... *urmau* să facă o nuntă mare la vară, spuse Moss.

— El cu ce se ocupă?

— Conduce o companie specializată în organizări de evenimente, o chestie adresată celor pentru care prețul nu contează: Henley Regatta, lansări de produse, nunți pentru înalta societate.

— Andrea locuia la el?

— Nu, ea locuiește acasă, cu părinții, în Chiswick.

— Asta-i în vestul Londrei, nu-i așa? întrebă Erika.

Peterson îi confirmă în oglinda retrovizoare, dând din cap.

Moss continuă:

— Ar trebui să vezi casa familiei. Au făcut din patru una singură, au excavat fundația; trebuie să valoreze milioane.

Trecură pe lângă un Topps Tiles, care părea închis și a cărui parcare pustie era un pătrat mare de zăpadă proaspătă, apoi pe lângă un restaurant Harvester, unde un bărbat cu apărători pentru urechi introducea încet un pom de Crăciun, înalt, într-un tocător de lemn. Bâzâitul motorului lui vibra în mașină și apoi slăbi în intensitate, în timp ce pe marginea șoselei apăru un șir de cârciumi dărăpănate. În fața celei numite The Stag, o bătrână cu fața suptă, rezemată de o ușă a cărei vopsea verde se cojea, fuma o țigară. Lângă ea, un câine stătea cu capul într-un sac de gunoi, iar pe trotuarul acoperit de zăpadă era împrăștiată mâncare veche.

— Deci ce dracu' făcea pe aici, singură, Andrea Douglas-Brown? Nu prea e o zonă pentru fiica unui milionar care trăiește în Chiswick, nu-i așa?

O rafală de zăpadă învălui mașina și, când se risipi, în fața ochilor le apăru Horniman Museum. Edificiul din gresie era flancat de yucca și palmieri înalți, care arătau ciudat într-un loc plin de zăpadă.

Când ajunse la porțile de fier, Moss încetini și opri lângă un polițist tânăr, în uniformă. Erika coborî geamul și el se aplecă, punând pe cadrul portierei o mână protejată de o mănușă de piele. Zăpada intră în mașină, lipindu-se de tapițeria portierei. Erika îi arată legitimația.

— Luați-o pe următoarea la stânga. E un deal abrupt. Am trimis sus o mașină de împrăștiat pietriș, dar luați-o încet, spuse el.

Erika dădu din cap și ridică geamul. Moss o luă la stânga și începură să urce drumul abrupt.

Apropiindu-se de vârf, văzură că drumul era blocat și acolo se afla alt polițist în uniformă. Pe trotuarul din stânga benzii întinse de poliție era un grup de jurnaliști înfodoliți în haine de iarnă. Sosirea mașinii de poliție le stârni interesul și flash-urile aparatelor de fotografiat licăriră în parbriz.

— Cărați-vă de-aici! mârâi Moss în timp ce încerca să schimbe în a treia.

Angrenajul cârâi și mașina făcu un salt în față înainte de a se opri.

— Rahat! strigă ea, strângând volanul.

Apăsă cu putere pe frână, dar continuă să alunece.

În oglinda retrovizoare Erika văzu cum alunecă vertiginos cu spatele. Fotografii reacționară și declanșară alte flash-uri.

— Fă scurt la stânga, acum! strigă Peterson, coborând repede geamul din partea lui și lungindu-și gâtul să vadă mai bine.

Erika se ținu strâns de bord când Moss se aplecă peste volan și reuși să oprească alunecarea, ghidând mașina de poliție într-un loc de parcare recent eliberat de lângă bordură, care nu avea zăpadă. Roțile prinseră aderență la asfalt și se opriră.

— Asta a fost noroc chior, spuse Peterson cu un rânjec sec.

Zăpada intra pe geamul lui și i se lipea de părul împletit în codițe scurte.

— A fost o gheață dată dracului, spuse Moss, inspirând adânc.

Erika își desfăcu centura, jenată că-și simțea picioarele tremurând. Ieșiră toți din mașină în timp ce fotografiile făceau glume răutăcioase, dar puneau în același timp întrebări despre identitatea cadavrului. Ninsoarea se năpustea asupra lor orizontal când își scoaseră legitimațiile și banda fu ridicată pentru a-i lăsa să treacă. Atunci când Erika păși pe dedesubt, se simți consolată că se întorsese, că banda poliției era ridicată pentru ea, că avea iar în mână legitimația. Un alt polițist în uniformă îi

îndrumă spre poarta de fier care dădea spre terenul muzeului.

Cortul uriaș alb al legiștilor acoperea șopronul pentru bărci, baza lui confundându-se cu masa de zăpadă. Unul dintre asistenții de la locul crimei aștepta cu halate pentru Erika, Moss și Peterson – le îmbrăcără înainte de a intra.

Proiectoarele din cort se reflectau în zăpadă și luminau lemnul putred al acoperișului jos. Se uitară spre locul în care trei medici legiști ai poliției îl asistau pe responsabilul cu locul crimei, cercetând minuțios fiecare centimetru al interiorului. O barcă cu vâsle strălucea pe micul dig de lemn și un scafandru al poliției, în echipament negru, lucios, ieși din apa rece ca gheața cu un spray, aducând cu el un miros cald, grețos, de iaz stătut. Gunoaiele pluteau în jurul lui, în locul în care bucăți mari de gheață se topeau sub luminile orbitoare.

— DCI Foster, spuse un glas bărbătesc profund.

Pentru prima dată, Erika fu nevoită să-și lungească gâtul pentru a se uita la silueta înaltă care apăru din spatele șopronului. Bărbatul își scoase masca, dând la iveală un chip mândru și frumos, cu ochi negri, mari. Sprâncenele lui erau pensate evident în două linii ireproșabile.

— Eu sunt Isaac Strong, medic legist, spuse el. Pe Moss și Peterson îi cunosc, adăugă.

Amândoi îl salutară dând din cap. El îi conduse pe lângă peretele exterior al șopronului și ajunseră la targa lipită de spatele cadavrului. Fata zăcea goală, cu excepția resturilor unei rochii rupte și pline de noroi, adunată în jurul taliei. Dedesubt erau fâșiile unei perechi de chiloți tanga negri. Buzele ei pline erau ușor desfăcute și unul dintre dinții din față era spart, aproape de gingie. Avea ochii larg deschiși într-o privire fixă, lăptoasă și în părul ei lung și încâlcit se prinseseră frunze și gunoaie din apă.

— Ea este, nu-i așa? întrebă Erika încet.

Moss și Peterson dădură din cap.

— Bun, spuse Isaac, rupând tăcerea. Corpul ei înghețat a fost găsit prins în gheață. În această etapă de început m-aș hazarda – și repet, m-aș *hazarda* – să spun că era în apă de cel puțin șaptezeci și două de ore. Temperatura a coborât sub zero grade acum trei zile. De asemenea, telefonul ei încă funcționa când a fost găsită; un tânăr care lucrează aici l-a auzit sunând.

Îi întinse Erikăi un iPhone într-o pungă de plastic transparentă. Husa era bătută cu cristale Swarovski.

— Știm cine suna? întrebă Erika, sesizând o primă pistă.

— Nu. Bateria a murit la scurt timp după ce l-am recuperat din apă. A fost cercetat pentru amprente, dar e într-o stare deplorabilă.

— Unde e tipul care a găsit-o?

— Paramedicii sunt cu el într-o ambulanță lângă Centrul Vizitatorilor. Era într-o stare deplorabilă când au sosit polițiștii la fața locului. Căzuse prin gheață peste cadavru; de șoc, a vomitat, a urinat și a defecat, așa că încercăm să eliminăm iute ADN-ul lui. Umflarea feței și semnele de pe gât ar putea indica strangularea, iar clavicula ei dreaptă este fracturată, spuse el și, cu mâna într-o mănușă de latex, înclină cu blândețe capul. Lipsesc smocuri de păr cam în același loc lângă fiecare tâmplă.

— Cine a făcut asta ar fi putut să fie în spatele ei și s-o tragă de păr, spuse Moss.

— Există dovezi de violență sexuală? întrebă Erika.

— Vom avea nevoie de timp să ne mai uităm. Sunt echimoze și zgârieturi pe interiorul coapselor, pe coaste și pe sâni...

Arată o inflorescență de linii roșii sub fiecare sân și puse cu grijă mâna deasupra ca să arate urma de degete de pe coșul pieptului.

— Pielea de pe încheieturile mâinilor e sfâșiată, un posibil indiciu că mâinile erau legate, dar brațele nu-i erau legate când a intrat în apă. Și pe ceafă sunt contuzii și am găsit fragmente de smalț dentar înfipite în stâlpul din colțul din față al digului...

Continuăm să căutăm resturile dintelui. E posibil să-l fi înghițit, așa că poate-l voi găsi mai târziu.

— Când a dispărut, purta pantofi roz cu toc și avea o poșetă roz. Vreo urmă de așa ceva?

— Avea pe ea doar rochia și chiloții, nu sutien... nici pantofi.

Isaac îi ridică picioarele cu grijă.

— Și călcâiele îi sunt sfâșiate.

— Târâtă cu picioarele goale, spuse Erika, dându-se înapoi la vederea picioarelor fetei, julite și despicate.

Sub pielea roz i se vedea carnea.

— Unul dintre scafandrii noștri a scos asta din apă.

Isaac îi întinse Erikăi o pungă mică de plastic, transparentă. Conținea un permis de conducere. Se uitară la fotografie în tăcere.

— Asta-i o poză foarte vie. E ca și cum ar fi acolo, uitându-se la noi de dincolo de mormânt, spuse Peterson.

Erika se gândi că el avea dreptate. Deseori în fotografiile de legitimații ochii erau sticloși sau subiectul părea puțin incomodat de reflectoare, însă Andrea avea o privire încrezătoare.

— Iisuse! spuse Erika, uitându-se de la fotografie la cadavrul murdar și cu ochii larg deschiși de pe targă. Cât de repede poți să stabilești cauza exactă a morții?

— V-am dat destul ca să mergeți înainte. Va trebui să fac autopsia, se zbârli Isaac.

— Ceea ce vei face azi, spuse Erika, fixându-l cu privirea.

— Da. Azi, spuse Isaac.

În jurul cortului legiștilor locul era liniștit. Ninsoarea se opri și un grup de polițiști în uniformă își croia drum în tăcere în apropierea lacului, picioarele lor afundându-se în troienele de zăpadă.

Erika își scoase telefonul și îl sună pe Marsh.

— Este Andrea Douglas-Brown, domnule, spuse ea.

Pauză.

— Rahat!

— Tocmai merg să vorbesc cu băiatul care a găsit-o și pe urmă mă duc să informez părinții, spuse Erika.

— Părerea ta? Foster?

— Fără îndoială avem în față o crimă, poate viol cu strangulare sau înecare. Tot ce am e în drum spre băieții de la secție.

— Aveți în vedere vreun suspect?

— Nu, domnule. Mă apuc imediat de treabă. Trebuie să organizez o identificare oficială cu familia. Legiștii se duc direct de aici să facă autopsia, așa că am să vă țin la curent cu aranjamentele pentru asta.

— Dacă aș putea să spun presei că avem un suspect... încep Marsh.

— Da, domnule. Știu. Discuția cu familia este prima noastră direcție de cercetare. Există o mare șansă ca ea să-l fi cunoscut pe ucigaș. Când a dispărut, n-au existat martori, nimeni n-a văzut să fi fost răpită. Poate s-a întâlnit aici cu ucigașul.

— Ia-o ușor, Foster. Nu te grăbi să presupui că Andrea se întâlnea pentru un act sexual sordid.

— N-am spus că se întâlnea pentru...

— Nu uita că asta este o familie foarte respectată care...

— Am mai făcut asta, domnule.

— Da. Dar dă-ți seama cu cine ai de-a face.

— Da. O familie îndurerată. Și trebuie să le pun întrebările obișnuite, domnule.

— Da, dar acesta e un ordin. Fii cu băgare de seamă. Atitudinea lui Marsh o irită pe Erika. Singurul lucru pe care-l disprețuia la Marea Britanie este sistemul de clasă. Chiar și în anchetarea unei crime, se părea că Marsh voia ca familia victimei să aibă parte de un fel de tratament VIP.

Moss și Peterson ieșiră din cort cu un polițist în uniformă, trecură pe lângă lac și intrară în grădina

amenajată sub nivelul terenului. Erika se întreabă dacă statuile cu ochi goi văzuseră când Andrea era târâtă pe lângă ele, țipând cât o ținea gura.

Stația de pe reverul polițistului care îi însoțea scoase un hârâit.

— Tocmai am recuperat o mică poșetă roz dintr-un gard viu de pe London Road, spuse un glăscior.

— În ce direcție e London Road? întreabă Erika.

— Strada principală, spuse polițistul, arătând un șir de copaci.

După luni întregi de inactivitate, Erika se străduia să-și deprindă iar creierul cu munca. De fiecare dată când închidea ochii, vedea cadavrul Andreei, cu pielea sfâșiată și învinețită și cu ochii goi larg deschiși. Investigarea unei crime avea foarte multe variabile. O casă de mărime medie putea să dea de lucru zile întregi unei echipe de legiști, dar aici era vorba de un loc al crimei care în mod potențial se întindea pe șaptesprezece acri, cu dovezi răspândite în zone publice, ascunse sub un strat gros de zăpadă.

— Adu-o la Centrul Turistic, cu ambulanța, îi spuse Erika polițistului, care plecă grăbit.

Câteva clipe mai târziu, ea, Moss și Peterson ieșiră din șirul de tufișuri. La baza unei pante blânde acoperite cu zăpadă se afla cutia futuristă de sticlă a Centrului Turistic. Curtea din față fusese traversată de o ambulanță, care era parcată cu ușile din spate deschise. În spate, sub un morman de păături, stătea un tânăr până în douăzeci și cinci de ani. Lângă ușile ambulanței era o femeie scundă, supraveghind un membru al echipei mobile, care procesa cu atenție hainele băiatului, etichetând cu mâna înmănușată pungile cu dovezi, care conțineau treningul, jacheta și pantofii sport, toate murdare. Femeia avea aceleași sprâncene stufoase ca băiatul, dar o fețișoară ascuțită.

— Vreau o chitanță, spunea ea, și vreau în scris ce se ia. Lee abia a cumpărat în noiembrie treningul acela și încălțările alea sunt tot noi – mai are de plătit treisprezece rate săptămânale la ei. Cât o să le țineti?

— Toate astea sunt acum dovezi în anchetarea unei crime, spuse Erika când ajunseră la ambulanță. Eu sunt DCI Foster, iar aceștia sunt detectiv Moss și detectiv Peterson.

Întinseră legitimațiile și femeia le examinează cu ochi mici ca niște mărgele.

— Cum te cheamă? întrebă Erika.

— Grace Kinney, iar Lee al meu n-a făcut decât să vină la muncă. Și pentru că a fost silit să aștepte în frig, o să intre în concediu medical și o să i se oprească bani!

— Lee, poți să ne spui exact ce s-a întâmplat?

Lee dădu din cap, cu fața palidă și chinuită. Le povesti că sosise la muncă, apoi urmasese sunetul unui telefon care suna, ceea ce dusese la descoperirea cadavrului Andreei sub gheață. Îl întrerupse un polițist care apărură la ușile ambulanței, ținând în mână o mică poșetă-plic roz într-o pungă de plastic. În altă pungă de plastic era conținutul ei: șase bancnote de cincizeci de lire, două tampoane, un rimel, un ruj de buze și o sticlă cu parfum.

— Astea erau ale victimei? întrebă Grace, uitându-se atent.

Polițistul le ascunse repede la spate.

— Acum le-a văzut, se răsti Erika la polițist, apoi continuă: Doamnă Kinney. Trebuie să înțelegi că acestea sunt probe într-o anchetă delicată și...

— Am să-mi țin gura, nu-ți face griji, spuse Grace. Deși numai Dumnezeu știe ce căuta pe aici o tânără cu o geantă de firmă și un teanc întreg de cincizeci de lire.

— Dumneata ce crezi că făcea? întrebă Erika.

— Nu-ți fac eu treaba. Dar nu trebuie să fii Sherlock Holmes ca să-ți dai seama că era la distracție. Probabil a adus un client pe aici și totul a mers prost, spuse Grace.

— Ai recunoscut-o pe decedată, Lee?

— De ce ar fi recunoscut Lee al meu o prostituată?

— Noi nu... noi nu credem că era prostituată.

Grace părea oarbă la suferința lui Lee. El își trase pătura în jurul lui și-și încreți fruntea, împreunându-și sprâncenele stufoase.

— Era frumoasă, spuse el încet. Chiar și moartă, sub gheață... A fost îngrozitor cum a murit, nu-i așa?

Erika dădu din cap.

— Am văzut asta pe fața ei, spuse Lee. Scuze, care era întrebarea?

— Ai recunoscut-o, Lee? O văzuseși pe aici? repetă Erika.

— Nu. N-am mai văzut-o, spuse el.

— Noi credem că a fost probabil la una dintre cârciumile de pe strada principală când a dispărut. Care cârciumi atrag clienți mai tineri? întrebă Peterson.

Lee dădu din umeri.

— Wetherspoon e aglomerată în weekend... The Pig and Whistle. Asta e chiar cum ieși din gară.

— Ieși mult în oraș, Lee? întrebă Peterson.

Lee dădu din umeri. Peterson continuă:

— Wetherspoon, The Pig and Whistle. Alte cârciumi?

— El le evită pe astea, nu-i așa? spuse Grace, aruncându-i o privire lui Lee.

— Da, da. Adică, da, le evit, spuse Lee.

Grace continuă:

— Înainte era frumos pe aici. Nimic luxos, dar frumos. The Wetherspoon aia murdară era un Odeon adorabil. Cele mai nasoale erau The Glue Pot și The Stag. Vă spun că nici dacă lumea ar fi fost inundată cu pișat și cele două cârciumi ar fi rămas deasupra apei, tot nu m-ați fi prins acolo. Și colcăie de afurisiți de imigranți – fără supărare, iubire, adăugă ea, către Peterson.

Erika observă că Moss își reținu un zâmbet.

Grace continuă, tot oarbă la suferința lui Lee:

— Vă spun că ies pe strada mare și mă simt ca o străină în țara mea. Polonezi, români, ruși, ucraineni, indieni, africani... Și Lee îmi spune că sunt toți la Jobcentre, cu mâna întinsă, luând tot ce

pot. Ar trebui să faceți razii la cârciumile alea de pe strada principală. O grămadă muncesc în spatele barului și o șterg în pauza de ceai să semneze. Dar nu, nimeni nu vede lucrurile astea. Lee al meu trebuie să iasă pe orice vreme și să muncească patruzeci de ore pe săptămână pentru șaiszeci de lire. E strigător la cer.

— De când muncești la muzeu? întrebă Erika.

Lee dădu din umeri.

— Am muncit patru săptămâni înainte de Crăciun.

— Și presupun că Lee o să fie de vină că nu muncește, fin'că o proastă de prostituată s-a dus și s-a...

— Ajunge! spuse Erika.

Grace făcu o față de parcă ar fi pedepsit-o.

— Cred că totuși e fata cuiva. Știți cine e?

— În etapa asta nu putem spune.

Asta-i stârni interesul lui Grace.

— Nu a fost fata aia, cea din lumea bună, care a dispărut? Cum o chema, Lee – Angela? Semăna cu fata aia din ziar?

Lee se uita acum în gol, aparent re trăind clipa în care dăduse nas în nas cu Andrea prin pojghița de gheață.

— Cum am spus, trebuie să identificăm cadavrul mai întâi, spuse Erika. Vom lua legătura cu cei de la Jobcentre, Lee, și o să-i anunțăm ce se petrece. Rămâi în zonă. S-ar putea să trebuiască să mai vorbim cu tine.

— Credeți c-o să plece din țară, nu-i așa? se răsti Grace. Ar fi grozav să avem șansa asta – deși probabil am fi singurii de pe-aici care pleacă!

Erika, Moss și Peterson o luară din loc, în timp ce paramedicii începură să pregătească ambulanța.

— Era cam greu de suportat, spuse Moss.

— Dar ne-a dat mai multe informații decât Lee, spuse Erika. Hai să verificăm cârciumile alea. The Glue Pot, The Stag. Oare e posibil ca Andrea să fi fost în vreuna dintre ele în noaptea în care a dispărut?

Capitolul 6

Ninsoarea cădea din nou abundant când ieșiră din muzeu, așa că renunțară la mașina de poliție și luară trenul până la London Bridge și apoi metroul până în Chiswick. Metroul era ticsit, era foarte cald și majoritatea drumului trebuiră să stea în picioare, înghesuiți, Erika fiind făcută sendviș între noii ei colegi. Corpul zvelt al lui Peterson contrasta cu cel voluminos și bondoc al lui Moss, lipit de ea în cealaltă parte. Erika își dori să fie cinci minute singură, să aibă spațiu și aer curat ca să-și adune gândurile. În douăzeci și cinci de ani de anchete polițienești, anunțase sute de oameni că-i pierduseră pe cei dragi, dar de când cunoștea și cealaltă latură a suferinței, se simțea altfel. Durerea era încă vie. Iar acum trebuia să le spună părinților Andreei și să vadă cum îi consumă suferința de acum atât de bine cunoscută.

Ninsoarea se opriese când ieșiră din stația de metrou Turnham Green. Chiswick High Road era lună în comparație cu South London. Străzile erau curate, cu cutii poștale proaspăt vopsite, cu măcelării și magazine cu produse organice amestecate printre casele terasate victoriene, cu ferestrele lor imaculate. Băncile și supermarketurile aveau vioiciune și strălucire. Până și zăpada părea mai albă.

Casa familiei Douglas-Brown era în capătul unei fundături mari care se forma din strada principală cea aglomerată. Casa georgiană supradimensionată fusese sablată, iar după înlăturarea funinginii și smogului dăduse la iveală zidăria de culoarea untului. Domina celelalte case, în ciuda faptului că era parțial ascunsă de copacii înalți din micul parc din centrul fundăturii. Urmele de pași de pe zăpadă duceau spre locul în care un grup de fotografi stătea în așteptare, cu aparatele aruncate peste hainele groase de iarnă și paharele de unică folosință, cu

cafea aburindă, în mâini. Interesul lor fu stârnit când Erika, Moss și Peterson se apropiară de casă, intrând pe poarta din față. Se auziră sunetele scoase de obturatoarele aparatelor, începură să cloncăne flash-urile vizând vopseaua neagră foarte lucioasă a solidei uși principale. Erika trase adânc aer în piept și apăsă pe sonerie. Un clinchet elegant răsună înăuntru.

— Sunteți poliția? strigă un glas din spatele lor.

— Cadavrul e Andie? strigă altul.

Erika închise ochii o clipă, simțindu-i pe fotografi ca pe o prezență grea în spatele ei. „*Ce drept au ei să-i spună Andie? Nici măcar părinții nu-i spuneau așa.*”

Ușa din față se deschise, dar numai parțial și o bătrână micuță, cu părul negru, se uită la ei prin deschizătură. Ridică o mână să-și apere ochii, pentru că flash-urile aparatelor de fotografiat se intensificară.

— Bună dimineața! Vrem să stăm de vorbă cu Simon și Diana Douglas-Brown, spuse Erika și cei trei ofițeri își arătară legitimațiile.

Se așteptau ca bătrâna să-i poftască înăuntru, însă ea îi cerceta pe sub pleoapele lăsate, flash-urile aparatelor reflectându-se în ochii ei negri.

— Întrebați de lordul și lady Douglas-Brown?

— Da. Este referitor la dispariția fiicei lor, Andrea, spuse încet Erika.

— Eu sunt menajera familiei Douglas-Brown. Vă rog să-mi dați legitimațiile dumneavoastră și așteptați aici cât verific eu cine sunteți.

Adună cele trei legitimații și închise ușa. Alte flash-uri ale aparatelor de fotografiat luciră pe vopseaua ușii.

— Puteți confirma că a fost violată? strigă un glas.

— Puteți confirma că e crimă? Și dacă da, credeți că a fost motivată politic?

Erika le aruncă lui Moss și Peterson o privire piezișă și rămaseră toți cu fața la ușă. Secunde

treceau. Aproape că simțeau căldura flash-urilor în ceafă.

— Ce crede ea că încercăm să facem? Să le vindem termopane? spuse printre dinți Moss.

— Anul trecut, lordul Douglas-Brown a fost implicat într-o farsă cu camera ascunsă, spuse Peterson din colțul gurii. *News Of The World* l-a filmat când încerca să mituiască un contractant al armatei din Teheran.

— Șeicul fals? murmură Erika.

Era pe cale să mai spună ceva când ușa se deschise, puțin mai mult de data asta. Flash-urile din spate se intensificară.

— Da, toate par în ordine, spuse micuța femeie, înapoiindu-le legitimațiile și făcându-le semn prin deschizătură să intre.

Intrară în casă și ea închise ușa.

Holul îngust dădea într-un foaier mai mare, unde o scară de lemn, elegantă, acoperită cu un covor, urca șerpuind trei etaje. Deasupra era un luminator rotund cu vitraliu care proiecta un model de culori blânde pe pereții crem. La baza scării era o pendulă lucioasă care se legăna în tăcere. Menajera îi conduse pe un coridor, pe lângă o ușă pe care zăriră o bucătărie mare în oțel și granit, apoi pe lângă o enormă oglindă aurită sub care stătea o vază cu flori proaspete, la fel de impresionantă. Ajunseră la o ușă de stejar și fură conduși într-un cabinet care dădea spre grădina din spate acoperită de zăpadă.

— Vă rog să așteptați, spuse menajera, uitându-se bănuitoare la ei în timp ce ieșea cu spatele și închidea ușa.

Sub o fereastră-ghilotină era un birou solid din lemn de culoare închisă. Pe suprafața lui de piele nu era decât un laptop argintiu. O bibliotecă umplea peretele din stânga și o canapea mare și două fotolii stăteau în dreapta. Deasupra lor, pe perete, erau fotografiile înrămate cu Simon Douglas-Brown, pe care Erika îl recunoscuse din rapoartele de presă privind dispariția Andreei.

Fotografiile îi treceau în revistă realizările, începând cu un cap plin de păr când compania sa tehnologică a fost listată la Bursa din Londra în 1987 și continuând, pe măsură ce părul se rărea, printr-o serie de fotografii cu regina, cu Margaret Thatcher, John Major și Tony Blair. Erika observă că Majestatea Sa era cu câțiva centimetri buni mai înaltă decât lordul Douglas-Brown. Erau patru fotografii făcute cu Tony Blair, fapt ce arăta cât de implicat ajunsese să fie Douglas-Brown în activitățile guvernului laburist.

Două fotografii, mai mari decât restul, dețineau un loc de onoare în centrul colajului. Prima era un portret oficial, în care Douglas-Brown stătea pe un covor roșu, având în spate niște lambriuri de lemn și purtând o mantie de hermină. Legenda de dedesubt arăta că fusese făcută în ziua învestiturii lui, când fusese înnobilit, devenind baronul Simon Douglas-Brown de Hunstanton. În a doua fotografie poza la fel, dar, de data asta, alături de soția lui, Diana, o femeie mică, cu oase fine, îmbrăcată cu o rochie albă elegantă. Avea părul lung și negru și arăta ca o versiune mai în vârstă și mai gălbejită a Andreei.

— Unde e Hunstanton? întrebă Erika.

— Pe coasta Norfolkului. Are un centru foarte drăguț cu faună marină, spuse Moss, aplecându-se spre fotografie cu o față inexpresivă.

— Deci soția lui a devenit *lady Diana*, spuse Peterson.

— Mda, spuse Moss. Și se pare că nici ei titlul nu i-a adus prea mult noroc!

— Acesta e un motiv de răs pentru voi? se răsti Erika. Fiindcă nu-mi amintesc nimic amuzant la cadavrul Andreei când a fost scos din gheață.

Moss și Peterson se grăbiră să-și ceară scuze. Se uitară toți trei la ultimele fotografii într-o liniște apăsătoare. Lordul și lady Douglas-Brown cu președintele Barack Obama și soția lui, Michelle. Soții Obama îi dominau pe soții Douglas-Brown, ale căror zâmbete strâmbe frizau nebunia. Fără îndoială, exista un lung șir invizibil de lorzi, ladies,

diplomați, nume mari din industrie și soțiile lor costelive, care așteptau la rând să intre în cadru pentru o fotografie identică. O întâlnire a simplilor secunzi, păstrată pentru eternitate pe peretele egoului.

O tuse îi făcu să se întoarcă și îi văzură în ușa cabinetului pe Simon și Diana Douglas-Brown. Erika se simți imediat vinovată că se grăbise să judece, căci cei doi oameni care stăteau în așteptare în fața lor nu erau decât niște părinți îngrijorați.

— Vă rog, spuneți-ne ce se petrece. E vorba de Andrea? întrebă Diana.

Sub engleza bine vorbită a Diane, Erika detectă un accent foarte asemănător cu al ei.

— Vă rog să luați loc, spuse Erika.

Diana le văzu expresia și-și acoperi fața cu mâinile.

— Nu, nu, nu, nu, nu! Nu e ea. Nu puiul meu! Vă rog, nu puiul meu!

Simon își cuprinse soția cu brațul.

— Îmi pare foarte rău să vă anunț că trupul neînsuflețit al fiicei dumneavoastră a fost găsit azidimineață în incinta Horniman Museum din South London, spuse Erika.

— Și sunteți siguri că este ea? întrebă Simon.

— Da. Am găsit asupra ei carnetul de conducere și un telefon mobil înregistrat pe numele Andreei era la fața locului, spuse Erika. Facem tot ce putem să stabilim cauza morții, dar trebuie să vă spun că noi credem că Andrea a fost omorâtă.

— Omorâtă.

Diana se desprinse și se lăsă pe o canapea de lângă bibliotecă, cu mâinile tot pe față. Pielea măslinie a lui Simon căpătase o paloare verzuie.

— Andrea, omorâtă? repetă Diana. Cine a omorât-o?

După o scurtă pauză, Erika spuse:

— Din păcate, va trebui să veniți să identificați oficial cadavrul Andreei.

Se lăsă iar tăcerea. Un ceas bătu în adâncurile clădirii. Diana își luă mâinile de pe față și se uită la

Erika, studiind-o.

— *Odkial ste?* spuse ea.

— *Narodila som sa v Nitre*, răspunse Erika.

— Nu în slovacă, nu acum. Să vorbim englezește, spuse Simon.

— Ce caută o femeie din Nitra să-mi spună că fiica mea e moartă? spuse Diana, fixând-o pe Erika cu o privire provocatoare.

— La fel ca dumneavoastră, am trăit în Anglia mai mult decât am trăit în Slovacia, explică Erika.

— Nu ești deloc ca mine! Unde e celălalt ofițer, cel care a mai fost... Sparks? Nu vreau ca soarta fiicei noastre să depindă de priceperea unei slovace.

— Doamnă Douglas-Brown, spuse Erika, simțind mânia urcând în ea.

— *Lady Douglas-Brown*.

Erika se răsti:

— Sunt ofițer de poliție de douăzeci și cinci de ani. Inspector-șef detectiv de...

— Pot să vă asigur că facem tot ce putem să găsim persoana care a făcut asta, spuse Peterson, intervenind și aruncându-i Erikăi o privire.

Erika se calmă și își scoase carnetul, dând foile până găsi o pagină albă.

— Dacă îmi permiteți, lady Diana, aș vrea să vă pun câteva întrebări.

— Nu, nu-ți permit, spuse Simon, ai cărui ochi se înăspriă. Nu vezi că soția mea este... noi... Trebuie să dau niște telefoane. De unde ai spus că ești?

— Nitra e în vestul Slovaciei, dar, după cum am spus, sunt în Anglia de peste douăzeci de ani.

— Nu ți-am cerut să-mi spui povestea vieții tale. Te întreb dacă faci parte din poliția metropolitană.

— Da, suntem de la secția Lewisham Row, spuse Erika.

— Așa. Ei bine, vreau să dau niște telefoane. Să aflu cum stau treburile. Am avut de-a face direct cu comisarul adjunct Oakley...

— Domnule. Eu conduc ancheta...

— Și am lucrat cu comandantul Clive Robinson în mai multe comitete de organizare a poliției...

— Și, deși vă respect, trebuie să înțelegeți că eu conduc acum această anchetă și trebuie să vă pun amândurora câteva întrebări!

Erika își dădu seama prea târziu că ridicase glasul. Se făcu liniște.

— Șefa, putem să schimbăm o vorbă? întrebă Peterson.

Se uită la Moss și dădu din cap aproape imperceptibil. Erika simți că roșește.

— Șefa, o vorbă. Acum, spuse Peterson.

Erika se ridică și-l urmă pe coridor. El închise ușa. Erika se rezemă de perete și încercă să-și potolească respirația.

— Știu, spuse ea.

— Uitați ce e, eu nu vă critic, șefa. Ați venit într-o situație foarte dificilă și pot accepta asta, dar nu puteți fi agresivă cu părinții victimei. Pentru că acum asta-i tot ce sunt. Părinți. Lăsați-l să se dea mare, dar noi știm cum o să meargă treaba de-acum înainte.

— Știu. Rahat! spuse Erika.

— De ce voia mama să știe din ce parte a Sloveniei sunteți?

— Slovacia, îl corectă Erika. Este o atitudine bine-cunoscută. Oamenii care provin din Bratislava se cred mai buni decât toți ceilalți... Presupun că ea de acolo provine.

— Și crede că de asta vă e superioară, termină Peterson.

Erika inspiră și dădu din cap, încercând să-și domolească mânia.

Din celălalt capăt al coridorului veneau doi bărbați în halate, trăgând un pom de Crăciun uriaș. Pomul se uscaseră și era maro pe alocuri și, în timp ce crengile sale se frecau de pereți, covorul gros, albastru cu verde, se umplea de ace de pin.

Peterson păru că vrea să mai spună ceva, apoi se răzgândi și adoptă altă tactică.

— E trecut mult de ora prânzului. Arătați ca și cum v-ar prinde bine un plus de energie, spuse el, uitându-se la fața albă a Erikăi. Știu, șefa, că sunteți șefa, dar ce ziceți s-o ștergeți și să ne întâlnim toți trei după colț la o cârciumă sau o cafenea?

— O să intru să-mi cer scuze.

— Șefa. Lăsați praful să se așeze, bine? Noi vom obține cât mai multe informații și venim să vă găsim.

— Da. Bine. Dar dacă poți...

— Voi aranja să facă identificarea. Da.

— Și vom avea nevoie de laptopul Andreei... și... în fine. Deocamdată obțineți cât de mult puteți.

Peterson dădu din cap și se întoarse în cabinet. Erika rămase pe loc o clipă. O dăduse total în bară și nu se alesese cu nimic.

Era pe cale să arunce o privire prin casă când menajera cu pleoape lăsate își făcu din nou apariția.

— Am să vă conduc până la ușă, spuse ea pe un ton insistent.

Urmără dâra lăsată de acele de pin și ajunseră la ușa din față. Când Erika se trezi afară, pe trepte, în fața aparatelor de fotografiat care scoteau fulgere, trebui să-și muște tare buza de jos ca să nu izbucnească-n plâns.

Capitolul 7

Se lăsa seara când Moss și Peterson o găsiră pe Erika într-o cafenea de pe Chiswick High Road. Petrecuse o oră frustrantă lângă fereastră, uitându-se cum înserarea cădea peste o zi care păruse foarte lungă, dar în care simțea că nu realizase nimic. Nu-i stătea în fire să se apuce să urle în timpul unui interviu și să strice totul – mai ales cu părinții victimei.

Cafeneaua era liniștită când sosise Erika, dar acum se umpluse și fremăta de persoane elegante și singure și de un grup de mămici drăgălașe care marcaseră un colț al cafenelei cu o barieră de cărucioare scumpe.

Peterson și Moss își cumpărară cafea și sendvișuri, apoi veniră la masa Erikăi.

— Uite ce e, mulțumesc că ai intervenit acolo; nu știu ce s-a întâmplat. N-am mai judecat, spuse ea stânjenită.

— Nicio problemă, spuse Peterson, scoțând un sendviș din ambalaj și luând o gură uriașă.

— Diana Douglas-Brown a fost deplasată, dar e drept că nici nu era cea mai bună zi din viața ei, nu-i așa? spuse Moss luând o gură din sendvișul ei.

— Da, dar nu trebuia ca eu... În fine. Ce altceva îmi puteți spune? întrebă Erika.

Așteptă cât cei doi terminară de mestecat.

— Simon și Diana nu știu de ce se afla Andrea în South London, spuse Moss. Aranjase să meargă la cinema cu David și Linda, fratele și sora ei. Ei au așteptat-o la Odeon în Hammersmith, dar ea nu a apărut.

— Fratele și sora erau acasă?

— Da.. David dormea la etaj. Lady Diana nu voia să-i trezească.

— Să-l trezească? N-are peste douăzeci de ani?

— Pare-se că David fusese treaz de la primele ore ale dimineții. Toată noaptea au păzit cu rândul

telefoanele, în caz că sună Andrea. Se pare că a mai dispărut.

— Când? Avem un proces-verbal?

— Nu, n-au raportat dispariția. Acum doi ani a lipsit un weekend prelungit. S-a dovedit că a șters-o în Franța cu un tip pe care-l cunoscuse într-un bar. S-a întors când a atins limita de credit a cardului.

— Ai luat numele persoanei cu care a fugit?

— Da, un anume Carl Michaels. Era student la acea vreme. N-a fost nimic dubios. Un weekend de dezmaț, cu bonusul că Andrea avea un card Visa Platinum, spuse Moss.

— Pe soră, Linda, ați văzut-o?

— A venit cu o tavă de ceai. Am crezut că era servitoarea. Nu seamănă deloc cu Andrea — șleampătă și cam grasă. Lucrează la florăria mamei ei, spuse Peterson.

— Și cum a reacționat la veste? întrebă Erika.

— A scăpat tava, deși... Moss ezită.

— Ce? întrebă Erika, dorindu-și din nou să nu fi fost nevoită să audă asta la mâna a doua.

Moss se uită la Peterson.

— A părut cam ridicol felul în care a reacționat, spuse el.

— Ridicol? întrebă Erika.

— A jucat prost teatru. Știu și eu? Oamenii reacționează în tot felul de moduri ciudate. Dacă mă întrebați pe mine, întreaga familie pare cam într-o ureche, spuse Peterson.

— Totuși, a cui familie nu e într-o ureche? adăugă Moss.

Un telefon începu să sune și Erikăi îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama că era al ei. Îl scoase și răspunse. Era Isaac care-i spunea că vremea rea încetinise totul. Rezultatele autopsiei aveau să fie gata dimineată.

— Eu chiar le voiam ca să identific cadavrul în seara asta, spuse Erika după ce termină de vorbit la telefon.

— Asta ar putea fi în favoarea dumneavoastră, spuse Peterson.

— A mai spus ceva? întrebă Erika.

— Da, îl vrea pe Sparks să se ocupe din nou de caz, spuse Moss.

Continuă să mestece în tăcere. Acum era întuneric. Farurile mașinilor treceau încet pe stradă, luminând ninsoarea de afară.

Capitolul 8

Erika, Moss și Peterson se întoarseră la Lewisham Row imediat după șapte seara. Se duseră direct în sala de ședințe, care era plină, ofițerii de poliție așteptând să împărtășească descoperirile zilei. Erika își scoase jacheta lungă de piele și se duse la uriașul șir de table albe care se întindeau în spatele camerei.

— În regulă, oameni buni. Știu că a fost o zi grea, dar ce avem?

— Cum a fost când te-ai întâlnit cu familia? Cum te-a primit Sir Simon, DCI Foster? întrebă afectat Sparks, rezemându-se în scaun.

Ca la un semn, comisarul-șef Marsh deschise ușa camerei de evenimente.

— Foster. O vorbă.

— Domnule, tocmai pun la curent pe toată lumea cu evenimentele zilei...

— Bine. Dar cum termini, vii în biroul meu! spuse el răstit și trânti ușa.

— Deci înțeleg c-a mers bine, o împunse Sparks, lumina albăstruie a ecranului de la computerul său colorându-i zâmbetul nesuferit.

Erika îl ignoră și se întoarse iar spre tabla albă. Alături de fotografia Andreei erau fotografia Lindei și a lui David. Observă cu interes că Andrea și fratele ei erau foarte atrăgători, însă Linda era supraponderală și masivă, cu un nas ascuțit și un ten mai alb decât al fraților ei.

— Toți copiii sunt din aceiași părinți? întrebă Erika, bătând în tablă cu markerul.

Asta luă prin surprindere sala de ședințe.

Sergentul Crane se uită în jur mirat.

— Noi am presupus că da...

— De ce ați presupus asta? întrebă Erika.

— Păi, păreau foarte...

— Rafinați? întrebă Erika. Nu uitați că, pentru noi, primii suspecți sunt cei din familie. Nu vă lăsați

orbiți de faptul că locuiesc într-o zonă luxoasă a Londrei și au influență și putere. Crane, poți să-i cercetezi pe copii, dar, firește, fii discret. Acum, știm că Andrea trebuia să se întâlnească cu Linda și David la cinema joia trecută, la opt, dar nu a apărut. Unde s-a dus? Se întâlnea cu un prieten, un iubit secret? Cine a cercetat în mod anume viața Andreei?

O femeie scundă, indiană, între douăzeci și treizeci de ani se ridică.

— Polițist Singh, spuse ea.

Veni în față și Erika îi întinse markerul.

— În ultimele opt luni Andrea a avut o relație cu Giles Osborne, în vârstă de douăzeci și șapte de ani; se logodiseră de curând. El deține Yakka Events, o companie elitistă de organizare de evenimente și petreceri, cu sediul în Kensington.

— Yakka Events. Ce înseamnă *Yakka*? întrebă Erika.

— E cuvântul aborigen pentru muncă. Pe pagina de internet a companiei scrie că și-a petrecut în Australia anul în care și-a întrerupt studiile.

— Învățând de la aborigeni cum se servesc antreurile și șampania? întrebă Erika.

Licărul unui zâmbet străbătu sala de ședințe.

— A studiat în particular. Provine dintr-o familie înstărită. Are alibi pentru noaptea în care a dispărut Andrea.

— Am discutat deja cu el; am aflat asta săptămâna trecută, interveni Sparks.

— Cum stăm cu rapoartele despre telefonul Andreei și activitatea de pe social media? Înțeleg că au fost cerute.

— Da, spuse Singh.

— Unde sunt?

— Eu mă ocup de asta. Le-am cerut azi-dimineață, așa că sperăm să le avem în următoarele douăzeci și patru de ore, spuse Crane.

— De ce n-au fost cerute înainte, când a fost declarată persoană dispărută? întrebă Erika.

Liniște.

— V-ați temut că vă băgați nasul în viața unor oameni bogați și influenți?

— Eu am luat hotărârea să nu mergem înainte și să le cerem, spuse Sparks. Familia avea încă impresia că Andrea o întinsese undeva; îi monitorizau conturile social media și ne împărtășeau informațiile.

Erika își dădu ochii peste cap.

— Vreau rapoartele alea în secunda în care le avem și tot ce se scoate de pe hard-diskul telefonului, îi spuse ea lui Crane. Și acum, Sparks, pari foarte fericit. Ce ai reușit să afli legat de camerele de supraveghere?

DCI Sparks se lăsă pe spate în scaun.

— Mă tem că n-am vești bune. Până acum două zile, trei dintre camerele de supraveghere de pe London Road n-au funcționat. Așa că n-am găsit nimic în jurul clădirii gării sau pe strada principală până la Horniman Museum. Sigur, nici drumurile laterale nu sunt acoperite, așa că nu știm nimic despre evenimentele din noaptea de 8.

— Rahat! spuse Erika.

— O avem coborând din tren la Forest Hill Station la... Sparks căută prin însemnări – 9:06 p.m. Coboară din tren, merge pe peron și iese pe lângă casa de bilete. Înăuntru nu era nimeni și din tren n-au coborât decât doi oameni odată cu ea.

— Putem să aflăm cine sunt? Poate au mers cu ea.

— Mă ocup deja de asta, spuse Sparks.

— Și mersul din ușă în ușă?

Sergentul Crane se aplecă în scaun, spunând:

— Nu mare scofală, șefa. Cei mai mulți oameni fie erau încă plecați în vacanța de Crăciun, fie dormeau.

— Cum e cu cârciumile?

— The Wetherspoon și The Pig and Whistle au camere de supraveghere; fata n-a intrat în niciuna dintre ele. Pe strada principală mai sunt patru cârciumi.

— Grace Kinney a pomenit două: The Glue Pot și The Stag.

— Am fost la toate. Sunt niște bombe destul de mizerabile și nimeni care lucrează acolo nu-și amintește să o fi văzut.

— Uită-te la programarea prin rotație a personalului și află cine sunt localnicii. Verifică din nou. Era îmbrăcată pentru o noapte în oraș. Există șanse mari să fi intrat în una dintre cârciumile alea.

— Și dacă s-a dus la o petrecere? întrebă Singh.

— Bun, atunci cum e cu magazinele care vând băutură pentru acasă? A intrat în vreunul să cumpere țigări sau pileală?

— Și magazinele astea au camere de supraveghere, dar filmările sunt destul de proaste și ea nu apare pe niciuna, spuse Crane.

— Dar casa în fața căreia s-a găsit poșeta ei?

— Da, numărul patruzeci și nouă și din păcate iarăși nimic. Proprietara e o bătrână senilă care are o însoțitoare permanentă; niciuna nu a auzit și nici n-a văzut nimic.

Se lăsă o liniște apăsătoare.

— Poate ar trebui să-ți lași echipa să se odihnească. A fost o zi grea, spuse Sparks.

— Da. Bine. Ne întâlnim aici mâine la nouă. Până atunci ar trebui să avem rezultatele autopsiei și rapoartele privind telefonul și social media.

Erika le spuse noapte bună ofițerilor săi și când rămase ultima în sala de ședințe, se uită în tăcere la tablele albe, stăruind asupra fotografiei Andreei.

— Uită-te la tine; doar douăzeci și trei de ani. Aveai toată viața înainte.

Andrea se uita lung la ea, sfidătoare, aproape luând-o în râs.

Erika tresări când îi sună telefonul.

— Te mai aștept mult? se răsti Marsh.

— La naiba. Scuze, domnule. Urc acum.

Capitolul 9

— Deci ce-mi spui tu e că nu ai nimic? spuse Marsh.

Se plimba cu pași mari prin birou, roșu la față. Erika tocmai îi raportase progresul făcut în prima zi a anchetei.

— Asta e prima zi, domnule. Și, cum am spus, avem identificarea sigură a victimei; am ascuns asta presei. Cred că există una sau două cârciumi unde Andrea ar putea fi plasată în noaptea în care a dispărut.

— *Ar putea fi plasată; asta ce înseamnă?*

— Înseamnă că suntem ținuți în loc de o defecțiune a camerelor de luat vederi de pe London Road și din jurul gării. Avem nevoie de timp și resurse ca să continuăm să trecem pe la oameni pentru a le pune întrebări. Toată lumea a muncit din greu, mai ales când vremea a încetinit procedurile...

— Și ce dracu' a fost în capul tău când te-ai luat la ceartă cu familia Douglas-Brown?

Erika trase adânc aer în piept să se calmeze.

— Domnule, recunosc că trebuia să mă port mai frumos cu părinții victimei.

— Bineînțeles că trebuia. Parcă aveai ceva în comun cu lady Diana, fiind și tu slovacă?

— Da, mă rog, asta a fost problema. M-a considerat o persoană de rând. Nu suficient de bună să conducă investigarea unei crime.

— Mda, nu ai ales să fii ofițer de poliție ca oamenii să fie drăguți cu tine, DCI Foster. Este un curs la care pot să te trimit – relația cu publicul.

— Asta-i problema. Noi nu-i tratăm ca pe niște membri ai publicului. De fapt, Sir Simon conduce cumva ancheta? El pare să creadă că deține controlul... Oricum, cine v-a spus ce s-a întâmplat? El v-a sunat, nu-i așa? Vă știe numărul direct?

— Ești pe teren minat, DCI Foster. De fapt, l-a sunat pe DCI Sparks, care mi-a retransmis mesajul.

— Ce drăguț din partea lui!

Marsh îi aruncă o privire.

— Mi-am pus pielea-n joc dându-ți cazul ăsta...

— Nu vreau mila dumneavoastră, domnule.

— ...și, dacă nu ești atentă, ai să pleci înainte să-ncepi. Trebuie să înveți să-ți ții gura. Ți-am dat cazul acesta fiindcă ești un polițist al naibii de bun. Unul dintre cei mai buni pe care îi cunosc. Deși, acum, mă cam îndoiesc.

— Îmi pare rău, domnule. A fost o zi grea – condiții dure și n-am dormit. Dar mă cunoașteți, nu mi găsec scuze și voi descoperi cine a făcut asta.

— Bun, spuse Marsh, calmându-se. Dar trebuie să le ceri scuze în mod sincer soților Douglas-Brown.

— Da, domnule.

— Și să dormi bine la noapte. Arăți ca dracu'.

— Mulțumesc, domnule.

— Unde stai?

— La hotel.

— Bun. Acum, valea, și să vii mâine la treabă cu capul pe umeri, spuse Marsh, făcându-i semn să plece.

Erika era furioasă când ieși din biroul lui Marsh; furioasă că fusese muștruluită și furioasă pe ea că încurcase lucrurile. Se întoarse în sala de ședințe și-și luă paltonul. Fotografia Andreei o fixa cu impertinență din centrul tablei albe. Scrisul de mână de pe post-it-urile despre caz era neclar în lumina puternică și Erika își frecă ochii obosiți. Era ca și cum s-ar fi uitat la toate printr-un geam murdar. Nu prea distingea detaliile. Oboseala și supărarea puseseră din nou stăpânire pe ea. Își îmbracă paltonul și ieși, stingând lumina. Pe coridor, se întâlnește cu sergentul de serviciu Woolf.

— Tocmai veneam să vă spun. V-am ales o mașină. E un Ford Mondeo albastru, spuse el, întinzându-i un breloc cu chei, fața lui fălcoasă fiind și mai ursuză decât fusese în acea dimineață.

— Mulțumesc, spuse Erika, luând cheile.

Porniră spre intrarea principală, Woolf străduindu-se să țină pasul cu ea.

— Însă nu v-am pus geamantanul înăuntru; mi-am paradit spatele acum câțiva ani. A trebuit să mi se scoată un disc. Este după biroul meu.

Intrară în zona de recepție, unde o femeie slabă, murdară era aplecată peste biroul lui Woolf, vorbind la telefonul lui. Purta jeanși jegosi, sfâșiați și un hanorac vechi pătat și plin de arsuri de țigară. Părul ei lung și cărunt era strâns la spate cu un elastic și sub ochi avea cearcăne mari și negre. Lângă ea, două fete neîngrijite îl încurajau cu glasuri stridente pe un băiețel tuns scurt, care stătea pe geamantanul Erikăi. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de trening albi, pătați și își rotea șoldurile cu o mână pe mânerul geamantanului și cu cealaltă în aer, ca și cum ar fi călărit un cal neîmblânzit. Woolf se duse repede la birou și puse degetul pe telefon, întrerupând convorbirea.

— Vorbeam dracului! mârâi indignată femeia etalând o gură cu dinții maronii și strâmbi.

— Ivy. Asta e un telefon de poliție, spuse Woolf.

— Păi, n-a sunat de zece minute. Consideră-te norocos că infractorii se odihnesc!

— Pe cine vrei să suni? Pot să sun eu în locul tău, spuse Woolf.

— Știu și eu să folosesc un afurisit de telefon!

— Cine e femeia asta? întrebă Erika.

Ivy ținu receptorul departe de Woolf și o măsură cu privirea pe Erika, spunând:

— Eu și cu Droopy ne știm de mult, nu-i așa, Droopy? Eu îi spun Droopy. E o jigodie a dracului de urâtă, nu-i așa?

— Tu! Dă-te jos de pe geamantanul meu! îi spuse Erika băiatului, care nu putea să aibă mai mult de șapte sau opt ani.

El o ignoră și continuă să chiuie și să călărească geamantanul. Woolf se luptă cu Ivy pentru receptor și, în cele din urmă, reuși să-l desprindă din strânsoarea ei.

— Ar trebui să fiu lăsată să folosesc nenorocitul ăsta de telefon. E doar o convorbire locală și, pe lângă asta, eu vă plătesc salariul.

— Cum îmi plătești tu salariul? întrebă Woolf.

— Am bani. Îmi plătesc impozitele și asta îți plătește ție salariul!

Erika se duse să-l ridice pe băiețel de pe geamantanul ei, dar el se aplecă și își înfipse dinții în mâna ei. Intensitatea durerii o surprinse.

— Dă-i drumul, acum! spuse Erika, încercând să-și păstreze calmul.

El se uită la ea cu un rânjet obraznic și o mușcă și mai tare. Durerea intensă îi fulgeră mâna și ea cedă, pălmuindu-l tare peste față. El țipă, eliberând mâna Erikăi, și căzu de pe geamantan cu o bufnitură.

— Cine dracu' te crezi? mârâi Ivy, repezindu-se la ea.

Erika încercă să se ferească, dar se pomeni cu spatele lipit de zid. Woolf o prinse pe Ivy la timp, căci o lamă lungă de cuțit sclipi la câțiva centimetri de fața Erikăi.

— Ivy, potolește-te... începu Woolf, apucând-o de subsuori, dar luptându-se încă s-o rețină.

— Nu-mi spune mie să mă potolesc, javră urâtă și grasă ce ești! spuse Ivy, periculos. Dacă te mai atingi de copiii mei, îți tai fața, fără nicio problemă, pramatie ce ești! N-am nimic de pierdut.

Erika încercă să-și controleze respirația când văzu briceagul imens, cu buton, mai aproape cu un centimetru de fața ei.

— Dă drumul cuțitului. Dă-i drumul! spuse Woolf, reușind în cele din urmă s-o prindă pe Ivy de încheietură și să i-o răsucească, făcând-o să scape cuțitul.

Acesta zăngăni pe podea și Woolf puse piciorul pe el.

— Nu trebuie să fii așa de brutal, Droopy, spuse Ivy, frecându-și încheietura mâinii.

Woolf rămase cu ochii pe ea cât timp se aplecă și luă cuțitul de pe podea. Găsi butonul de deblocare și lama dispăru în interiorul mânerului. Băiețelul și

cele două fetițe nu mai erau amenințatori și gălăgioși. Erau doar niște copii și păreau mai speriați de ce urma Ivy să facă. Erika nu-și putea imagina ce viață trebuie să fi dus ei. Se uită la băiețel, care se ținea de ceafă.

— Îmi pare rău, îmi pare tare rău... Cum te cheamă?

El se feri de ea. Ce putea ea să-i spună? Că avusese o zi proastă? Se uită la hainele lor murdare, la corpurile lor subnutrite...

— Vreau să fac o plângere, spuse Ivy.

— Oh, serios? zise Woolf, ducând-o spre ușă.

— Daa, *brutalitatea poliției* – ia-ți mâinile de pe mine – brutalitatea poliției față de un minor.

— Va trebui să completezi un formular, spuse Woolf. Înainte de a petrece o noapte în arest pentru că ai scos un cuțit la un ofițer de poliție.

Ivy își îngustă ochii.

— Nu, să dea dracu', n-am timp... Haideți, copii. ACUM!

Îi aruncă Erikăi o ultimă privire și copiii plecară după ea pe ușa principală.

— Rahat! spuse Erika, prăbușindu-se peste biroul din față și frecându-și mâna. Nu trebuia să-l lovesc pe puștiul acela.

Pe pielea ei erau urme adânci albe și vineții de dinți și o spuzeală de sânge amestecat cu saliva băiețelului. Woolf se duse la o cutie pe care scria LOC PENTRU CUȚITE și depuse înăuntru briceagul cu buton al lui Ivy. Ocoli apoi biroul și scoase o trusă de prim ajutor. O puse pe masă lângă Erika și deschise capacul.

— O cunoști? întrebă Erika.

— Oh, da. Ivy Norris, sau Jean McArdle, Beth Crosby – uneori se dă drept Paulette O'Brian. Un fel de celebritate locală.

Turnă o soluție alcoolică pe un pansament steril și-l apăsă pe mâna Erikăi, peste urmele de mușcătură. Mirosul reconfortant de mentă contrasta cu senzația neplăcută de usturime.

Woolf continuă:

— Este o veche dependentă de droguri, prostituată și are un cazier lung cât Marele Zid Chinezesc. Obişnuia să-și servească clienții împreună cu fiica, dacă știți ce vreau să spun, până când fata a murit de o supradoză.

— Și tatăl copiilor?

— De fapt, sunt nepoții ei, și cine știe? Bagă și tu degetul în cartea de telefon la-ntâmplare.

Woolf dădu la o parte pansamentul și începu să șteargă sângele de pe mușcătură cu unul curat.

— Sunt oameni ai străzii?

Woolf dădu din cap.

— Am putea să-i băgăm pe asistență socială de urgență, adăpost și mic dejun? întrebă Erika.

Încă o vedea pe Ivy fumând în parcare și bodogănind singură. Copiii erau îngrămădiți în jurul ei, tresărind când ea gesticula.

Woolf râse amar.

— I s-a interzis accesul în majoritatea pensiunilor și hanurilor pentru acostare de bărbați.

Ridică pansamentul și-i aplică pe mână un plasture mare, pătrat.

— Mersi, spuse Erika, flexându-și degetele.

Woolf începu să strângă trusa de prim ajutor.

— Știți ce o să vă spun. Trebuie să mergeți la doctor pentru mușcătură. Să faceți o injecție antitetanos și știți dumneavoastră... Copiii străzi nu sunt sănătoși.

— Da, spuse Erika.

— Și trebuie să înregistrez incidentul. Tot ce s-a întâmplat. A scos un cuțit la dumneavoastră. El v-a mușcat.

— Da, iar eu l-am lovit. Am lovit un copil... Bine. Fă-ți treaba și îți mulțumesc.

El dădu din cap, își reluă locul la birou și scoase niște hârtii. Erika se întoarse și se uită afară, dar Ivy și copiii dispăruseră.

Capitolul 10

Afară era un ger aprig. Intrarea secției de poliție Lewisham Row era luminată, dar parcare era cufundată în întuneric. Șiruri lungi de mașini scilipeau acoperite de chiciură sub lămpile stradale și, dincolo de ele, traficul se târa constant. Mâna Erikăi încă zvâcnea. Îndreptă brelocul cu chei în stânga ei, apoi în cealaltă parte. O mașină din capătul îndepărtat al parării aruncă două flash-uri portocalii. Ea înjură și porni înspre acolo, târându-și geamantanul prin zăpada înaltă.

Băgă geamantanul în portbagaj și urcă în mașină. Mașina era înghețată, dar mirosea a nou. Porni motorul și activă închiderea centrală. Când aerotermele încălziră puțin interiorul, ieși din parcare și porni încet spre ieșire.

Ivy era afară, pe trotuar. Copiii erau îngrămădiți sub brațele ei, tremurând nestăpânit. Erika se opri în dreptul lor și deschise geamul.

— Unde te duci, Ivy? întrebă ea.

Ivy se întoarse. O pală de vânt îi prinse o șuviță din părul ei lung și i-o lipi de față.

— Ce treabă ai tu? spuse Ivy.

— Pot să te duc cu mașina.

— De ce ne-am sui într-o mașină cu o scroafă care bate copiii?

— Îmi pare rău. Eram cu adevărat întoarsă pe dos. Am avut o zi proastă.

— Tu ai avut o zi proastă. Încearcă să te pui în locul meu, iubire, pufni Ivy.

— Pot să te duc unde vrei să mergi, iar copiii se pot încălzi. Ivy își îngustă ochii.

— Ce trebuie să fac în schimb?

— Tot ce ai de făcut e să stai în mașină, spuse Erika.

Scoase o bancnotă de douăzeci și cinci de lire. Ivy vru s-o ia, dar Erika nu i-o dădu.

— Ai s-o primești când te duc unde mergi, cu condiția să nu mai existe cuțite sau mușcături.

Ivy îi aruncă băiețelului o privire și el dădu din cap ascultător.

— Bine, spuse ea.

Deschise portiera din spate și copiii se cățărară înăuntru, târându-se pe bancheta din spate. Când Ivy urcă lângă Erika, emana un damf neplăcut, de târfă. Erika își înăbuși teama de ea.

— Centurile, spuse, gândindu-se că avea să fie mai în siguranță dacă erau cu toții ținuți prinși în centuri.

— Mda, nu vrem să încălcăm legea, râse Ivy, trăgând centura și închizând-o cu un clic.

— Unde vrei să mergi?

— Catford, spuse Ivy.

Erika scoase telefonul și deschise aplicația Google Maps.

— Lasă-l dracului! spuse Ivy. Te dirijez eu. Ia-o la stânga.

Mașina mergea foarte lin și, în timp ce luminile stradale jucau pe parbriz, neobișnuitul grup format din Ivy, nepoții ei și Erika se cufunda într-o tăcere aproape confortabilă.

— Deci. Ai copii? întrebă Ivy.

— Nu, spuse Erika.

Porni ștergătoarele când o rafală de zăpadă lovi parbrizul.

— Ești lesbi?

— Nu.

— Nu mă deranjează. N-am nimic cu lesbienele. Lesbienele țin la băutură și sunt bune la „fă-o singură”... Am încercat și eu o dată, reține. Nu mi-a plăcut gustul.

— Care gust? La „fă-o singură”? glumi Erika.

— Foarte amuzant. Gândindu-mă la asta, îmi trece prin minte să redevin lesbiană. Va trebui să împart banii, dar m-am săturat de gustul de penis.

Erika se uită la ea.

— Haide, iubire, doar nu credeai că lucrez la Marks and Spencer, nu-i așa?

— Unde locuiești? întrebă Erika.

— De ce ți-aș spune unde dracu' locuiesc?

Ivy se repezi la ea, dar centura pusă o ținu pe loc.

— Ușurel... Tocmai mi-ai spus că ești „sătulă de gustul de penis”. M-am gândit că n-ar fi prea nepoliticos să-ți cer adresa.

— Nu încerca să faci pe deșteapta cu mine. Te cunosc eu. Ți place slujba ta, nu-i așa? Ai prieteni?

Tăcere.

— Mă gândeam eu că n-ai. N-ai liber niciodată, nu-i așa? Voi ăștia ați denunța-o și pe mama voastră... La stânga aici.

Erika semnaliză și coti.

— Eu acum nu locuiesc nicăieri, spuse, socotind că putea să ofere câteva informații despre ea. Soțul meu a murit de curând și am fost plecată și...

— Și ai luat-o razna, da?

— Nu, dar nici n-am fost departe, spuse Erika.

— Bărbatu-miu a fost înjunghiat. Cu ani în urmă. A murit în brațele mele... Aici ia-o la dreapta. Însă ești bine, nu-i așa? Slujbă bună. Și eu aș fi putut să fiu ofițer de poliție sau ceva mai bun, rânji Ivy.

— Deci cunoști zona asta? întrebă Erika.

— Da. Sunt aici de o viață.

— Ce baruri mi-ai recomanda?

— Ce *baruri* ți-aș recomanda? spuse Ivy, imitând-o pe Erika.

— Bine, ce baruri cunoști?

— Le știu pe toate. Cum tocmai am spus, sunt aici de ani întregi. Vizitatorii vin și pleacă. Cei șmecheri rămân cel mai mult.

Trecură pe lângă Catford Broadway Theatre, a cărui fațadă era luminată, făcând încă reclamă spectacolului de Crăciun.

— Lasă-ne aici, spuse Ivy.

Catford High Street era pustie. Erika opri lângă o trecere de pietoni, în apropierea unei agenții de pariuri Ladbrokes și o filială Halifax.

— Aici nu sunt case, spuse Erika.

— Ți-am spus că n-am casă!

— Atunci unde stai?

— Am o treabă de rezolvat. Hai, trezește-te! se răsti Ivy la băiețel.

Erika se uită în oglinda retrovizoare. Cele două fete dormeau cu capul rezemat una de cealaltă. Băiatul se uită lung la ea, alb la față.

— Îmi pare rău că te-am lovit, spuse Erika.

Fața lui rămase inexpressivă.

— Lasă asta, dă-mi banii, spuse Ivy, desfăcându-și centura și deschizând portiera.

Erika scotoci în pantaloni și scoase bancnota. Ivy o luă și o îndesă în cutele hanoracului.

— Înainte să pleci, Ivy, ce știi despre cârciumile din Forest Hill? The Stag?

— E acolo o stripteuză care face orice odată ce-și vede halba plină cu monede de o liră, spuse Ivy.

— Și despre The Glue Pot?

Întregul limbaj al corpului lui Ivy se schimbă. Făcu ochii mari.

— Nu știu nimic despre locul acela, spuse ea răgușit.

— Tocmai ai spus că știi toate barurile de pe aici. Hai, spune-mi despre The Glue Pot.

— Eu nu merg niciodată acolo, șopti Ivy. Și nu știu nimic, auzi?

— De ce nu mergi?

Ivy tăcu și se uită la Erika.

— Eu m-aș duce la doctor cu mâna aia. Micul Mike este HIV pozitiv...

Ieși, trântind portiera și dispăru printre magazine, cu copiii după ea. Erika era atât de concentrată asupra reacției lui Ivy la auzul numelui cârciumii, încât nu înțelese ce spusese aceasta. Deschise repede portiera și se duse după ei până la intrarea unei alei dezolante. Se uită cu atenție, însă era prea întuneric pentru a distinge ceva.

— Ivy! strigă ea. Ce voiai să spui că nu mergi niciodată acolo? De ce?

Erika porni pe alee și luminile stradale se estompaseră repede. Simți sub picioare ceva moale și noroios.

— Ivy. Pot să-ți mai dau bani, dar trebuie să-mi spui ce știi...

Scoase telefonul și aprinse lanterna. Aleea era plină de ace, prezervative, ambalaje goale și etichete cu prețuri.

— Anchetez o crimă, continuă ea. The Glue Pot a fost ultimul loc în care a fost văzută fata asta...

Glasul ei răsună găunos. Niciun răspuns. Ajunse la un gard de plasă de sârmă, înalt de trei metri, cu țepușe metalice în vârf. Dincolo de el, distinse cu greu o curte plină cu tufe și canistre de benzină aruncate. Se uită în jur.

— Unde dracu' s-a dus? spuse ea în surdină.

O luă înapoi pe alee, dar nu văzu nicio ieșire – doar zidurile înalte din cărămidă ale clădirilor de pe ambele părți.

Când Erika se întoarse la mașină, portiera din partea ei era tot deschisă și alarma încălzirii suna încet. Se uită în jur și intră în mașină. Și-i imaginase? Timp de câteva minute își făcea griji că tot episodul fusese o halucinație – Ivy, copiii – și apoi simți că mâna îi zvâcnea dureros și văzu plasturele pătrat.

Activă repede închiderea centrală, apoi demară cu un scrâșnet de cauciucuri. Adrenalina îi năvăli în corp. Ceva nu era în regulă privitor la reacția lui Ivy la The Glue Pot. Părea îngrozită. De ce?

Erikăi nu-i păsa că era târziu sau că nu dormise de mult. Avea de gând să verifice cârciuma aia.

Capitolul 11

Erika se întoarse în Forest Hill și parcă într-o zonă rezidențială liniștită, la două străzi de strada principală. Cărciuma era la jumătatea acesteia, o clădire din cărămidă cu două etaje, care avea o fațadă de culoarea vinului. *The Glue Pot* era scris cu alb, coada alungită a t-ului plutind deasupra unui borcan cu lipici alb. Era o firmă enervantă, de prost gust și fără noimă. Clădirea avea patru ferestre, două la fiecare etaj, cu pervazuri groase din piatră. Ferestrele de la primul etaj erau întunecate. Dintre cele două de dedesubt, una era bătută în scânduri, cealaltă fiind luminată obscur din spatele unei perdele de plasă.

În ciuda frigului, ușa de la intrare era întredeschisă. Un anunț promitea că, dacă cumpărai două pahare de vin al casei, primeai gratis restul sticlei. Erika intră și constată că în bar se intra pe o ușă interioară care avea geamul securizat crăpat.

Barul era aproape gol, în el fiind doar doi tineri care fumau la una dintre multele mese de plastic. Ridică privirea când ea trecu, studiindu-i picioarele lungi, apoi se întoarseră la berea lor. Într-o parte, un mic ring de dans era plin de stive de scaune vechi, iar la difuzoare se auzea tema muzicală a postului Magic FM, urmată de acordurile introductive ale *Careless Whisper*. Erika se îndreptă spre barul lung și jos din spate, încadrat de pahare care atârnavă. La bar era o tânără îndesată, care se uita la *Celebrity Big Brother* pe un televizor portabil micuț.

— O votcă dublă cu apă tonică, te rog! spuse Erika.

Fata se ridică, întinse mâna după un pahar, îl împinse lângă un dozator, rămânând cu ochii pe ecran. Purta un tricou Kylie *Showgirl* decolorat, întins la maximum pe pieptul mare și pe corpul ei

dolofan. Își aranjă partea din spate a tricoului, trăgându-și-l peste fundul ei mare.

— Cauți un au pair? Bonă? întrebă fata, detectând probabil ușorul accent al Erikăi.

Și Erika prinse o urmă de accent la fată. Poloneză? Rusoaică? Nu-și dădea seama. Fata împinse din nou paharul lângă dozator.

— Da, spuse Erika, hotărându-se să intre în joc.

Fata scoase o sticlă de plastic cu apă tonică și umplu paharul de vin până la buză. Puse băutura pe bar, apoi împinse spre Erika un pătrat de carton și un pix.

— Poți să pui un carton pe tablă pentru douăzeci de lire. Cartoanele noi se ridică în fiecare marți. Douăzeci și trei de lire cincizeci pentru acesta și pentru băătură, spuse ea.

Erika plăti și se așează, luând o sorbitură. Băutura era caldă și slabă.

— De ce nu l-ai trimis pe soțul tău? întrebă fata, uitându-se să vadă ce scria Erika pe carton.

— Ca și cum aș avea nevoie de soțul meu ca să beau ceva!

Fata dădu din cap cu compasiune. Erika se duse la micul panou de plută arătat de fată, care era pe peretele de lângă bar. Era acoperit cu sute de cartoane, unul peste altul, scrise în slovacă, poloneză, rusă, română – toate fiind anunțuri de cereri de muncă în construcții, îngrijirea copiilor sau au pair.

— Întotdeauna e atât de liniște? întrebă Erika, uitându-se la barul gol.

— E ianuarie, ridică din umeri fata, ștergând scrumierele cu o cârpă veche. Și nu e fotbal.

— Prietena mea a făcut rost de au pair dintr-un anunț de aici, spuse Erika, întorcându-se la scaunul ei de la bar. Aveți multe femei aici? Fete tinere? În căutare de au pair?

— Uneori.

— Prietena mea mi-a spus că era o fată care căuta de lucru, pe care aș putea s-o întâlnesc aici.

Fata se opri din ștersul unei scrumiere și se uită la ea cu răceală.

Erika sorbi iar din băutură, apoi scoase telefonul. Căută fotografia Andreei și i-o arată.

— Ea este.

— N-am văzut-o niciodată, spuse fata, un pic cam prea repede.

— Zău? Prietena mea mi-a spus că acum câteva zile era aici...

— N-am văzut-o.

Fata ridică o tavă plină cu pahare goale și dădu să plece.

— N-am terminat încă, spuse Erika, punând pe bar legitimația.

Fata șovăi și puse la loc tava. Când se întoarse, văzu legitimația și păru că intră-n panică.

— Nu, e în regulă, vreau doar să-mi răspunzi la întrebări. Cum te cheamă?

— Kristina.

— Kristina...?

— Doar Kristina, stăruie fata.

— Bun. Doar Kristina. Te mai întreb o dată. Ai văzut-o aici pe fata asta?

Fata se uită la fotografia Andreei de pe telefon și clătină din cap cu atâta putere, încât obrajii i se zguduiră.

— Erai la lucru în noaptea de opt? Era o zi de joi, acum mai mult de-o săptămână.

Fata se gândi și clătină iar din cap.

— Ești sigură? A fost găsită moartă azi-dimineață.

Fata își mușcă buza.

— Tu ești proprietăreasa?

— Nu.

— Doar lucrezi aici?

— Da.

— Cine-i proprietăreasa sau proprietarul?

Kristina ridică din umeri.

— Te rog, Kristina! Pot să aflu ușor informația asta, de la fabrica de bere. Și de la bărbații ăia care fumau aici, deși fumatul e interzis. Știi cât ar fi

amenda? Câteva mii de lire. Și mai e și agenția ilegală de recrutare a forței de muncă. Tocmai m-ai taxat cu douăzeci de lire pentru anunț. Aș putea da un telefon și în cinci minute va fi aici o echipă de polițiști și ai fi răspunzătoare...

Kristina începu să plângă. Pieptul ei uriaș urca și cobora, fața i se înroșise și se freca la ochișorii ca niște mărgelile cu colțul unui șervet.

— Dacă-mi răspunzi la două întrebări, o să am grijă să fii văzută drept o angajată nevinovată.

Kristina se opri din plâns și-și recăpătă suflul.

— Bun... E în regulă, Kristina. N-o să se întâmple nimic rău. Acum, te rog, mai uită-te o dată la fotografia asta. Ai văzut-o aici pe fata asta în noaptea de opt? A fost răpită și omorâtă. Dacă poți să-mi spui ceva, m-ai putea ajuta să-l găsesc pe cel care a făcut asta.

Fata se uită cu ochii umflați la fotografia Andreei.

— A stat acolo, în colț, spuse ea în cele din urmă.

Erika se întoarce și văzu masa mică de lângă ringul de dans. Observă și că bărbații plecaseră, lăsând halbele pe jumătate pline.

— Ești sigură că era fata asta? întrebă Erika, arătând din nou telefonul.

— Da. Țin minte că era frumoasă.

— Era singură? S-a întâlnit cu cineva?

Kristina dădu din cap.

— Era o tânără cu ea, cu părul blond, scurt.

— Ca al meu de scurt?

Fata dădu din cap.

— Altceva?

— Au băut un pahar sau poate două. Nu știu, a fost o noapte cu adevărat încărcată... și... și...

Erika vedea că fata devenea din ce în ce mai nervoasă și mai speriată.

— Continuă, Kristina. E-n regulă, îți promit!

— Nu știu când a plecat prietena ei, dar când m-am uitat iar, cu ea era un bărbat.

— Cum arăta?

Fata ridică din umeri.

— Înalt, brunet... Se certau.

— Înalt și brunet? Poți să dai mai multe detalii? spuse Erika, încercând să-și ascundă frustrarea.

Acesta era un adevărat progres, dar Kristina vorbea prea vag. Luă o hotărâre și scoase telefonul.

— Kristina, vreau să vii cu mine la secție și să faci ceea ce numim noi un portret-robot al femeii și bărbatului pe care i-ai văzut cu Andrea.

— Nu, nu, nu, nu! începu Kristina, dându-se înapoi.

Erika formă numărul ofițerului de serviciu de la Lewisham Row. Telefonul începu să sune.

— Informațiile tale ne-ar putea conduce la descoperirea celui care a omorât-o pe femeia asta, Andrea.

— Dar eu sunt la lucru... și...

— Pot să-i pun pe ofițeri să vină aici. Putem să facem asta acum.

Ofițerul de serviciu ridică telefonul.

— Sunt DCI Erika Foster. Am nevoie de un polițist și o mașină la cârciuma The Glue Pot de pe London Road din Forest Hill. Și pe cine avem de serviciu care să poată face un portret-robot?

Se auzi o mișcare și Erika își dădu seama că fata țășnise pe o ușă din spatele barului.

— Rahat! Stai așa! te sun eu.

Erika se aruncă peste bar și se năpusti într-o bucătărioară murdară. Găsi o ușă deschisă. Ieși în alee. Aceasta se întindea lungă și pustie în ambele direcții. Începu să ningă ușor. Era o liniște sinistră.

Erika străbătu toată aleea în ambele sensuri. Casele retrase erau întunecate, iar drumurile de la ambele capete erau pustii. Ninsoarea se înteti, iar vântul șuiera printre clădiri. De frig, Erika își strânse paltonul în jurul corpului.

Nu se putea descotorosi de senzația că era urmărită.

Capitolul 12

Doi polițiști în uniformă fură chemați la The Glue Pot, însă căutarea extinsă nu dădu niciun rezultat. Kristina dispăruse. Apartamentul de deasupra cârciumii era neocupat, plin de vechituri și mobilă veche, distrusă. Era trecut de miezul nopții când polițiștii îi spusese Erikăi să renunțe și să se ducă la culcare. Ei aveau să rămână la cârciumă și la ivirea zorilor să plece să dea de urma barmaniței. În cazul în care Kristina se întorcea, aveau s-o aducă la secție.

Erika încă se simțea spionată când se întoarse la mașina ei, parcată la câteva străzi depărtare. Era liniște și fiecare zgomot parcă amplificat. În jurul clădirilor bătea un vânt tăios, agitând un clopoțel de vânt de pe veranda unei case... Avea mereu senzația că simte o privire de la una dintre ferestrele negre ale caselor din jur. Cu coada ochiului, văzu o umbră mișcându-se la o fereastră. Se întoarse, dar nu era nimic. Doar o fereastră arcuită și întunecată. O urmărea cineva din umbră? Își dădu seama că avea nevoie cu disperare de odihnă. Urma să tragă la primul hotel. Descuie mașina și urcă, activând închiderea centrală. Se afundă în scaunul confortabil, își lăsă capul pe spate și închise ochii.

Este o zi cu căldură ca de cuptor pe o stradă prăpădită din Rochdale și echipamentul de protecție i se lipește Erikăi de piele. Se foiește incomodată, ghemuită lângă zidul unei case terasate care se înalță amenințător în arșiță. Doi polițiști sunt lângă ea și alți trei de cealaltă parte a porții din față. Mark este cu ei. Al doilea.

După atâtea săptămâni de supraveghere, casa îi e imprimată în creier. Cimentul gol din față, tomberoanele pe roți, care dau pe-afară. Un contor electric și de gaze pe perete, cu carcasa smulsă.

Pe ușa din față, pe scări în sus, o ușă din stânga palierului dă în dormitorul din spate. Acolo se prepară metamfetamina. O femeie a fost văzută intrând cu un copilaș. E riscant, dar sunt pregătiți. Erika și-a instruit bine echipa de opt polițiști. Doar că acum sunt postați afară. E pe bune. Frica amenință s-o cuprindă pe Erika, dar ea se stăpânește.

Face semn cu capul și echipa ei îmbrăcată în negru năvălește pe furiș pe poteca ce duce la ușa din față. Soarele se răsfrânge din discul contorului, care se rotește. O dată, de două ori, aproape în ritm cu bufnetul berbecului. La a treia încercare, lemnul cedează și ușa din față se prăbușește înăuntru cu un zăngănit.

Apoi se dezlănțuie iadul.

Se aud împușcături. Fereastra de deasupra contorului explodează spre interior. Din casa din spatele lor vin împușcături. Erikăi i se învâртеște capul. Frumoasa casă de peste drum. Numere de alamă pe ușă. Zugrăveală scumpă pe pereții dinăuntru. Cuplul fusese foarte receptiv, foarte la locul lui cât timp fusese sub supravegherea polițiștilor.

Ochii Erikăi sunt atrași de fereastra lor de la etaj și totul începe să se lămurească. Vede o umbră neagră, apoi durerea îi explodează în gât și simte gustul de sânge. Mark apare brusc lângă ea, ghemuindu-se s-o ajute. Ea încearcă să vorbească, să-i spună „E în spatele tău” – dar sângele îi umple gâtul. Momentul e aproape amuzant, în isteria lui. Apoi se aude un trosnet și partea laterală a capului lui Mark explodează...

Erika se trezi cu un icnet, încercând să-și recapete răsuflarea. Era înconjurată de o lumină ciudată. Expiră lung. Abia când văzu volanul din fața ei știu pe ce lume se află. Era în mașină. Se așternuse un strat proaspăt de zăpadă, acoperind complet geamurile.

Fusese un vis familiar. Întotdeauna se trezea în același moment. Uneori visul era alb-negru, iar sângele lui Mark semăna cu ciocolata topită.

Inspiră și expiră, calmându-și bătăile inimii. Auzi glasuri înăbușite și zgomot de pași; oameni care treceau pe lângă mașină. Zarva vocilor creștea și scădea.

Se uită la ceasul digital de pe tabloul de bord. Era aproape cinci dimineața. Dormise câteva ore bune, însă nu se simțea mai bine. Își schimbă poziția, simțindu-și corpul înțepenit și înghețat, și porni motorul. Aerul din aeroterme ieși într-un jet rece ca gheața.

După ce mașina se încălzi, Erika porni ștergătoarele de parbriz și așteptă să zărească drumul, văruit în alb de stratul proaspăt de zăpadă. Observând plasturele de pe mână, își aminti că trebuia să se ducă la doctor, însă evenimentele din noaptea trecută o obligau să amâne, deocamdată.

Andrea a fost în acea cârciumă... Unde erau femeia și bărbatul cu care vorbise? Și de ce dispăruse barmanița?

Acum că avea o problemă de rezolvat, îi era mai ușor să împingă visul în fundul minții ei. Băgă mașina în viteză și porni spre secția de poliție.

Capitolul 13

La cinci și jumătate dimineața, secția de poliție Lewisham Row era liniștită. Singurul zgomot erau bățile îndepărtate de pe coridorul de la celule. Vestiarul femeilor era gol și Erika își scoase hainele murdare, apoi se duse în camera uriașă cu dușuri comune și dădu drumul apei lăsând-o să se înfierbânte cât putea să suporte. Intră sub duș, savurând căldura și dușurile victoriene îmbrăcate în faianță dispărută în aburii care se ridicau, și odată cu ele și Erika.

La șase era îmbrăcată cu haine curate și singură în sala de ședințe, bând tacticos o ceașcă de cafea și mâncând niște ciocolată de la automat. Andrea Douglas-Brown se uita la ea de pe perete, plină de sine.

Erika se duse la biroul care-i fusese repartizat, introduse parola și se logă la internet. Erau opt luni de când nu se mai uitase la e-mailul de la serviciu – nu dintr-un fel de abținere; nu avusese acces. Derulând, văzu mesaje de la foști colegi, buletine informative, corespondență nedorită și o înștiințare de participare la o audiere oficială. Asta aproape o făcu să râdă. Era notificată despre o audiere disciplinară oficială printr-un sistem intern de e-mail, la care i se interzisese accesul.

Bifă toate e-mailurile vechi și le șterse.

Acum era doar un e-mail de la sergentul Crane, trimis noaptea precedentă târziu:

Atașez istoria profilului Facebook al Andreei DB. Plus înregistrările de pe telefonul ei recuperat de la locul crimei.

CRANE

Erika deschise fișierului atașat și dădu click pe „print”. După câteva clipe, imprimanta de lângă ușă prinse viață, scuipând rapid hârtie. Erika luă teancul

de pagini și-l duse cu ea la cantina personalului, sperând să găsească acolo o cafea decentă; însă cantina era învăluită în întuneric. Găsi un scaun în spate, aprinse luminile și începu să citească profilul de Facebook al Andreei Douglas-Brown.

Acesta se întindea pe 217 pagini, de aproape nouă ani, de la o adolescentă de paisprezece ani cu fața proaspătă, până la o sirenă focoasă de douăzeci și trei de ani. În primele ei postări era o tânără foarte conservatoare, dar, odată cu intrarea în scenă a băieților, începuse să se îmbrace mai provocator.

Cei nouă ani de postări pe Facebook ai Andreei erau un șir nesfârșit de fotografii de la petreceri și selfie-uri. Sute de fotografii cu bărbați bine și fete frumoase, rareori aceiași oameni. Părea că fusese o petrecăreață înrăită, căreia îi plăceau party-urile costisitoare. Cluburile pe care le frecventa erau genul în care trebuia să rezervi o masă și părea că niciodată nu era criză de sticle de șampanie care să umple mesele acelea din fotografii.

De-a lungul anilor, era foarte puțină interacțiune pe Facebook cu frații ei. Sora ei mai mare, Linda, dăduse like la câteva postări legate de familie, ca și fratele ei mai mic, David. Însă acestea erau cam singurele postări asociate cu vacanțele anuale pe care familia Douglas-Brown le făcea în Grecia și, în anii din urmă, la o vilă din Dubrovnik, Croația.

Vacanțele o interesau pe Erika cel mai mult. Luate în fiecare august pentru trei săptămâni, ele urmau același tipar. La începutul fiecăreia, Andrea posta câteva poze de familie – o fotografie de grup la o masă într-un restaurant frumos sau adunați cu toții în jurul unei cabane, luând un prânz lejer în costume de baie. La aceste prânzuri, Andrea purta întotdeauna bikini și poza, părul negru rostogolindu-i-se pe un umăr în timp ce ciugulea cochet din mâncare. Prin contrast, Linda stătea cocoșată, cu farfuria plină-vârf, părând cam supărată că era deranjată din festinul lacom. Linda părea să crească în circumferință cu fiecare vacanță ce trecea și era mereu îmbrăcată în tricouri lungi și colanți. David,

în schimb, pornea de la un băiat de treisprezece ani extrem de slăbănog, cu ochelari și se metamorfoza încet într-un tânăr arătos.

Andrea părea mai apropiată de David; în multe fotografii îl trăgea la piept într-o îmbrățișare în care el se zbătea, cu ochelarii strâmbi. Nu prea erau fotografii cu Linda și David împreună. Sir Simon și Lady Diana păreau să nu trădeze nimic în fotografii, afișând aceeași mimică în fiecare an: zâmbete largi, însă inexpresive. Aici era Lady Diana în costum de baie și pareo. Dincolo era Sir Simon într-un șort lăbărțat, tras cam prea sus peste burta lui păroasă.

Pe măsură ce vacanțele treceau, Andrea își pierduse repede interesul față de timpul petrecut cu familia și începuse să posteze poze ale băieților din orașel, făcute de ea. La început, erau cam insolenți, neștiind că erau fotografiați în timp ce fumau prin preajmă sau jucau fotbal pe plajă cu cămășile scoase. Apoi Andrea se fixa pe un băiat anume, petrecându-și ultima săptămână a vacanțelor aparent obsedată de el și făcându-i poze la nesfârșit. Părea atrasă de băieții răi: mai mari și mai tuciuuri, cu torsuri musculoase, tatuaje și piercinguri. Într-o fotografie, făcută în vara lui 2009, Andrea apărea pozând pe o Harley Davidson uriașă, purtând cei mai micuți bikini și stând ca și cum ar fi condus, în timp ce un flăcău brunet, probabil stăpânul motorului, stătea pe locul din spate. Avea o mână pe fundul ei și ținea o țigară, vârful ei incandescent fiind aproape de pielea bronzată a Andreei.

Ea se uita fix în aparatul de fotografiat, cu o privire care spunea: *Sunt stăpână pe situație.*

Erika scrisese pe margine: *Cine a făcut fotografia asta?*

Nici nu observă când oblonul de la ghișeul cantinei se ridică și începură să intre unul după altul, pentru micul dejun, mai mulți polițiști cu ochii cârpiți de somn.

În 2012, o nouă prietenă apăruse în scenă, o fată pe nume Barbora Kardosova.

Nume slovac? scrisese Erika pe margine.

Barbora era brunetă și frumoasă ca Andrea și părea că-i devenise rapid prietenă apropiată, chiar însoțind familia în vacanțele din 2012 și 2013. Se părea că Andrea găsisese în Barbora o parteneră pentru vânătoarea de băieți. Deși acum căutau băieți într-un fel mai sofisticat, apăreau împreună cu un șir de masculi bruneți, în cluburi de noapte luxoase sau pe șezlonguri la fel de costisitoare.

Andrea părea să fi făcut din Barbora o prietenă adevărată, postând fotografii în care-și petreceau împreună timpul liber, Andrea fiind nemachiată și mult mai puțin conștientă de aparatul de fotografiat. În multe privințe, Andrea era mai drăguță fără sulemeneală, distrându-se cu un zâmbet autentic pe față. Într-o fotografie, fetele pozau alături în fața unei oglinzi, îmbrăcate cu pulovere supradimensionate care le ajungeau până la genunchi. Puloverele uriașe erau bătrânicioase. Cel al Barborei era brodat cu niște pisici care alergau după gheme de lână, în timp ce al Andreei avea o uriașă mătă roșcată care se odihnea în coșul ei. Flash-ul aparatului de fotografiat al telefonului se reflecta în colțul de sus al oglinzii. Linda, sora Andreei, comentase: „*Cară-te din dormitorul meu, vacă nenorocită!*”

Andrea dăduse like comentariului și postase un 😊.

Apoi, la sfârșitul lui 2013, Barbora dispăruse brusc, fără nicio explicație, ștergând-o pe Andrea din lista de prieteni. Erika se mai uită o dată pe pagini ca să verifice că nu lipsea nimic. După acel moment, Barbora nu mai apăruse niciodată într-o fotografie. Nici măcar nu mai dăduse like la vreo postare. După vreo șase luni, în iunie 2014, profilul de Facebook al Andreei fu dezactivat. Nu exista nicio explicație sau mesaj către prietenii ei în care să spună că intenționa să părăsească Facebook-ul.

Erika își îndreptă atenția spre înregistrările telefonice. Prin comparație, acestea erau seci și puține. Crane adnotase numerele de telefon, care constau din apeluri regulate către logodnicul Andreei, Giles Osborne; unul către un magazin local

cu mâncare chinezească pentru acasă, dat într-o sâmbătă, și alte șapte, către același număr în sâmbetele consecutive de dinainte de Crăciun, voturi pentru *X Factor*. Restul telefoanelor erau către familia ei, către florăria mamei ei din Kensington și către secretara tatălui ei. În noaptea în care dispăruse nu existau apeluri telefonice, deși telefonul ei fusese găsit la locul crimei. Înregistrările telefonice se întindeau pe opt luni, începând doar din iunie 2014.

Se auzi un zăngănit de ceașcă scăpată pe podeaua de piatră. Erika ridică privirea, dându-și seama că acum era lumină și cantina era deja plină. Se uită la ceas și văzu că era nouă fără zece. Nevoind să întârzie la ședința informativă, își adună hârtiile și plecă. Pe coridor se întâlni cu superintendentul șef Marsh.

— Am citit raportul de azi-noapte, spuse el, ridicând o sprânceană.

— Da, domnule. Totul va fi explicat. Am o pistă beton.

— Care?

— Am să vă spun la briefing, zise ea când ajunseră în sala de ședințe.

Când intrară, Erika își văzu toată echipa adunată la birouri. Se făcu liniște.

— 'Neața tuturor! Am să încep prin a spune că sergentul Crane a reușit să scoată istoria Facebook completă a Andreei și înregistrările telefonice, ceea ce este o treabă grozavă și rapidă. Andrea a fost foarte activă pe site, apoi, în luna iunie a anului trecut și-a dezactivat profilul. De asemenea, înregistrările telefonice încep doar din iunie 2014. De ce? Și-a schimbat numărul?

— Pe Giles Osborne l-a cunoscut în iunie, spuse Sparks.

— Da. De ce și-a schimbat numărul și și-a dezactivat profilul cam în același timp?

— Poate începea o viață nouă. Unii tipi devin geloși dacă o femeie are foști iubiți și un trecut, spuse Singh.

— Este evident că folosea Facebook-ul pentru a cunoaște tipi, apoi s-a logodit și n-a mai avut nevoie de el, spuse Sparks.

— Da, dar înregistrările ei telefonice... mă rog, sunt cam prea robotice. Și tu-mi spui că l-a cunoscut pe bărbatul visurilor ei și viața ei a devenit perfectă; n-a mai avut nevoie de alte interacțiuni?

— N-am spus asta, zise Sparks.

— Nu, dar e ceva dubios în asta. În noaptea în care a dispărut n-a dat niciun telefon. Să facem săpături. Găsește-i telefonul cel vechi și scoate înregistrările și vezi dacă mai avea un telefon despre care nu știi. În plus, află tot ce poți despre o fată pe nume Barbora Kardosova, pronunțat „Kardoș-ova”. A fost prietenă foarte bună cu Andrea, între 2012 și 2013, apoi a dispărut. S-au certat? Unde e acum? Putem să stăm de vorbă cu ea? Verific-o. Găsește-o. Și, de asemenea, foști iubiți. Andrea nu ducea lipsă de atenție masculină; vezi ce găsești.

— Dar fii discret, adăugă Marsh din spatele sălii.

Erika continuă:

— Azi-noapte am făcut o vizită la The Glue Pot. Am primit o identificare sigură de la o barmaniță pe nume Kristina, care a recunoscut că Andrea a fost acolo în noaptea în care a dispărut. Ea spune că Andrea era cu o blondă cu părul scurt și, mai târziu, cu un bărbat brunet.

— Ai s-o aduci pe această Kristina aici pentru un portret-robot? întrebă Sparks.

— S-a speriat și a fugit când i-am propus asta.

— Bun, care e numele ei de familie? întrebă Sparks.

— Păi, n-am ajuns atât de departe înainte să...

Sparks zâmbi superior și dădu din cap.

— Altă femeie cu care am vorbit, Ivy Norris... continuă Erika, dar Sparks o întrerupse.

— Doamne! Eu n-aș crede nimic din ce ți-a spus Ivy Norris. Boarfa aia bătrână este o trombonistă și o scandalagioaică bine cunoscută.

— Da, dar Ivy Norris a avut o reacție foarte ciudată când am pomenit de The Glue Pot. S-a

speriat. Acum, vreau tot ce poți să obții despre cârciuma aia. Găsește-o pe barmanița aia și stai de vorbă cu proprietarul. Cred că există aici o legătură cu Andrea și trebuie s-o aflăm, iute, înainte să se evapore unele lucruri.

— DCI Foster. Putem schimba o vorbă? spuse Marsh.

— Da, domnule... Moss și Peterson, vreau să veniți azi cu mine. O să mergem să aflăm rezultatele autopsiei și soții Douglas-Brown vor face identificarea oficială a cadavrului.

Sala de ședințe fu străbătută de un murmur. Erika îl urmă pe Marsh în biroul lui. Închise ușa și se așeză vizavi de el.

— Soții Douglas-Brown vin aici în dimineața asta pentru identificarea oficială?

— Da. La zece și jumătate.

— La ora asta voi emite declarația oficială a poliției. Ofițerul nostru de presă, Colleen, este foarte bun și, desigur, vrem să subliniem că aici este vorba de uciderea unei fete nevinovate. Totuși, trebuie să ne așteptăm ca presa să găsească o latură politică, spuse cu mâhnire Marsh.

— Păi, trebuie să-și vândă ziarele, spuse Erika.

Urmă o pauză în care Marsh bătu darabana cu degetele în masa de lucru.

— Vreau să știu ce direcție ia ancheta ta, spuse Marsh în cele din urmă.

— Caut criminalul, domnule.

— Nu fi impertinentă!

— Păi, doar ați fost acolo, în sala de ședințe. Această martoră, Kristina, a văzut-o pe Andrea în The Glue Pot în noaptea în care a dispărut. Ea spune că Andrea era cu o blondă și cu un bărbat brunet. Îi caut pe aceștia.

— Și unde e acum? Această Kristina?

— A fugit și n-am apucat să aflăm mai multe informații.

— Știa că ești ofițer de poliție?

— Da.

— Crezi c-ar fi putut să considere că era în interesul ei să-ți dea o identificare sigură a Andreei?

— Domnule?

— Uite ce e, Erika. Mai mult ca sigur este imigrantă ilegală și s-a speriat c-o să fie deportată. Probabil că ți-ar fi spus că l-a văzut pe Elvis la tonomat dac-ar fi considerat că asta ar fi putut să-i salveze fundul.

— Nu, domnule, eu cred că am o pistă aici. Și altă femeie, una din partea locului, Ivy Norris. Reacția ei la The Glue Pot a fost...

— Am citit raportul ofițerului de serviciu de azi-noapte. Spune că l-ai lovit pe nepotul lui Ivy Norris și apoi ea a scos un cuțit la tine.

— Da, băiatul m-a mușcat și am reacționat urât. Dar asta nu e relevant. Domnule, Ivy Norris cunoaște zona asta și ceva la cârciuma aia o sperie.

— Știai că luna trecută patru oameni au fost decapitați la Rambler's Rest, în Sydenham? Probabil că nici ea nu e dornică să se ducă acolo să bea ceva.

— Domnule!

— Comisarul adjunct s-a ținut de capul meu. Trebuie să raportez cuiva de la nenorocita aia de cancelarie a prim-ministrului situația la zi a acestei anchete. Insistă să nu fie scoase la iveală și exagerate în presă detalii dezgustătoare sau nedovedite despre familia Douglas-Brown.

— Nu eu controlez media. Nici nu divulg detalii despre anchete. Știți asta, domnule.

— Da, dar vreau să...

— Trebuie să-mi fac treaba, domnule. Fiți direct cu mine. Îmi spuneți că există lucruri pe care nu pot să le investighez?

Marsh își încordă mușchii feței.

— Nu!

— Atunci ce-mi spuneți?

— Îți spun să te limitezi la fapte. De mult suspectăm The Glue Pot că este implicată în plasarea imigranților ilegali în locuri de muncă și că este un loc frecventat în mod regulat de prostituate.

Îți trebuie fapte concrete înainte să începi să spui că Andrea Douglas-Brown a fost acolo în noaptea în care a dispărut.

— Și dacă o găsesc pe acea barmaniță și o conving să facă un portret-robot de identificare?

— Păi, mult noroc la asta, pentru că probabil e deja făcută pachet în spatele unui camion cu destinația Calais!

— Domnule! O avem pe Andrea pe camerele de supraveghere. A urcat într-un tren de Forest Hill în noaptea în care a dispărut și cadavrul ei a fost găsit aproape de strada principală. Hristoase! Tot nu este evident că aș putea avea dreptate?

Marsh părea exasperat.

— Bun. Dar calcă ușor; fii subtilă în ancheta ta.

— Voi fi, domnule.

— Și vreau să fiu ținut la curent. Cu tot ce se-ntâmplă, înțelegi?

— Da, domnule.

Marsh îi aruncă o privire și ea părăsi biroul.

Capitolul 14

Morga părea să alunge puțină căldură care îi rămăsese Erikăi în corp în timp ce mergea pe coridorul lung cu lumină fluorescentă. Ajunseră la o ușă metalică, unde Moss sună la un interfon. Medicul legist Isaac Strong le dădu drumul înăuntru.

— Bună dimineața! spuse încetișor Isaac, răspândind o aură de calm și ordine.

Halatul alb de laborator care-i acoperea silueta înaltă era imaculat și bine călcat, iar din buzunarul de sus se ițea husa de piele neagră a unui telefon mobil. Purta jeanși strâmți negri și papuci Crocs, și avea părul negru pieptănat peste cap. Din nou, Erika se simți atrasă de ochii lui căprui și blânzi de sub sprâncenele arcuite subțire. Sala de autopsie era un amestec amețitor de oțel și plăci de porțelan victorian. De-a lungul unui perete era un șir de uși din oțel inoxidabil, iar în mijlocul sălii, trei mese de autopsie tot din oțel inoxidabil, înconjurate de canale de scurgere. Andrea Douglas-Brown zăcea sub un cearșaf alb, pe masa cea mai apropiată de ușa pe care intraseră ei. Ochii Andreei erau acum închiși. Părul ei fusese spălat și pieptănat îngrijit peste cap. Contuziile se înnegriseră, dar fața îi era tot umflată. De dragul familiei, Erika sperase că Andrea avea să arate ca și cum ar fi dormit, dar, în ciuda eforturilor de a o aranja, corpul ei arăta tot traumatizat.

Isaac ocoli brancarda și dădu la o parte cearșaful. Pe lângă contuziile și lacerățiile de pe corpul ei gol, era acum cusătura grosolană, de la incizia în formă de Y, care ducea de la fiecare umăr și convergea la piept, apoi cobora printre sânii ei plini până la stern.

— În plămâni nu era lichid, deci era moartă când a ajuns în apă, spuse Isaac. Gheața a împiedicat descompunerea, dar observați albirea pielii cauzată de expunerea prelungită la apă. Semnele de ligatură

de pe gât și clavicula fracturată indică moartea prin strangulare. După cum am presupus, vânătăia din jurul gâtului indică o mână de mărime medie, fără caracteristici neobișnuite, cum ar fi degete lipsă.

Se opri.

— Rezultatele toxicologice arată un nivel ridicat de alcool în sânge, plus o cantitate mică de cocaină. Nu mâncase de mai multe ore; avea stomacul gol, în afară de dintele din față rupt, pe care probabil l-a înghițit fără să vrea în timpul atacului.

Ridică un flacon mic de plastic în care era dintele rupt și îl ținu în lumină.

— Am găsit pe gura și dinții ei un reziduu dintr-o substanță adezivă, ce se găsește în majoritatea mărcilor de benzi adezive.

— Deci a fost legată la gură? întrebă Erika.

— Așa s-ar părea. Nu există niciun semn că a fost violată. Totuși, apare că a făcut sex anal în apropierea momentului când a murit și pare să fi fost consensual. Iarăși, am analizat anusul în căutare de spermă și sânge, dar n-am găsit. Însă erau reziduuri de latex și cantități mici de lubrifiant.

— A folosit prezervativ? întrebă Erika.

— Cel care a făcut sex anal cu ea a folosit prezervativ, o corectă Isaac.

— Dar cum poți să fii sigur că sexul anal a fost consensual?

Urmă o pauză stânjenitoare.

Isaac explică:

— Există o diferență clară între sexul penetrant consensual și neconsensual. La sexul consensual, corpul este de obicei relaxat. Sexul neconsensual este adesea cuplat cu stres maxim, panică și împotrivire, ceea ce duce la încordarea mușchilor, fapt care, la rândul lui, duce la leziuni interne și excoriații ale cărnii. Sigur, o altă teorie este că raportul sexual ar fi putut avea loc post-mortem.

— Te rog, Doamne, nu! spuse Erika. Sper să nu.

— E posibil, da, dar eu mă îndoiesc. Acesta pare să fie un atac furibund. Ucigașul a atacat-o ca un animal. I-a smuls părul la tâmpile – ar fi avut el

voința și controlul de a se opri pentru a-și pune un prezervativ?

— S-au găsit prezervative la fața locului?

— Zona din jurul șopronului pentru bărci și lacului era plină de prezervative. Noi le analizăm pe toate, dar durează.

O scurtă pauză.

— Crezi că Andrea era genul de fată care să facă sex anal? Întrebă Peterson.

— Asta ar cam însemna să judec, spuse Isaac.

— Mda, știi bine că aici putem să ne ferim să jignim sau să spunem lucrurilor pe nume. Nu doar un anumit gen de fată practică sexul anal? Întrebă Peterson.

— Nu-mi plac ideile astea, spuse Erika.

— Dar trebuie să gândim așa, spuse Peterson.

— Spui că numai fetelor stricate le place în fund? Cele care se bagă în situații periculoase? Întrebă Moss.

— Crezi că asta a fost o partidă de sex în aer liber, care a mers prost? Îl întrebă Erika pe Isaac.

— Cum am spus, nu e treaba mea să emit ipoteze despre nimeni. Când sunt aduse la mine, trebuie să trag concluzii privitoare la felul în care au murit. Puteți să vedeți aici c-a fost legată la mâini cu un cablu. A fost legată și la picioare, iar glezna piciorului stâng are o mică fractură.

— Asta n-a fost o partidă de sex în aer liber care a mers prea departe, spuse Erika. Asta a fost o răpire. Poate a făcut sex cu logodnicul ei în acea zi mai devreme și apoi... Doamne! O să trebuiască să-l întrebăm pe logodnic. Există probe ADN?

— Dacă au existat, cel mai probabil au fost distruse de apă, când era sub gheață, spuse Isaac.

Când terminară, mai erau câteva minute până la sosirea soților Douglas-Brown pentru identificarea corpului Andreei. Moss și Peterson profitară de prilej pentru a fuma o țigară, iar Erika se pomeni acceptând oferta de a li se alătura, deși se lăsase de fumat cu ani buni în urmă. Stăteau în ușa scării de

incendiu, care dădea spre ieșirea din spate a unui service auto. Vedeau înăuntru șirul lung de garaje unde mașinile erau urcate pe rampe, iar dedesubt, în niște șanțuri luminate, lucrau câțiva muncitori.

Erika nici nu mai ținea minte de câte cazuri de viol și crimă se ocupase. În timp ce fumau în tăcere, ea se uita la tinerii care lucrau vizavi. Erau tineri și puternici. Cât de aproape de a viola și a ucide femei ajungea în viața sa un om obișnuit? Câți se stăpâneau? Câți scăpau basma curată?

— Cheia este Andrea. A fost cineva pe care-l cunoștea? întrebă Erika, suflând fumul de țigară în aerul rece.

— Crezi că a fost ademenită pe terenul muzeului sau că s-a dus de bunăvoie? întrebă Peterson.

— Nu prea avem dovezi pentru a merge mai departe. Nicio probă ADN. Camerele de luat vederi nu funcționau.

— Ar fi putut să fie ceva aranjat? întrebă Moss. Camerele de luat vederi. Să fi fost cineva din interior. Cineva care să fi avut un dinte împotriva lui Sir Simon sau a familiei?

— Camerele alea de rahat nu merg din cauza reducerilor făcute de guvern. Iar dacă erau o răpire și o execuție profesionale, ar mai fi lăsat ei la fața locului telefonul și legitimația fetei? Asta pare o rasoleală, spuse Peterson.

— Poate voiau să fie identificată iute. Ca să transmită un mesaj.

— A avut parte din plin de atenție masculină. Ce ziceți de un iubit tratat cu dispreț?

— E posibil. Dar cine? Părea să se fi transformat într-o călugăriță de când l-a cunoscut pe acest Giles Osborne. Trebuie să vorbim cu el.

Isaac apăru în ușă.

— Familia Douglas-Brown tocmai a ajuns în parcare, spuse el.

— Urăsc partea asta a meseriei, spuse Moss, stingând țigara pe jumătate fumată pe talpa pantofului și băgând-o înapoi în pachet.

Simon și Diana Douglas-Brown sosiră cu fiica lor, Linda, și cu fiul lor, David. Erikăi i se părea ciudat că-i vedea pentru prima oară pe fratele și sora Andreei. Avea impresia că știa foarte multe despre ei din profilul de Facebook al Andreei.

Diana și Simon erau îmbrăcați ireproșabil în negru, iar Diana arăta de parcă fusese susținută până atunci de Simon și David. David era foarte înalt și slab și purta un costum negru, strâmt, la modă, și ochelari. Linda era lângă tatăl ei și părea foarte grasă și demodată într-o fustă neagră, cloș, și un palton gros, de iarnă. Toți aveau ochii roșii de plâns.

— Bună dimineața! Pofțiți, spuse Erika, ducându-i la ușa camerei de identificare.

Simon puse o mână peste a soției sale.

— Tu rămâi aici, David, și tu, Linda, la fel, am să fac eu asta.

— Tată, suntem aici. Împreună, spuse David.

Glasul lui avea un ton poruncitor, ca al tatălui său, care contrasta cu înfățișarea lui de tocilar. Linda își mușcă buza o clipă, apoi dădu din cap în semn că era de acord. Erika îi conduse înăuntru. Camera de identificare era mică și sumbră, cu două scaune și o masă de lemn împodobită cu un mănunchi de narcise galbene care nu reușeau să înveselească atmosfera.

— Vă rog să nu vă grăbiți, spuse Erika, conducându-i la un glasvand mare.

De cealaltă parte a geamului era trasă o draperie. Erika observă că draperia fusese agățată invers, cu căptușeala îngălbenită la vedere, o parte din cusătură fiind desfăcută în partea de sus. Era o ironie că morților li se arăta fața cea bună, în timp ce rudele și prietenii așteptau de cealaltă parte, ca și cum ar fi fost în culise.

Diana se încordă vizibil când un asistent de la morgă trase draperia, dând-o la iveală pe Andrea, care zăcea sub un cearșaf, înfășurată într-un giulgiu alb. O lumină slabă, galbenă, cădea pe lambriurile de lemn ale camerei de vizionare. Erika nu scăpase niciodată de sentimentul că privirea unui cadavru

era aproape abstractă; teatrală. Unele rude rămâneau impasibile, altele plâneau nestăpânit. Un bărbat, își aminti ea, dăduse cu pumnul în geam atât de tare, încât îl crăpase.

— Da. E ea, Andrea, spuse Diana.

Își înghiți lacrimile și ochii i se umeziră. Își tamponă fața frumos machiată cu o batistă albă. Linda nu clipi, nu tresări. Doar își lăsă capul pe-o parte, cu ochii măriți de o curiozitate morbidă. David se uita sumbru, luptându-se cu lacrimile.

Simon fu cel care își pierdu controlul și, cu un vaiet, cedă nervos. David se duse să-și îmbrățișeze tatăl, însă el îl respinse violent pe băiat. Abia atunci începu să plângă și David, cu sughituri.

— Vă las puțină intimitate. Stați cât aveți nevoie, spuse Erika.

Diana dădu din cap când ea se retrase.

Trecură cinci minute și, în cele din urmă, familia ieși cu ochii injectați. Erika aștepta pe coridor cu Moss și Peterson.

— Vă mulțumesc că ați făcut asta, spuse Erika încetișor. Am putea să stăm de vorbă cu dumneavoastră, toți, în după-amiaza asta, mai târziu?

— Despre ce vreți să vorbiți cu noi? întrebă Simon.

Ochii lui injectați erau acum prudenți și jenați.

— Am vrea să mai aflăm niște lucruri despre Andrea ca să ne dăm seama dacă-l cunoștea pe criminal.

— De ce să-l fi cunoscut pe criminal? Crezi că o persoană ca Andrea ar fi umblat cu niște criminali?

— Nu, domnule, nu cred. Dar trebuie să vă punem aceste întrebări.

— Unde e logodnicul Andreei? întrebă Moss.

— Giles a înțeles că am dorit să venim doar noi, familia. Sunt sigură că își va lua rămas-bun când...

Glasul mamei se stinse, poate pentru că-și dădea seama că acum avea o înmormântare de organizat.

Se uitară la familia care mergea încet prin parcare înzăpezită către o mașină care-i aștepta. Când urcară, Simon Douglas-Brown se uită prelung la Erika. Ochii lui injectați îi sfredeliră pe ai ei. Apoi se urcă în mașină și aceasta dispăru în ninsoare.

Capitolul 15

Yakka Events avea sediul într-un bloc de birouri futurist de pe o stradă rezidențială din Kensington. Blocul se înălța între câteva șiruri de case obișnuite cu terasă, ca o sculptură pretențioasă care fusese livrată la adresa greșită. Erika, Moss și Peterson fură obligați să sune la două rânduri de uși de sticlă fumurie înainte să li se permită accesul în recepție. O recepționeră tânără lucra la computer, cu căștile pe urechi. Îi văzu, dar nu spuse nimic și continuă să tasteze. Erika se aplecă și-i scoase căștile.

— Sunt DCI Foster, iar aceștia sunt detectivii Moss și Peterson. Am vrea să stăm de vorbă cu Giles Osborne.

— Domnul Osborne este ocupat. O clipă, termin asta și vă programez pentru o întâlnire, spuse recepționeră, punându-și la loc căștile cu gesturi ostentative.

Erika se aplecă iar și trase de fir, scoțând ambele căști din urechile fetei.

— Eu nu te întreb, îți spun. Am vrea să-l vedem pe Giles Osborne.

Își arătară toți legitimațiile de polițiști. Fata își păstră atitudinea, dar ridică telefonul de pe birou.

— Cu privire la ce?

— La moartea logodnicei lui, spuse Erika.

Fata formă un număr.

— De ce credea ea că suntem aici? Pentru o pisică rămasă înțepenită într-un nenorocit de copac? murmură Peterson.

Erika îi aruncă o privire.

Recepționera puse receptorul la loc în furcă.

— Domnul Osborne va veni într-o clipă. Îl puteți aștepta acolo.

Se mutară într-o zonă de așteptare cu canapele și o măsuță de lemn pentru cafea, unde erau frumos aranjate în evantai reviste de modă. În colț era un mic bar cu un frigider uriaș, luminat și aprovizionat

cu șiruri de sticle de bere și, alături, se găsea un uriaș espressor argintiu. Pe perete era prins un montaj de fotografii făcute la diverse evenimente, în care în general apăreau fete superbe și tipi care împărțeau șampanie gratuită.

— Pe mine, cu fundul meu gras, nu m-ar angaja niciodată, bombăni Moss când se așezară.

Erika se uită pieziș la ea și văzu că, pentru prima dată, Moss surâdea larg. Erika îi întoarse zâmbetul.

După câteva clipe, Giles Osborne ieși pe o ușă cu geam fumuriu de lângă bar. Era scund și rotofei și avea părul negru, unsuros, cu cărare într-o parte. Ochii lui ca două mărgele erau apropiați, și avea un nas mare, dar nu avea deloc bărbie. Purta jeanși strâmți și un tricou cu decolteu în V, mult prea strâmt pentru burta lui proeminentă. O pereche ciudată de cizmulițe până la glezne, care-i dădeau un aer de Humpty-Dumpty, îi completa ținuta. Erika era surprinsă că acesta era bărbatul cu care Andrea alesese să se mărite.

— Salut, sunt Giles Osborne! Cu ce pot să vă ajut? spuse el, pe un ton liniștit și sigur pe sine.

Erika făcu prezentările, adăugând:

— Am vrea mai întâi să vă prezentăm condoleanțele noastre.

— Da. Vă mulțumesc. A fost un mare șoc. Ceva ce încă încerc să procesez. Nu știu dacă vreodată am să...

Arăta îndurerat, dar nu-i invită să continue.

— Am putea să mergem într-un loc puțin mai retras? Am vrea să vă punem câteva întrebări, spuse Erika.

— Am vorbit deja pe larg, ieri, cu un anume DCI Sparks, spuse el, îngustându-și bănuitor ochii.

— Da, și vă suntem recunoscători pentru timpul acordat, dar vă rugăm să înțelegeți că este vorba de anchetarea unei crime și chiar trebuie să ne asigurăm că avem toate informațiile.

Giles se uită fix la ei o clipă, apoi bănuielile i se evaporară.

— Sigur. Pot să vă ofer ceva de băut? Cappuccino? Espresso? Macchiato?

— Eu vreau un cappuccino, spuse Moss.

Peterson dădu din cap afirmativ.

— Da, mulțumesc, spuse Erika.

— Michelle, noi vom fi în sala de conferințe, îi spuse Giles recepționerei.

Ținu ușa deschisă și intrară într-un birou comun unde șase sau șapte tinere și tineri lucrau la calculator. Niciunul nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. Giles deschise o altă ușa de sticlă, care dădea într-o sală de conferințe, cu o masă lungă, din sticlă, și câteva scaune. Un televizor mare, cu plasmă, de pe perete oglindea un website pe care apărea șiruri de schițe. La o privire mai atentă, Erika își dădu seama că schițele reprezentau sicrie. Giles se duse în grabă la un laptop de pe masa de sticlă, micșoră browserul și pe televizor apăsă logoul firmei Yakka Events.

— Nici nu pot să-mi imaginez ce perioadă îngrozitoare trebuie să fi fost asta pentru Lordul și Lady Douglas-Brown. Mă gândeam să mă ocup eu de organizarea înmormântării Andreei, explică el.

— Andrea a fost identificată oficial abia acum o oră, spuse Moss.

— Da, dar voi o identificaserăți pe Andrea, corect? replică el.

— Da, spuse Erika.

— Niciodată nu știi cum să reacționezi la o pierdere neașteptată. Trebuie să vi se pară ciudat...

Se întrerupse și-și puse mâna pe față.

— Scuzați-mă. Am nevoie de o preocupare... Trebuie să fac ceva, iar aranjarea de evenimente îmi este în sânge, cred. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta...

Erika scoase un șervețel dintr-o cutie de pe masa de conferințe și i-l întinse lui Giles.

— Mulțumesc, spuse el, luându-l și suflându-și nasul.

— Înțeleg că firma dumneavoastră e una de succes? spuse Erika, schimbând subiectul în timp ce

se așezau la masa de conferințe.

— Da, nu pot să mă plâng. Întotdeauna există oameni care vor să povestească lumii despre noul lor produs. Recesiunile vin și trec, dar mereu există nevoia și dorința de a transmite un concept, o marcă, un eveniment. Eu sunt aici pentru a ajuta la transmiterea acelui mesaj.

— Ce mesaj sperați să transmiteți odată cu organizarea înmormântării Andreei? întrebă Moss.

Înainte ca el să apuce să răspundă, intră recepționera cu cafelele și le puse pe masă.

— Mersi, Michelle, ești un înger! spuse Giles în urma ei când ea ieși. Hm, asta-i chiar o întrebare bună. Vreau ca oamenii s-o țină minte pe Andrea așa cum era: o fată frumoasă, pură și integră, inocentă, care avea toată viața înainte...

Erika rumegă asta o clipă. Văzu că Moss și Peterson făceau la fel.

— Cafeaua asta e chiar bună, spuse Moss.

— Mulțumesc. Noi am lansat produsul. Este în întregime Fairtrade. Fermierii primesc mult peste valoarea de piață pentru ceea ce cultivă; copiii lor primesc locuri la școală. Au acces la canalizare și apă curentă. Servicii medicale complete.

— Nu știam că bând pur și simplu o cafea fac atâta bine, spuse Peterson, cu glasul plin de sarcasm.

Erika își dădu seama că Peterson și Moss îi împărtășeau antipatia față de Giles Osborne. Însă nu era bine ca și el să știe asta.

— Am venit azi aici ca să încercăm să ne facem o imagine despre Andrea. Noi credem că cel mai bun mod de a-l prinde pe cel care a făcut asta este să găsim o legătură între viața ei și ultimele ei mișcări.

— Sigur, spuse Giles. A fost un șoc – un șoc îngrozitor.

Ochii i se umplură iar de lacrimi și se frecă la ei cu furie cu șervețelul făcut ghemotoc. Își trase nasul de câteva ori.

— Trebuia să ne căsătorim vara asta. Era foarte entuziasmată. Deja începuse să-și aleagă accesoriile

pentru rochie. Voia o Vera Wang, iar eu i-am oferit mereu Andreei mele ce-și dorea...

— Nu plăteau părinții ei? întrebă Erika.

— Nu. Tradiția slovacă este ca fiecare familie să plătească jumătate... Sunteți slovacă? Mi s-a părut că aud un accent? întrebă Giles.

— Da, sunt.

— Căsătorită?

— Nu. Pot să întreb unde ați cunoscut-o pe Andrea?

— A venit să lucreze pentru mine, în iunie anul trecut.

— Pe ce post?

— Una dintre fetele noastre cu mostrele, deși nu cred că știa cu adevărat ce înseamnă cuvântul „muncă”. O cunoșteam pe Lady Diana de câțiva ani. Colaboram des cu florăria ei pentru evenimentele noastre. Mi-a spus că are o fată care căuta un job; apoi mi-a arătat fotografia ei și asta a fost.

— Cum adică „asta a fost”? întrebă Peterson.

— Păi, era frumoasă. Genul de fată pe care adorăm să-l angajăm – și, desigur, în foarte scurt timp m-am îndrăgostit, ha!

— Și a lucrat mult pentru dumneavoastră înainte de a se lega o relație? întrebă Peterson.

— Nu – mă rog, a durat mai mult să mă îndrăgostesc decât perioada în care a fost angajată. Lucra doar un schimb, distribuind mostre de Moët. Era cumplită: se purta de parcă era la petrecere, nu muncea și se îmbăta rău! Așa că n-a mers, dar, ăă, *noi*... Ascultați, ce relevanță are asta? M-aș fi gândit c-o să vreți să fiți pe teren în căutarea criminalului.

— Deci lucrurile au evoluat foarte repede. Vă cunoșteți doar de opt luni, din iunie trecut? spuse Erika.

— Da.

— Și ați cerut-o de soție foarte repede.

— Cum am spus, a fost dragoste la prima vedere.

— Și credeți că și pentru Andrea a fost dragoste la prima vedere?

— Sunt cumva suspectat? întrebă Giles, foindu-se pe scaun.

— De ce ați crede că sunteți suspectat? Am spus că punem niște întrebări, spuse Erika.

— Dar am mai răspuns la toate astea. Dacă vreți să trecem la lucrurile importante, pot să demonstrez unde eram în noaptea în care a dispărut Andrea. Joi, opt ianuarie, de la trei după-amiaza până la trei dimineața a zilei de nouă, am fost la o lansare de produs la Raw Spice în Soho, Beak Street 106. Apoi m-am întors aici, la birou, cu echipa mea. Am băut câteva pahare ca să ne relaxăm. Am toate astea pe camera de supraveghere. La șase, am plecat la micul dejun – la McDonald's-ul de pe strada principală din Kensington. Mai mult de zece angajați pot să confirme asta și, în majoritatea locurilor, sigur există camere de supraveghere. Portarul de la clădirea mea m-a văzut ajungând acasă la șapte, și n-am mai plecat până la amiază.

— Ce este Raw Spice? întrebă Peterson.

— E o experiență sushi fusion.

— Sushi fusion?

— Chiar nu mă aștept ca o persoană ca dumneavoastră să știe ce e asta, spuse Giles nervos.

— O persoană ca mine? întrebă Peterson, răsucindu-și o codiță scurtă.

— Nu, nu, nu; voiam să spun că o persoană care... care poate nu a frecventat societatea din centrul Londrei...

Erika interveni.

— Da, bine. Ascultați, domnule Osborne...

— Vă rog să-mi spuneți Giles. Acesta este un birou în care se folosește prenumele.

— Giles. Ești pe Facebook?

— Bineînțeles că sunt pe Facebook, se zbârli el. Conduc o firmă de evenimente. Suntem foarte activi pe toate rețelele sociale.

— Și Andrea?

— Nu, ea era una dintre puținii oameni pe care i-am cunoscut care nu avea profil de Facebook. Am încercat... am încercat de câteva ori s-o conving să-

și facă un cont pe Instagram, dar este... era paralelă cu tehnologia.

Erika se ridică și scoase două capturi de ecran de pe profilul de Facebook al Andreei. Le așază pe masă, în fața lui.

— Andrea a avut profil de Facebook. L-a dezactivat în iunie 2014. Bănuiesc că asta a fost cam când v-ați cunoscut.

Giles trase spre el foile.

— Poate își dorea un nou început? spuse el, derutat, încercând în mod clar să nu reacționeze la o fotografie în care Andrea îmbrățișa din spate un tânăr arătos, mâna lui cuprinzându-i un sân prin decolteul topului.

— Deci te-a mințit că nu avea profil de Facebook.

— Mă rog, mințit e un cuvânt tare, nu-i așa?

— Dar de ce ți-a ascuns asta?

— N-nu știu.

— Giles. Ai auzit de The Glue Pot din Forest Hill? întrebă Peterson.

— Nu, nu cred. Ce este?

— O cârciumă.

— Atunci clar nu știu. De fapt, eu nu mă abat niciodată la sud de râu.

— Andrea a fost văzută ultima dată în această cârciumă în noaptea în care a dispărut. Era în compania unei fete cu părul blond și scurt, apoi a unui bărbat brunet. Ai idee cine puteau să fie? Avea prieteni în South London, prin Forest Hill?

— Nu. Mă rog, niciunul de care să fi știut eu.

— Îți vine în minte cineva care ar fi voit să-i facă rău? Datora bani cuiva?

— Nu! Nu; Andreei nu i-a lipsit niciodată nimic, aveam eu și Sir Simon grijă de asta. În noaptea în care a dispărut mi-a spus că se duce la cinema cu Linda și David. Eu o încurajam să petreacă mai mult timp cu fratele și sora ei; nu sunt apropiați ca frați.

— De ce?

— Oh, știți voi – familii bogate. Părinții lasă îngrijirea copiilor în seama bonelor și a profesorilor. Între frați există mereu competiție pentru

afecțiune... Mă rog, David și Andrea păreau să aibă parte de mai multă atenție decât Linda. Eu am avut noroc. Sunt singurul copil la părinți.

Imaginea de Humpty-Dumpty reveni în mintea Erikăi. Giles, mic și durduliu, stând singur pe un zid, neajungând cu picioarele la pământ.

— Ai cunoscut vreodată o fată pe nume Barbora Kardosova? Era prietenă cu Andrea.

Erika împinse peste masă o fotografie a Barborei.

Giles se aplecă să studieze fotografia.

— Nu. Deși Andrea a pomenit de Barbora. Se pare că s-a debarasat de Andrea cu multă cruzime. S-a întâmplat cu puțin înainte de a o cunoaște eu.

— Cât de bine le-ai cunoscut pe prietenele Andreei?

— Nu avea multe prietene. Încercase să se apropie de alte fete și ele ajungeau s-o invidieze. Este – era – foarte frumoasă.

— Tu și Andrea aveți o viață sexuală activă?

— Poftim? Da. Abia ne logodiserăm...

— Ai avut raporturi sexuale cu Andrea în ziua în care a dispărut?

— Ce treabă are asta cu...? începu Giles.

— Te rog să răspunzi la întrebare, spuse Erika.

— Am, cred că s-ar putea să fi avut, după-amiaza. Uite ce e, nu știu ce treabă are asta cu dispariția ei. Să mă întrebați de viața noastră sexuală! Nu e treaba voastră!

Giles era roșu la față.

— Faceți și sex anal, și vaginal? întrebă Peterson.

Giles se ridică atât de repede, încât își vărsă cafeaua și scaunul lui se răsturnă.

— Gata! Ieșiți acum! Ați auzit? Asta este o discuție neoficială, da? Nu trebuie să vorbesc cu voi. Am făcut-o voluntar.

— Bineînțeles, spuse Erika. Dar ai vrea, te rog, să răspunzi la întrebare? Andrea a suferit un atac prelungit și brutal înainte de moarte. Punem întrebările asta cu un motiv.

— Poftim? Dacă am avut... dacă am făcut sex nenatural? Nu. NU! Nu m-aș fi însurat cu o fată care...

Giles se trase de gâtul tricoului, neputând să dea glas cuvintelor.

— Îmi pare rău, dar vreau să plecați. Dacă vreți să-mi mai puneți întrebări, vreau să fie de față un avocat. Discuția asta este extrem de dureroasă și dezgustătoare.

Cafeaua vărsată ajunsese la marginea mesei și începuse să picure pe covor.

— A fost violată? A fost rănită rău? întrebă el, încet acum, izbucnind în lacrimi.

Se rezemă de masă și hohoti în mâneca tricoului.

— Nu credem că Andrea a fost molestată sexual, dar atacul la care a fost supusă a fost susținut și brutal, spuse încetișor Erika.

— Oh, Doamne! spuse Giles inspirând adânc și frecându-se iar la ochi. Nici nu pot să mă gândesc — nici nu pot să-mi imaginez prin ce a trecut.

Erika îl lăsă un moment, apoi continuă:

— Ai putea să-mi spui, Giles, dacă Andrea avea mai mult de un telefon?

Giles ridică privirea, derutat.

— Nu. Nu, avea un iPhone Swarovski. Secretara lui Sir Simon se ocupă de factură. La fel pentru Linda și David.

Erika se uită la Moss și Peterson și se ridică.

— Cred că vom pune punct aici, domnule Osborne, mulțumesc. Îmi pare rău pentru întrebări, dar răspunsurile tale la aceste întrebări dificile chiar vor fi de ajutor anchetei noastre.

Erika îl atinse pe mânecă.

— Ieșim singuri, adăugă ea.

Trecură pe lângă Michelle care intra în sala de conferințe cu o mână de șervețele. Fata îi privi dezaprobat.

— Ce părere aveți? întrebă Erika, când ieșiră în stradă.

— Eu am să o spun. Fin'că știu că toți gândim asta. Ce dracu' a căutat ea cu el? Era mult prea bună

pentru el! spuse Peterson.

— Și cred că n-o cunoștea deloc, spuse Moss.

— Sau l-a lăsat să știe doar ce voia ea, adăugă Peterson.

Capitolul 16

La prânz, vestea oficială a morții Andreei era în toată presa. Când Erika, Moss și Peterson ajunseră la reședința Douglas-Brown, numărul fotografiilor sporise, iar aceștia frământau sub tălpi zăpada care se topea. De data asta nu mai trebuiră să aștepte în prag și fură conduși direct într-un salon mare cu o priveliște dublă – a copacului din față și a unei grădini mari din spate. Două canapele de culoare deschisă și câteva fotolii înconjurau o masă lungă și joasă. Șemineul deschis era decorat cu marmură albă, iar în colț se afla un pian pe care erau mai multe fotografii înrămate.

— Salut! spuse Simon Douglas-Brown, ridicându-se de pe una dintre canapele pentru a da mâna cu ei.

Diana Douglas-Brown stătea lângă el, dar nu se ridică. Avea ochii roșii și umflați și era nefardată. David și Linda stăteau de o parte și de alta a părinților lor. Simon, Diana și David erau îmbrăcați tot în negru, dar Linda se schimbase într-o fustă de stofă ecosez și un pulover de lână alb și lăbărțat, pe a cărui parte din față erau brodate pisici care alergau după gheme de lână. Erika recunoscu jumperul din fotografia de pe Facebook. Îl purtase Andrea, când era cu Barbora.

— Vă mulțumesc că ne-ați primit, spuse Erika. Înainte se începem, aș vrea să-mi cer scuze față de dumneavoastră dacă purtarea mea de ieri a fost nepoliticoasă. Nu a fost intenționată și îmi cer scuze fără rezerve dacă v-am supărat.

Simon păru surprins.

— Da, sigur, s-a iertat. Și vă mulțumim.

— Da, vă mulțumim, repetă cu glas răgușit Diana.

— Am vrea doar să mai aflăm câte ceva despre viața Andreei, spuse Erika, așezându-se pe canapeaua opusă familiei.

Peterson și Moss o încadrară.

— Pot să vă pun câteva întrebări?

Familia acceptă, dând din cap.

Erika se uită la David și la Linda.

— Am înțeles că Andrea trebuia să se întâlnească cu voi în noaptea în care a dispărut.

— Da, trebuia să ne întâlnim la Odeon, în Hammersmith, să vedem un film, spuse Linda.

— Ce film?

David ridică din umeri și se uită la Linda.

— *Gravity*, spuse Linda. Andrea tot spunea că voia mult să-l vadă.

— A spus de ce a contramandat?

— Nu a contramandat; doar nu a apărut, spuse Linda.

— Bun. Avem un martor care a văzut-o pe Andrea într-o cârciumă din South London, The Glue Pot. Vă spune asta ceva?

Toți membrii familiei clătinară din cap.

— Nu sună ca un loc în care s-ar fi dus Andrea, spuse Diana, care părea cam toropită și absentă.

— Ar fi putut să se întâlnească cu altcineva? Avea prieteni pe acolo?

— Dumnezeule, nu! spuse Diana.

— Andrea a terminat-o cu o grămadă de prieteni, spuse Linda, dându-și din ochi bretonul scurt cu o mișcare a capului.

— Nu e frumos, Linda.

— Dar așa e. Întotdeauna exista cineva nou pe care-l cunoscuse într-un bar sau într-un club – era membră a multor cluburi. În clipa asta era nebună după acea persoană, iar în următoarea se debarasa de ea. O excomunica pentru cine știe ce delict minor.

— Cum ar fi?

— Arăta mai bine decât ea sau vorbea cu tipul cu care voia ea să vorbească. Sau vorbea prea mult despre sine...

— Linda! o atenționează tatăl ei.

— Le spun adevărul!

— Ba nu, o faci albie de porci pe sora ta, care e moartă! Ea nu mai este aici ca să se lupte cu tine...

Glasul lui Simon se stinse.

— Ai ieșit cu Andrea în cluburi sau baruri? întrebă Moss.

— Nu, spuse apăsător Linda.

— Când spui „membră”, la ce te referi?

— Membră în cluburi, am spus. Nu știu dac-ar fi genul de cluburi în care te-ai duce tu, adăugă Linda, măsurând-o pe Moss de sus până jos.

— *Linda*, spuse Simon.

Linda se foi iritată pe canapea, fundul ei mare revărsându-se peste margine.

— Îmi pare rău, am fost nepoliticoasă, spuse ea, dându-și iar bretonul din ochi, cu o mișcare smucită a capului.

Erika se întrebă dacă era un tic nervos.

— Nicio problemă, spuse împăciuitoare Moss. Asta nu e o discuție oficială; vreau doar câteva informații care să ne ajute să-l prindem pe ucigașul Andreei.

— Pot să vă dau lista cluburilor a căror membră era Andrea. Am să vorbesc cu secretara mea să vă trimită un e-mail cu ele, spuse Simon.

— Lucrezi la o florărie, Linda, da? întrebă Peterson.

Linda îl măsură aprobator de sus până jos, ca și cum abia atunci l-ar fi observat.

— Da, e afacerea mamei. Eu sunt asistent manager. Ai iubită?

— Aăă, nu, spuse Peterson.

— Păcat, spuse neconvinsă Linda. De Valentine's Day ne vin niște flori adorabile.

— Și tu, David? întrebă Peterson.

David se afundase în canapea și se uita în gol, cu gulerul puloverului tras peste buza de jos.

— Eu îmi fac masteratul, spuse el.

— Unde?

— Aici în Londra, la UCL.

— Și ce studiezi?

— Istoria arhitecturii.

— Mereu și-a dorit să fie arhitect, spuse cu mândrie mama lui, punându-i mâna pe braț.

El și-l trase. O clipă, Diana păru pe punctul de a ceda nervos iar.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Andrea, întrebă Erika.

— În după-amiaza în care trebuia să ieșim, spuse David.

— Ai ieșit mult cu Andrea în Londra?

— Nu. Ea era mai mult stilul ostentativ Kardashian. Eu sunt mai mult în Shoreditch.

— Te referi la barurile și cluburile din Shoreditch? întrebă Peterson.

David dădu din cap. Peterson adăugă.

— Eu locuiesc în Shoreditch. Am făcut o ipotecă exact înainte ca prețurile proprietăților s-o ia razna.

Linda se uită la Peterson, de parc-ar fi fost o prăjitură cu frișcă, gata să fie devorată.

David continuă:

— Când voi avea în sfârșit acces la fondul meu fiduciar îmi cumpăr casa mea în Shoreditch.

— David, îl avertiză tatăl lui.

— Păi da. Mi-a pus o întrebare și am răspuns.

În cameră atmosfera se schimbă aproape imperceptibil. Simon și Diana se uitară unul la celălalt, apoi se lăsă tăcerea.

— Așadar, Linda, tu ești florăreasă, iar David studiază. Andrea cu ce se ocupa? întrebă Moss.

— Andrea era logodită și urma să se mărite, spuse Linda, cu glasul încărcat de ironie.

— Destul! tună Simon. Nu vă permit să vorbiți așa amândoi și să umpleți camera cu atmosfera asta oribilă. Andrea e moartă. A fost omorâtă în mod brutal! Iar voi aruncați cu noroi în ea!

— Eu nu, Linda, spuse David.

— Oh, da, întotdeauna eu. Mereu Linda...

Tatăl lor îi ignoră.

— Andrea era o fată frumoasă. Și nu doar atât — când intra ea, camera se lumina. Era frumoasă și vulnerabilă și... și... o lumină care s-a stins în viața noastră.

Atmosfera din cameră se schimbă din nou. Familia păru că se apropie și că devine unită.

— Ce ne puteți spune despre prietena Andreei, Barbora Kardosova? Întrebă Erika.

— Cred că a fost cea mai aproape de a fi cea mai bună prietenă pe care a avut-o Andrea, spuse Diana. Venea chiar și în vacanțe cu noi. O vreme au fost foarte apropiate, apoi a dispărut pur și simplu. Andrea a spus că Barbora a plecat.

— Știți unde s-a dus?

— Nu. Nu a lăsat nicio adresă; n-a răspuns la e-mailurile Andreei, spuse Diana.

— Nu vi se pare ciudat?

— Sigur că a fost ciudat. Cred că provenea dintr-o familie destrămată. Mama ei era bolnavă. Apoi, desigur, oamenii au inevitabil obiceiul de a te dezamăgi...

— S-au certat?

— E posibil, însă Andrea era... în fine, ea n-ar fi mințit cu privire la astfel de lucruri. Ne-ar fi spus. Andrea crede – credea – că Barbora devenise invidioasă pe ea.

— Înregistrările telefonice ale Andreei încep doar din iunie 2014, spuse Erika.

— Da, și-a pierdut celălalt telefon. Îl avusese de la treisprezece sau paisprezece ani, spuse Simon.

— Și i l-ați înlocuit?

— Da.

— Aveți numărul vechiului telefon?

— De ce vă trebuie asta?

— Asta-i practica obișnuită.

— Da? Aș fi zis că opt luni de înregistrări telefonice ajung...

Văzură că Simon începea să nu se simtă în largul lui.

— Andrea mai avea un telefon?

— Nu.

— Ar fi putut să aibă un alt telefon și dumneavoastră să nu fi știut?

— Păi, nu. Familia îi administrează fondul fiduciar. Ea folosea în general carduri de credit. Am

fi știut dac-ar fi cumpărat un telefon, dar de ce ar fi făcut-o?

— Ne-ar ajuta mult dacă am avea numărul vechiului telefon.

Simon se uită la Erika.

— Da, bine, voi vorbi cu secretarea mea. Ea poate să vă ofere detaliile.

Erika dădu să mai pună o întrebare, dar Diana începu să vorbească.

— Nu știu de ce ar fi bătut Andrea atâta drum până peste râu! Și apoi să fie luată de cineva și ucisă. Puiul meu... *Puiul meu. E moartă!*

Diana devenise isterică, chinuindu-se să respire. Simon și David încercară s-o liniștească, dar Linda își azvârli iar nervoasă bretonul de pe frunte și culese o scamă de pe puloverul ei cu pisici.

— Vă rog, destul cu întrebările! le spuse Simon polițiștilor.

Erikăi îi fu greu să-și ascundă exasperarea.

— Am putea să aruncăm o privire în camera Andreei?

— Poftim? Acum? Oamenii voștri s-au uitat deja acolo.

— Vă rugăm. Ne-ar ajuta.

— Pot să-i conduc eu, tată, spuse Linda. Veniți cu mine.

O urmară pe Linda, trecând pe lângă Diana care încă era isterică. David îi făcu un semn cu capul Lindei și-i zâmbi slab, apoi se întoarse să-și liniștească mama. În drum spre ușă, trecură pe lângă pianul plin de fotografii de familie cu soții Douglas-Brown și cei trei copii ai lor – toți zâmbitori, toți fericiți.

Capitolul 17

Camera Andreei era mare și, ca restul casei, frumos mobilată. Trei ferestre-ghilotină de pe un perete dădeau spre micul parc unde aștepta presa. Linda intră cu pași mari înaintea lor. Fotografii de jos intrară în acțiune, pozând de zor. Linda coborî storurile cu un gest smucit și un zornăit.

— Animalele alea! Nu putem să facem nimic. Suntem aici ca într-o capcană. David se plânge că nicio țigară nu poate să fumeze pe terasă. Tata spune că asta ar da rău.

Storurile erau groase și aruncau încăperea în semiîntuneric. Linda aprinse lumina. Fereastra din mijloc era cea mai mare. Sub ea era un birou uriaș din lemn lustruit. Pe el erau frumos aranjate uimitor de multe produse cosmetice: un borcan mare cu pensule și creioane de ochi, lacuri de unghii în multe culori, pudriere, șiruri de cutii cu ruj de buze. De colțul de sus al oglinzii atârnav zeci de șnururi și bilete de la concerte: Madonna, Katy Perry, Lady Gaga, Rihanna, Robbie Williams.

Un șifonier ocupa peretele din dreapta. Erika împinse în lături ușa cu oglindă și din interior se revărsă mirosul de parfum Chanel Chance. Înăuntru erau multe haine costisitoare, de firmă, majoritatea fuste și rochii scurte. Partea de jos era acoperită cu cutii de pantofi.

— Deci Andrea avea alocație? întrebă Erika, uitându-se printre haine.

— Când a făcut douăzeci și unu de ani, a primit acces la fondul ei fiduciar, la fel ca mine. Cu toate că David mai are de așteptat, ceea ce a creat... probleme.

— Cum adică, probleme?

— Băieții din familie trebuie să aștepte până împlinesc douăzeci și cinci de ani.

— De ce asta?

— David este ca orice băiat de douăzeci și unu de ani. Vrea să-și cheltuiască banii pe fete și mașini și băutură. Deși el e mult mai atent decât Andrea, chiar dacă are mai puțini bani. El îmi face cadouri mai frumoase de ziua mea.

Linda își azvârli iar bretonul de pe frunte și-și încrucișă brațele peste pieptul mare cu pisici pe el.

— Tu pe ce-ți cheltui banii? întrebă Moss.

— Asta-i o întrebare nepoliticoasă la care nu trebuie să răspund, spuse tăfnoasă Linda.

Într-o parte a șifonierului era un pat cu baldachin pe care era frumos întinsă o pătură cu albastru și alb, iar pe pernă erau înșirate câteva jucării de pluș. Deasupra patului era un poster cu One Direction.

— De fapt, nu-i mai plăceau, spuse Linda, urmărindu-le privirea. Spunea că sunt doar niște băieți, iar ei îi plăceau bărbații.

— Era logodită totuși, o îmboldi Erika.

Linda râse amar.

— Ce e așa amuzant, Linda?

— L-ați văzut pe Giles? Când se îndoapă rațele pentru foie gras, el e mereu în fruntea cozii...

— De ce crezi că era Andrea cu Giles?

— Asta-i bună! Nu este evident? Pentru bani. El urmează să moștenească un domeniu fabulos în Wiltshire și o casă în Barbados. Părinții lui au mii de milioane și sunt pe ducă. L-au făcut foarte târziu. Mama lui a crezut că el era menopauza.

— Andrea îi era necredincioasă lui Giles?

— Băieții erau mereu atrași de Andrea. În prezența ei se transformau în niște creaturi jalnice, cărora le curgeau balele. Avea parte de multă atenție.

— Dar Andrea avea o aventură?

— Jumătate din timp nu știu ce făcea. Nu eram apropiate. Dar o iubeam și sunt devastată că a murit...

Pentru prima dată, părea că Lindei îi venea să plângă.

— Și tu, Linda? întrebă Moss.

— Eu? Mă întrebi dacă băieților le curg balele când mă văd? Tu ce crezi? se răsti Linda la ea.

— Voiam să te întreb dacă ai pe cineva, explică Moss.

— Asta nu e treaba ta. *Tu* ai pe cineva?

— Nu. Sunt măritată, spuse Moss.

— Cu ce se ocupă el? întreabă Linda.

— Ea. E profesoară, spuse Moss, degajată.

Erika încercă să nu arate surprinsă.

— Ferestrele astea se deschid complet? întreabă Peterson, ducându-se la fereastra-ghilotină din mijloc și aplecându-se să se uite pe după storurile trase. Au siguranțe care previn sinuciderea?

— Nu, se deschid până sus, spuse Linda, admirând posteriorul lui Peterson când acesta se aplecă.

Erika se duse lângă el și văzu o scară de incendiu care ducea până la nivelul solului.

— Andrea cobora pe fereastră pentru a se întâlni cu prietenii, dacă era pedepsită să nu iasă din casă? întreabă Erika.

— Mama și tata n-au avut niciodată timp sau înclinație să ne pedepsească. Folosim ușa din față dacă vrem să ieșim.

— Și puteți veni și pleca după cum vă place?

— Bineînțeles.

Erika se lăsă în genunchi și se uită sub pat. Pe podeaua de lemn lustruită erau bulgări de praf, dar o zonă ieșea în evidență pentru că era puțin mai curată decât celelalte. Își îndreptă atenția spre comodă și se duse să deschidă sertarul de sus, oprindu-se cu mâna pe mâner.

— Te rog, Linda, vrei să fii așa de amabilă și să aștepți afară? întreabă ea.

— De ce? Credeam că sunteți aici doar la o șuetă.

— Linda, ai vreo fotografie a Andreei pe care poți să mi-o arăți? Ne-ar putea fi de ajutor, spuse Peterson.

Veni la ea și o atinse ușor pe braț. Fața ei rotundă se făcuse stacojie.

— Am, da, cred că am câteva, spuse ea, uitându-se la Peterson cu un zâmbet.

Ieșiră și Erika închise ușa.

— Dragul de Peterson, se sacrifică pentru echipă, glumi Moss. Ce este?

Erika se duse înapoi la pat.

— Au venit legiștii când a fost dată dispărută?

— Nu, a venit Sparks și și-a băgat nasul pe aici. Cred însă că Simon sau Diana au fost cu el, așa că nu s-a uitat serios.

— E ceva sub pat care arată dubios, spuse Erika.

Îngenuncheară și-și puseră mânușile de latex pe care le scosese din paltoane. Erika se strecură sub pat. Moss aprinse o lanternă și o îndreptă sub pat în timp ce Erika examina o scândură din podea, care era mai curată decât restul, urmărindu-i marginile. Își scoase cheile de la mașină, potrivi una între scânduri și o folosi drept pârghie. Totuși, scândura era lungă, iar patul era jos, așa că nu putea s-o ridice cum trebuie. Puse scândura la loc și ieși de sub pat. Prinse fiecare un capăt al patului și, cu mare greutate, îl traseră câțiva zeci de centimetri.

— Doamne, acesta nu-i un rahat de la IKEA! se strâmbă Moss.

Erika ocoli patul și ridică scândura.

Într-o cavitate de dedesubt era o cutie de telefon mobil. Erika o scoase ușurel și deschise capacul. Carcasa din carton presat era încă înăuntru, dar niciun telefon. Totuși, erau o punguță cu pastile mici, albe, o bucată mică de ceva ce semăna cu rășina de canabis – înfășurată în folie adezivă –, un pachet de foițe de țigări Rizla și o cutie cu filtre Swan Vestas. Era și o cărticică cu instrucțiuni pentru un iPhone 5S și un set hands-free aflat încă în punguța lui de plastic. Erika scoase carcasa de carton presat. La fund era o chitanță mică albă. Era imprimată pe hârtie subțire, lucioasă, iar în lungul unei margini era o substanță galbenă lipicioasă care blurase cerneala. Pe dos era albă, în afară de cuvintele *ești puiul meu X*, așternute în cerneală albastră, cu un scris de copil.

— E un voucher pentru un telefon mobil, spuse Erika.

— Dar numărul tranzacției e doar jumătate, spuse Moss. Ce e mizeria aia?

Erika o duse la nas.

— Gălbenuș de ou uscat.

— Și proviziile? întrebă Moss, uitându-se în cutie.

— Nu știu. Trist, sunt cam de duzină. Șase tablete ar putea fi ecstasy. O uncie sau două de rășină de canabis? Asta-i de uz personal, spuse Erika. Să le punem în pungă și să chemăm pe cineva de la CSI să verifice restul dormitorului.

Când se întoarseră la parter, Simon și David conduceau un doctor către ieșire.

— E totul în regulă? întrebă Erika.

Simon îi mulțumi doctorului și deschise ușa. Doctorul porni grăbit pe cărare prin ploaia de flash-uri, nerăbdător să iasă din linia de foc. Peterson și Linda li se alăturară când Simon închise ușa.

— Nu, nu e totul *în regulă*. Soția mea suferă o traumă severă. Aș vrea să vă rog să plecați.

— Am găsit asta sub patul Andreei, spuse Erika, arătând o pungă de plastic, pentru probe, în care erau cutia telefonului mobil și drogurile.

— Ce? Nu, nu, nu, nu, nu! se răsti el. Copiii mei nu consumă droguri! De unde să știu eu că n-ați pus voi astea acolo?

— Domnule, pe noi nu ne interesează drogurile. Ne interesează faptul că noi credem că Andrea avea un al doilea telefon. În cutia asta era un voucher pentru un telefon mobil datat cu patru luni înainte. Știați de existența lui?

— Nu. Să văd...

Sir Simon luă punga subțire de plastic în care era chitanța și o studie. David și Linda se uitau surprinși.

— Al cui e scrisul acesta?

— Nu știu. Putea să fi scris Giles?

— De unde știți că măcar e al ei? Putea să fie o cutie veche.

— Ar fi putut secretara dumneavoastră să aranjeze un al doilea telefon pentru Andrea?

— Nu. Nu fără să-mi spună, zise Simon. Voi știți ceva despre asta? Andrea lua droguri? adăugă el întorcându-se spre David și Linda.

— Noi nu știm nimic, tată, spuse Linda, dându-și părul pe spate.

David clătină din cap împreună cu ea.

— Bun, vă mulțumim, domnule. Vă rugăm să ne dați de știre dacă mai aflați ceva. Între timp, am rugat o echipă de legiști să se uite la dormitorul Andreei.

— Poftim? Mi-ați cerut permisiunea?

— Vă informez că, în interesul de a avansa cu această anchetă și a descoperi cine a omorât-o pe Andreea, am nevoie de o echipă de legiști care să examineze dormitorul Andreei, domnule, spuse Erika.

— Voi faceți numai ce vreți, nu-i așa? se răsti Simon.

Se duse în cabinetul lui și trânti ușa.

Când ajunseră la mașina Erikăi, pe Chiswick High Road, telefonul ei sună.

— Sunt DCI Sparks. Sunt la The Glue Pot. Este vorba de portretul-robot pe care ai încercat să-l aranjezi cu acea martoră, Kristina.

— Da? Ai găsit-o? întrebă Erika.

— Nu și, după spusele proprietarului, aici nu lucrează nimeni cu numele Kristina.

— Unde l-ai găsit pe proprietar?

— Locuiește într-un apartament cu două uși mai încolo.

— Atunci cine era fata cu care am vorbit eu?

— Am întrebat personalul de la bar. O fată care se potrivește cu descrierea ei, pe nume Kristina, lucrează când și când, cu banii în mână, ținând locul celor care își iau liber. Cineva avea o adresă a ei, așa că am verificat-o. Este o garsonieră din apropiere de gară, dar e goală.

— Cine deține garsoniera?

— Proprietarul trăiește în Spania și, din câte știau el și agentul lui de închirieri, este neocupată de trei luni. Așa că această Kristina fie s-a stabilit ilegal, fie a dat o adresă falsă.

— Rahat! Trimite legiștii în garsoniera aia, să ia amprente. Până acum ea este singura care a văzut-o pe Andrea cu cele două personaje misterioase.

Capitolul 18

Ajunseră înapoi la secția Lewisham Row chiar după ora cinci. Echipa din sala de ședințe părea neînsuflețită, dar câteva capete se ridicară nerăbdătoare de la birouri când simțiră mirosul de cafea.

— Luați un pahar și acolo sunt gogoși, spuse Erika.

Pe drumul de întoarcere la secție se opriseră la Starbucks. Oamenii se întinseră și se ridicară de la birouri. Crane, care se uitase din nou la imaginile pe camerele de supraveghere, veni la Erika.

— Ești o vedetă, șefa. Bună cafea! spuse el, frecându-se la ochi.

— Să sper că ai vești bune despre zona de acoperire a camerelor pe London Road, zise Erika, oferindu-i punga cu gogoși.

— Verificam orarele și rutele autobuzelor și am cerut de la transporturi imaginile de pe camerele de supraveghere pentru toate autobuzele care au circulat pe London Road, pe lângă muzeu și gară, în noaptea în care a dispărut Andrea. De asemenea, o mulțime de taxiuri negre au camere de supraveghere, așa că încercăm să le depistăm – dar abia mâine, cel mai devreme, vom avea imaginile pentru autobuze.

Mâna lui Crane șovăi deasupra pungii cu gogoși.

— Ia, spuse Erika, și îi împinse mâna înăuntru. Pune presiune pe ei, timpul se scurge. Înțeleg că ai auzit despre dispariția barmaniței, Kristina.

Echipa dădu din cap, mestecând gogoși și bând cafea.

— Cum e cu telefonul și laptopul Andreei? Ai scos ceva interesant? întrebă Erika.

— Nu. Mă rog, am găsit majoritatea fotografiilor pe care le-am văzut deja pe vechiul ei profil de Facebook și sunt nenumărate jocuri Candy Crash Saga. Părea obsedată de jocul acela. Se pare că

folosea laptopul doar pentru jocuri și obișnuitul itunes. iPhone-ul recuperat de la locul faptei este practic gol. Nu sunt fotografii, nici clipuri video și doar câteva mesaje.

Superintendentul șef Marsh băgă capul pe ușa camerei de evenimente.

— DCI Foster, putem schimba o vorbă, te rog?

— Da, domnule. Moss, Peterson – îi puteți informa voi pe toți despre ceea ce am găsit sub patul Andreei? întrebă Erika.

Băgă în gură ce mai rămăsese din gogoasă și părăsi sala de ședințe, urmându-l pe Marsh în biroul lui, unde îi puse rapid la curent cu cutia pentru telefon mobil de sub pat, cu chitanța și cu dispariția barmaniței de la The Glue Pot.

Când termină, Marsh se uită pe fereastră în noaptea neagră.

— Nu îți epuiza echipa. Bine, Foster?

Marsh părea ceva mai relaxat. Erika se întrebă dacă nu cumva datorită titlurilor din ziare, care-și mutaseră atenția de la progresele pe care le făcea poliția în anchetarea morții tragice a Andreei. Azi, cel puțin, atenția fusese îndreptată asupra unei tinere care fusese omorâtă.

— Biroul de presă a făcut treabă bună definind ciclul știrilor, spuse Marsh, parcă ghicindu-i gândurile.

— Așa îi ziceți acum? *Definirea ciclului știrilor?* întrebă Erika cu un zâmbet strâmb.

— Uite, chiar și despre tine este ceva, spuse el, citind: „*Cazul este condus de DCI Erika Foster, un ofițer cu experiență, care a reușit să-l aducă în fața justiției pe criminalul în serie Barry Paton. De asemenea, a fost lăudată pentru rata condamnărilor în cazurile de omoruri de onoare din rândul comunității musulmane din Manchester...*” Și au folosit o fotografie bună. Cea cu noi la procesul lui Paton.

— De ce n-ați dus lucrurile până la capăt, dându-le și adresa mea? se răsti Erika. N-am mai primit o scrisoare de la Barry Paton de câteva luni. Deși mi-a

trimis o epistolă pentru a mă felicita că mi-a fost omorât bărbatul.

Liniște.

— Îmi pare rău, spuse Marsh. Am crezut că ai să fii încântată, dar nu m-am gândit. Îmi pare rău, Erika.

— E în regulă, domnule. A fost o zi grea.

— Au fost pe capul meu cei de la HR. Spun că încă nu le-ai dat o adresă, spuse Marsh, schimbând subiectul.

— Deci acum le faceți treaba celor de la Resurse Umane?

— Ți s-a cerut și să te duci la doctor; aseară ai fost expusă la fluide corporale, adăugă Marsh, arătând bandajul acum murdar de la mâna Erikăi.

Pentru prima dată, ea se gândi la ce spusese Ivy despre băiețel – că era HIV pozitiv. Fu șocată de cât de puțin îi păsa.

— N-am avut timp, domnule.

— Să ce? Să te duci la doctor? Sau să găsești o locuință?

— Mă voi duce la doctor, spuse Erika.

— Deci unde stai? întrebă Marsh. Trebuie să știm unde să te contactăm.

— Aveți mobilul meu...

— Erika. Unde stai?

Urmă o pauză apăsătoare.

— Nu stau nicăieri, încă.

— Și ce-ai făcut noaptea trecută?

— Am lucrat toată noaptea.

— Conduci o anchetă importantă. Drămuiește-ți forțele. Asta este ziua a doua. Cum ai să fii în ziua a șaptea dacă tu continui așa?

— Nu va exista o zi șapte, dacă ține de mine, spuse sfidătoare Erika.

Marsh îi întinse un card.

— Este pentru o clinică de urgență. De asemenea, avem apartamentul pe care l-a moștenit Marcie de la părinții ei. Chiriașii tocmai au plecat. E aproape de secție și te-ar scuti să treci prin toată birocrația

închirierii. Dacă te interesează, treci mai târziu pe la mine pe-acasă. Poți să iei cheile.

— Bine, vă mulțumesc, domnule. Mai întâi, am ceva de făcut.

— Înainte de nouă, dacă se poate. În timpul săptămânii încerc să mă culc devreme.

Când Erika se întoarce în sala de ședințe, fu întâmpinată de Singh care ținea triumfător în mână o foaie de hârtie.

— Secretara lui Simon Douglas-Brown tocmai a trimis prin fax contractul vechiului telefon al Andreei. Cel pe care l-a pierdut în iunie. Am depus o cerere pentru înregistrări. Ar trebui să fie aici mâine la prima oră.

— Cred că asta merită încă o gogoasă, spuse Erika, scuturând punga și oferind-o în jur.

— Și chitanța aia pe care ai găsit-o în cutia de sub patul Andreei? Era de la supermarketul Costcutter, din apropiere de London Bridge, spuse Crane. Există o dată și o ștampilă cu ora. Tocmai am vorbit la telefon cu managerul. O să revadă imaginile de pe camerele de supraveghere. Le păstrează doar patru luni, așa că s-ar putea să fie greu, dar să ținem pumnii strânși.

— Fantastic! spuse Erika.

Crane zâmbi larg și luă o gogoasă din pungă.

— N-ar trebui să-i oprim una și lui DCI Sparks? întrebă Moss.

— Nu știu. Cred că este deja destul de dulce, spuse zâmbind Erika, stârnind râsul colegilor ei.

Acum se simțea bine în sala de ședințe — atmosfera, camaraderia —, dar era conștientă că echipa ei era de mult în picioare, așa că le spuse să pună punct.

— Noaptea bună, șefa! spuseseră ei, luându-și paltoanele și servietele-diplomat.

Sala de ședințe se goli încet, până când Erika rămase singură.

Luă telefonul de pe birou și formă numărul pe care i-l dăduse Marsh. Un glas înregistrat îi spuse că

acum clinica era închisă și că avea să se redeschidă dimineața următoare, la șapte.

Erika puse telefonul jos și trase de bandajul murdar de la mâna ei, tresărind când plasticul se desprinsese de pe piele. Dedesubt, pielea se vindeca iute; mai era foarte puțin învinețită și avea urme slabe de dinți.

Erika aruncă la gunoi plasturele și se duse la tablele albe din fundul camerei de evenimente. Valul de entuziasm pe care-l simțise mai devreme dispăruse. Se simțea epuizată. În ceafă i se forma zumzăitul slab al unei dureri de cap. Se uită la probe: hărți și fotografii; Andrea vie în fotografia permisului de conducere; Andrea moartă, cu ochii larg deschiși și părul plin de frunze, acoperindu-i fața. De obicei, Erika se prindea despre ce era vorba într-un caz încă de la început; însă acesta părea să se deschidă din ce în ce mai larg, faptele contradictorii înflorind și înmulțindu-se precum celulele unei tumori.

Avea nevoie de somn și, pentru asta, trase ea concluzia, trebuia să găsească un pat.

Capitolul 19

Erika era lihnită de foame când părăsi secția, așa că se opri la un restaurant italian din New Cross și se surprinse dând gata o farfurie uriașă cu spaghetti carbonara, urmată de o porție mare de tiramisu. Tocmai trecuse de ora nouă când coti pe strada pe care locuia Marsh, dintr-un colț înfrunzit și prosper din South London.

Erika parcă mașina și găsi ușa lui Marsh, la numărul unsprezece. Casa era cufundată în întuneric, lucru de care se bucură. Ar fi preferat să stea la un hotel câteva zile cât căuta un apartament decât să-l lase pe Marsh să-i fie milă de ea. La o fereastră mare de la parter draperiile erau date în lături și, prin camera cu vedere dublă, văzu Hilly Fields Park și, dincolo de el, luminile Londrei de la orizont.

Era pe cale să facă stânga-mprejur și să se întoarcă la mașina ei când apa începu să vâjâie pe o conductă de canalizare din fața casei. La o fereastră mică de la etaj se aprinse o lumină și Erika strânse ochii când se trezi scăldată într-un pătrat perfect de lumină. Marsh se uită de jos la fereastră și, observând-o, îi făcu stângaci cu mâna. Ea îi răspunse la salut și se postă așteptând la ușa din față.

Marsh îi deschise. Era în pantaloni de pijama ecosez, un tricou decolorat cu Homer Simpson și se ștergea pe mâini cu un prosop Barbie roz.

— Scuze, domnule, am plecat puțin mai târziu de la secție.

— Nu, e în regulă. E ora de baie.

— Îmi place prosopul dumneavoastră, spuse Erika.

— Nu ora *mea* de baie, a...

— A fost o glumă, domnule.

— Ah, așa! spuse el zâmbind.

Ca la un semn, se auzi un țipăt și două fete cu păr lung și negru, năvăliră chicotind în hol. Una era

doar într-un pulover roz, chiloței și șosete. Cealaltă era îmbrăcată identic, dar blugii ei micuți erau adunați în jurul gleznelor. Înaintă clătinându-se, își pierdu echilibrul și căzu, atingând parchetul cu un bufnet. Se uită o clipă la Marsh cu ochi mari și căprui, încercând să-și dea seama dacă era cazul să plângă. O femeie cu părul negru, la vreo treizeci și cinci de ani, intră grăbită după ele. Era îmbrăcată cu pantaloni strâmți, de un albastru pudrat și o bluză albă, care îi evidența sânii plini și silueta de clepsidră. Avea mânecile suflecate, și spumă de baie pe brațele dezgolite. Era frumoasă, semănând mult cu gemenele ei.

— Vai de mine! spuse ea, punându-și mâinile în șold. Ai făcut buf?

Fetița hotărî că treaba era mult mai serioasă decât credea ea, așa că își schimonosi fața și începu să se vaite.

— Bună, Erika! Bine ai venit la casa de nebuni! spuse femeia.

— Bună, Marcie... Arăți minunat, spuse Erika.

Marsh luă în brațe fetița care plângea și o sărută pe față, care acum era roșie și lucea de lacrimi. Marcie o ridică pe cealaltă fetiță, care se holba la Erika, și o puse pe un șold arcuit.

— Serios? Ești foarte amabilă. Singurul meu regim de frumusețe este alergarea după copii.

Marcie își suflă o șuviță de păr de pe pielea ireproșabilă.

— Dacă rămâi, am putea închide ușa? întrebă ea. Iese toată căldura.

— Scuze. Da, spuse Erika, intrând în hol și închizând ușa după ea.

— Aceasta e Sophie, spuse Marsh, legănând-o pe fetița care plângea.

— Iar ea e Mia, spuse Marcie.

— Bună! spuse Erika.

Ambele fetițe o priveau cu ochi mari.

— Doamne, ce frumusele sunt amândouă!

Erika nu se pricepuse niciodată să discute cu copiii. Cu violatorii și criminalii se descurca, însă

copiii o cam intimidau.

— Scuze, e clar că am nimerit într-un moment prost, spuse Erika.

— Ba nu, e în regulă, spuse Marsh.

Marcie o luă pe Sophie și o puse pe celălalt șold.

— Spuneți-i pa-pa Erikăi, fetelor.

— Pa, pa! chițairă amândouă.

— Pa! spuse Erika.

— Mi-a părut bine să te văd, Erika! adăugă Marcie și ieși.

Erika și Marsh se uitară o clipă la dosul ei obraznic.

— Să-ți aduc un pahar cu vin? întrebă el, întorcându-se.

— Nu. Am venit doar să accept oferta dumneavoastră, apartamentul...

— Da, vino, dar scoate-ți încălțările.

Marsh se îndreptă spre o ușă din capătul holului, în timp ce Erika își dezlegă șireturile de la ghete. Apoi îl urmă. Parchetul era rece și ea se simțea ciudat de vulnerabilă doar în ciorapi. Ușa din capătul culoarului dădea într-o bucătărie în stil rustic, cu o masă lungă, de lemn, și scaune. În colț, o sobă roșie, cu plită, degaja căldură. Frigiderul mare de lângă ușă era acoperit cu picturi abstracte în culori aruncate la întâmplare și fixate cu magneti. O altă pictură abstractă domina peretele de deasupra unui bufet de bucătărie.

— E a lui Marcie, spuse Marsh, urmărind privirea Erikăi. E foarte talentată; doar că nu mai are timp.

— Ea le-a făcut și pe cele de pe frigider? întrebă Erika și regretă replica în clipa în care-i ieși pe gură.

— Nu. Pe acelea le-au făcut gemenele, spuse Marsh.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Păi, uite aici toate chestiile, spuse Marsh, întinzându-i un plic mare de pe blatul de bucătărie. Apartamentul nu e prea departe – Foxbery Road din Brockley, aproape de gară. Există un contract, redactat lunar, așa că putem să hotărâm cât durează asta. Dă-mi un cec în următoarele zile și gata.

Erika deschise plicul și scoase un mănunchi de chei, mulțumită că Marsh nu-i făcea o favoare.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Se face târziu, spuse Marsh.

— Desigur. Ar trebui să plec să mă instalez, spuse Erika.

— A, încă ceva. Sir Simon a luat legătura cu Colleen, ofițerul nostru de presă. Vrea să facă un apel la jurnaliști, cât imaginile cu Andrea de pe primele pagini sunt proaspete în mintea oamenilor.

— Sigur, o idee bună.

— Da. O să întocmim ceva pentru mâine după-amiază, ca să prindem știrile și ziarele de seară.

— Prea bine, domnule. Sper ca mâine să mai avem informații pe care să le putem folosi.

Când ușa din față se închise în urma ei, Erika se întoarse la mașină, departe de căldura vieții de familie a lui Marsh. Lăsă capul în jos și-și mușcă buza, hotărâtă să nu plângă. Această viață, cu soțul afectuos și copii, îi fusese la îndemână. Ba chiar o amânase de câteva ori, spre marea amărăciune a lui Mark.

Acum dispăruse pentru totdeauna.

Capitolul 20

Foxberry Road era nemișcată și liniștită. Trecu pe lângă gara Brockley, al cărei peron era luminat orbitor și pustiu. Un tren ieșea în goană de sub un pod pietonal și se îndrepta zăngănind spre centrul Londrei. Erika merse înainte, pe lângă un șir lung de case cu terasă și găsi apartamentul în capătul îndepărtat al străzii, cocoțat într-un colț unde șoseaua cotea brusc la dreapta. În față era un spațiu de parcare liber, dar bucuria ei fu de scurtă durată când văzu că era doar pentru locatari. Avea să-i trebuiască un permis. La naiba! se gândi ea, parcând oricum.

După ușa comună din față era un maldăr de corespondență nedorită. Lumina din hol era cu senzori de mișcare și zumzăi încetișor când Erika urcă scara îngustă, lovindu-și geamantanul de ea.

Apartamentul era la ultimul etaj și, când ajunse acolo, văzu că avea un vecin – mai era o ușă vizavi.

În apartament, încălzirea părea oprită de mult. Nici electricitate nu era. După o căutare lungă, la lumina telefonului, găsi panoul electric ascuns în spatele unui dulap din hol și luminile se aprinseră brusc.

Prima ușă de pe hol dădea într-o baie. Era mică, albă și curată, cu o cabină de duș. Alături era un dormitor mic cu un pat de pin, dublu și un șifonier instabil de la IKEA. Deasupra patului era o altă pictură abstractă. Erika își aprinse o țigară și se uită la partea de jos a pânzei, unde era o semnătură mică, roșie: MARCIE ST. CLAIR. Cu țigara între buze, dădu jos tabloul de pe perete și îl dosi după niște găleți de plastic din dulapul din hol.

În capătul holului era o cameră de zi combinată cu o bucătărie. Era prea micuță, dar modernă și mobilă, în stil IKEA, impersonal. În momentul de față, impersonal era perfect. Erika deschise

dulapurile, căutând o scrumieră. Nu găsi, așa că luă o ceașcă de ceai.

Lângă o fereastră cu nișă erau o măsuță pentru cafea și o canapea mică, albastră. Erika se trânti pe canapea și se uită la un televizor micuț, cu ecranul acoperit de praf. Nu era băgat în priză, iar cablul și antena zăceau pe podea.

Erika se duse la fereastră și se uită în întuneric, văzându-și în geam reflexia și camera. După ce termină țigara, o stinse în ceașca de ceai și își aprinse alta.

Capitolul 21

Câteva case mai jos de apartamentul Erikăi, ascunsă într-o curbă unde drumul cotea brusc, o siluetă stătea ghemuită în capătul unei alei, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, contopindu-se cu întunericul. Silueta o urmărea pe Erika la fereastră cum își aprinsese altă țigară și expira fumul ce se încolăcea în jurul becului golaș de deasupra capului ei.

Credeam c-o să fie mai greu de găsit, se gândi silueta, dar iat-o, DCI Foster cu luminile aprinse, expunându-se la fereastră ca o târfă în cartierul cu bordeluri.

În fotografia din ziare, Erika avea o față mai plină, mai tânără; aici la fereastră arăta sfrijită, epuizată... aproape masculină.

Erika se uită în direcția siluetei, lăsându-și capul pe-o parte și rezemându-l în bărbie. Țigara străluci incandescent la câțiva centimetri de față ei.

Mă vede? Silueta se retrase puțin în umbră. Mă urmărește așa cum o urmăresc eu pe ea? Nu. Imposibil. Târfa nu-i chiar atât de bună. Se uită la propria reflexie luminată de becul dinăuntru, fiind fără îndoială al dracului de deprimată de ceea ce vede.

Desemnarea DCI Foster pentru anchetarea omorării Andreei provocase un val de îngrijorare majoră. O căutare pe Google arătase că Foster fusese considerată o stea în ascensiune în timpul șederii ei la Poliția Metropolitană din Manchester. Fusese avansată la rangul de DCI la doar treizeci și nouă de ani, când îl prinsese pe Barry Paton, un tânăr îngrijitor de club, care omorâse șase fete.

Dar Barry Paton a dorit să fie prins. Pe mine nu mă va prinde. Oficial e terminată. E compromisă. A dus la moarte cinci polițiști, inclusiv pe tâmpitul de bărbatu-su. I-au dat cazul acesta fiindcă știu că o s-o dea în bară. Vor un țap ispășitor.

Temperatura cobora repede. Avea să fie încă o noapte geroasă. Dar era palpitant că era atât de aproape, urmărind-o pe DCI Foster.

În vârful șoselei apărură o mașină și silueta se retrase și mai mult pe alee, așteptând să treacă farurile. O pisică se furișă pe coama zidului, torcând încet. Se opri și îngheță când observă silueta.

— Suntem aproape gemene, șopti silueta, ridicând o mână înmănușată și apropiindu-se încetișor.

Pisica se lăsă mângâiată.

— Cuminte pisicuță... cuminte.

Pisica se uită în ochii siluetei, apoi sări fără zgomot de pe zid, dispărând de cealaltă parte. Silueta își privi mâinile ascunse în mănuși de piele; le întoarse cu palmele în sus și-și flexă degetele.

Am înghițit multă vreme mizeriile Andreei, dar niciodată nu mi-am imaginat c-am să fac asta. Să-mi împlinesc fantezia de a o sugruma, de a-i stinge viața din corp...

Pe măsură ce zilele treceau, silueta devenise tot mai increzătoare, aproape sigură, că trupul Andreei nu avea să fie găsit. Că avea să rămână congelată sub gheață. Iarna avea să treacă și, odată cu căldura primăverii, avea să putrezească până când masca ei de frumusețe avea să dispară și ea avea să arate cum era în realitate.

Dar după patru zile, fusese găsită. Intactă...

Se auzi zgomotul unei uși trântite. Uitându-se în sus, silueta văzu că lumina de la fereastra lui DCI Foster se stinsese. Aceasta părăsise apartamentul și se îndrepta spre mașina ei.

Silueta zâmbi. Se feri și se retrase rapid, topindu-se în umbra aleii întunecate.

Capitolul 22

Erikăi îi plăcea să șofeze. Nu conta tipul de mașină – nu trebuia să fie ceva exotic. Trebuia doar să fie sigură și caldă. În timp ce străbătea străzile pustii din South London, simțea mașina ca un cocon în jurul ei și se simțea mai în largul ei decât în apartament.

Întoarse ușor capul când trecu pe lângă cimitirul Brockley, unde pietrele de mormânt licăreau sub luminile stradale. Mașina patină spre dreapta, iar ea își dădu seama că trebuia să încetinească. Zăpada se topise puțin în timpul zilei, dar noaptea se lăsase gerul, făcând drumurile periculoase.

Își pusese telefonul pe hands-free și sună la secție. Răspunse sergentul Woolf și ea îi ceru o listă cu cele mai dubioase cârciumi din zonă.

— Pot să întreb de ce? spuse el, glasul lui sunând metalic la capătul firului.

— Am chef de un pahar.

Pauză.

— Bine. Sunt The Mermaid, The Bird In The Hand, The Stag, The Crown – nu The Crown de la Waterspoon, mai e o Crown pe cale de desființare. E în vârful lui Grant Road. Și, desigur, mai e The Glue Pot.

— Mersi.

— DCI Foster, informați-mă unde sunteți. Dacă aveți nevoie de întăriri...

Erika închise, întrerupându-l. Erika își petrecu următoarele trei ore dând o raită prin unele dintre cele mai ordinare cârciumi pe care le văzuse în lunga ei carieră. Nu sărăcia, mizeria sau oamenii beți o supărau, ci disperarea de pe fețele oamenilor din bar. Deznădejdea lor în timp ce stăteau prăbușiți într-un colț sau turnau puținii bani pe care-i aveau în aparatele pentru jocuri mecanice.

Și mai deranjant era faptul că aceste cârciumi nu erau la mile depărtare de periferiile bogate. O

bombă oribilă cu numele The Mermaid era alături de un restaurant fusion indian, care își făcea reclamă pentru că primise de curând o stea Michelin. Interiorul viu luminat, ca să-l vadă toată lumea, era plin de oameni fericiți, bine îmbrăcați, care cinau în grupuri. The Bird In The Hand, unde Erika îi dădu douăzeci de lire unei tinere cu înfățișare hăituită, care cerșea cu un prunc în brațe, era plin de femei atrăgătoare și de soții lor bogați.

Ea era singura care observa asta?

La miezul nopții, Erika ajunse la The Crown din Grant Road. Era un han cu aspect demodat, cu felinare de alamă deasupra unei fațade roșii. Localul se închidea, dar Erika reuși să intre, dându-i flăcăului de la ușă o bancnotă foșnitoare de douăzeci de lire.

Interiorul era aglomerat, iar atmosfera gălăgioasă. Ferestrele erau aburite și se simțea un miros de bere, transpirație și parfum ieftin. Toți consumatorii păreau destul de necizelați, dar făcuseră eforturi și erau îmbrăcați cu cele mai bune haine ale lor. Erika se întreba ce petrecere era în desfășurare când o zări pe cea pe care o căuta.

Ivy stătea pe un taburet, în spate, lângă un aparat de jocuri mecanice care arunca lumini. Alături de ea stătea o tânără masivă care avea părul blond negru la rădăcini și un piercing în buză. Erika își croi drum încet către acel loc, strecurându-se printre grupuri de oameni care păreau destul de beți. Când ajunse la Ivy, văzu că pupilele ei erau dilatate. Ochii ei erau acum niște băltoace negre hidoase.

— Ce dracu' cauți aici? întrebă Ivy, străduindu-se să se concentreze.

— Vreau doar să schimbăm o vorbă! strigă Erika.

— Am plătit pentru toate astea! strigă și Ivy, arătând cu degetul în jur.

Erika observă că în jurul taburetelor erau câteva pungi de cumpărături.

— Nu e vorba de asta, spuse Erika.

Fata de lângă Ivy se aprinse.

— E totul în regulă, Ive? întrebă ea, neluându-și ochii de la Erika.

— Da, spuse Ivy. Plătește ea următorul rând.

Erika îi întinse fetei o bancnotă de douăzeci, dându-și seama că se despărțise de o grămadă de bani în acea seară. Fata se ridică de pe taburet și dispăru în mulțime.

— Unde sunt copiii? întrebă Erika.

— Îi?

— Nepoții tăi.

— Sus. Dorm. De ce, vrei să-i pocnești?

— Ivy...

— Poți să te așezi la coadă, iubire. Azi m-au enervat ceva de groază!

— Ivy. Trebuie să vorbesc cu tine despre The Glue Pot, spuse Erika cocoțându-se pe taburetul liber, cald.

— Ce?

— Ții minte? Cârciuna despre care am vorbit. The Glue Pot, de pe London Road.

— Eu nu merg acolo, spuse cu glasul cleios Ivy.

— Știu că tu nu mergi acolo. De ce, Ivy?

— Fin'că...

— Te rog, Ivy, de ce?

— Du-te dracului!

Erika scoase încă una de douăzeci. Ivy încercă să se concentreze, apoi o înhăță, vârand-o sub betelia jeanșilor ieftini.

— Deci, despre ce vrei să vorbim?

— The Glue Pot.

— Chestii nasoale acolo. Om rău... rău... spuse Ivy, clătinând din cap.

— Este un om rău?

— Da...

Ochii lui Ivy i se rostogoleau acum în cap și părea să vadă lucruri – niște lucruri care nu se aflau acolo, în bar. Capul îi căzu într-o parte.

— Ivy. Omul rău. Cum îl cheamă?

— E rău, îți spun eu, iubire...

— Ai auzit de fata care a murit, Andrea?

Erika scoase telefonul și găsi fotografia Andreei.

— Asta e ea, Ivy. O cheamă Andrea. Era frumoasă, cu părul negru. Crezi că Andrea îl cunoștea pe acest om rău?

Ivy reuși să se concentreze o clipă asupra fotografiei.

— Da, era frumoasă.

— Ai văzut-o?

— De câteva ori.

— Ai văzut-o pe fata asta, de câteva ori, în The Glue Pot? spuse Erika, arătându-i lui Ivy telefonul.

— Și eu am fost frumoasă odată...

Ochii lui Ivy se rostogoliră în cap și începu să alunece de pe taburet.

— Haide, Ivy, rămâi cu mine, spuse Erika, punând mâna pe ea și îndreptând-o pe taburet. Te rog să te mai uiți o dată la fotografia asta.

Ivy se holbă la fotografie.

— Cei răi sunt întotdeauna cei mai răi, dar și cei mai buni. Îi lași să-ți facă orice, chiar dacă te doare, chiar dacă nu vrei...

Erika se uită înspre bar și văzu că fata masivă cu piercing în buză nu cumpăra băuturi. Vorbea cu un grup de bărbați, și aceștia se tot uitau la Erika și Ivy.

— Ivy, e important. Vorbești despre Andrea? S-a întâlnit ea cu acest om rău la The Glue Pot? El avea părul negru. Te rog! Am nevoie de orice, un nume...

Ivy hârâi și suflă o bulă de salivă, care pocni. Își trecu limba peste bărbie și Erika îi zări dinții stricați.

— Am văzut-o, cu el și o târfă blondă. Proaste fete, amândouă i se vârău sub piele, spuse Ivy.

— Poftim? Ivy? Un bărbat brunet și o femeie blondă?

— Asta e vizită oficială? întrebă un glas.

Erika ridică ochii și văzu un bărbat cu barbă mare și cu părul blond cu șuvițe roșii.

— N-am invitat-o eu, spuse Ivy, adăugând, e un sticlete nenorocit.

— Nu, nu e o vizită oficială, spuse Erika.

— Atunci aș vrea să pleci, spuse bărbatul, cu glasul amenințător de calm.

— Ivy, dacă îți vine în minte ceva, dacă vezi ceva, uite numărul meu.

Erika scoase un pix și o bucată de hârtie din jacheta de piele, notă numărul mobilului ei și vârî hârtia în buzunarul jeansilor lui Ivy.

Bărbatul o apucă pe Erika de braț.

— Scuză-mă, spuse ea, ce e în capul tău? Cine te crezi?

— Proprietarul. Toți de aici sunt invitați și dau de băut gratis. Tu *nu ești* invitată și, prin urmare, trebuie să-ți spun să pleci sau o să încalc legea.

— Am spus că nu sunt aici în vizită oficială, dar vizita mea poate deveni oficială în orice clipă, spuse Erika.

— Ăsta e un priveghi, spuse bărbatul pe un ton sec. Și politica noastră de admitere este fără sticleți.

— Cum mi-ai spus? întrebă Erika, încercând să rămână calmă.

Un tip scund, cu trăsături ciudate de pitic, veni lângă ei.

— Ai cunoscut-o pe mumă-mea? întrebă el acuzator.

— Mama ta? întrebă Erika.

— Da, asta am zis. Mumă-mea, Pearl.

— Cine ești?

— Nu mă întreba cine sunt la priveghiul mamei-mii! Tu cine dracu' ești?

— Deci acesta e priveghiul mamei tale? întrebă Erika.

— Da și ce dracu' ai de gând să faci în privința asta?

Erika se uită în jur; oamenii începeau să bage de seamă.

— Calmează-te, Michael! spuse proprietarul.

— Nu-mi place atitudinea ei de cătea arogantă cu craci lungi, spuse Michael, măsurând-o de sus până jos.

— Trebuie să te calmezi, domnule, spuse Erika.

— *Domnule?* Mă iei la mișto?

— Nu, sunt ofițer de poliție, spuse Erika, scoțând legitimația.

— Ce caută un sticlete aici? Mi-ai zis că vorbești...

— Am vorbit, Michael. Acest *ofițer de poliție* tocmai pleca.

— E un sticlete nenorocit acilea! strigă o femeie slabă, cu părul roșu, care venise bălăbănindu-se, și purta doar un mocasin roz.

Se auzi un zgomot de sticlă spartă și apoi doi indivizi se luară la bătaie. Femeia cu păr roșu își azvârli halba spre Erika și își mișcă degetele într-un gest „vino s-o iei”. Erika se simți înhățată de mijloc. La început se gândi că era atacată, însă proprietarul o ducea pe sus în timp ce oamenii o înjurau și o scuipau. Datorită forței și înălțimii lui, reuși s-o treacă prin îmbulzeală și s-o ducă în spatele barului.

— Ieși dracului! Du-te pe-acolo, prin bucătărie. Ușa din spate dă într-o alee, spuse el, întinzând o mână pentru a-i opri pe oamenii care încercau să se strecoare prin mica trapă în spatele barului.

Un pahar explodă deasupra capului Erikăi, spulberând o sticlă de votcă. În capătul îndepărtat al barului, femeia care aruncase cu halba deschise altă ușă, iar oamenii năvăliră în spatele barului și se repeziră la Erika.

— Ieși! spuse proprietarul.

O împinse printre două draperii împuțite. Ea ajunsese împleticindu-se într-un hol slab luminat, lovindu-se de cutii de chipsuri și împiedicându-se de o ladă cu sticle goale. Muzica urla, dar abia dacă înăbușea zgomotul haosului și de sticle sparte din spatele barului. Erika găsi o ușă ce dădea într-o bucătărie murdară și, în spate, o ieșire de incendiu. Ieși în aerul rece care îi lovi pielea udă, deja lipicioasă de la bere, și văzu că se afla pe o alee.

Erika țâșni înspre drum, trecând pe lângă aburii și haosul ce pătrundeau de pe ferestrele barului și apoi spre mașina ei care, din fericire, încă o aștepta pe strada din față.

Urcă și demară cu un scrâșnet de cauciucuri. Se simțea ușurată, cu moralul ridicat, adrenalina curgând în valuri prin ea. Apoi își aminti că Ivy era

încă în cârciumă. Ivy o văzuse pe Andrea cu bărbatul brunet și femeia blondă.

Fusesse Ivy în The Glue Pot în noaptea în care dispăruse Andrea? Însemna asta că barmanița de la The Glue Pot spunea adevărul?

Capitolul 23

Dimineața următoare, când ajunse la secție, Erika fu chemată în biroul inspectorului șef Marsh. Avea la ea un cec pentru chirie și contractul semnat pentru apartament. Când intră în birou, fu surprinsă să-l vadă pe DCI Sparks, stând vizavi de Marsh. Sparks avea o mutră îngâmfată.

— Domnule?

— De-a ce dracu' te-ai jucat de te-ai dus azi-noapte la The Crown?

— Am rămas la suc de portocale...

— Nu-i amuzant! Ai distrus priveghiul lui Pearl Gadd și ai provocat un haos interminabil. Cunoști familia Gadd?

— Nu. Ar trebui?

— Sunt o șleahță de nemernici împruțiți care dețin o rețea mare de transport cu camionul în sudul Angliei. Totuși, lucrează cu noi.

— Lucrează *cu noi*, domnule? Vreți să-i repartizez unuia dintre ei un birou în sala de ședințe?

— Nu face pe deșteapta!

Sparks încerca să nu se bucure de asta, urmărind schimbul lor de cuvinte cu bărbia rezemată de podul palmei. Erika observă că avea unghia lungă la fiecare arătător.

— Dacă m-ați chemat pentru o muștruluală, aș prefera să fiu muștruluită între patru ochi, domnule.

— Nu te da mai mare decât DCI Sparks, și el e aici ca parte a anchetei. Trebuia să lucrați împreună. Să înțeleg că vizita ta la The Crown a făcut parte din investigațiile tale?

Erika se așeză lângă Sparks.

— Bun. Dacă asta e o ședință, în regulă. Povestești-mi tot despre colegii noștri din lumea interlopă din South London.

Sparks își luă mâna de sub bărbie.

— Familia Gadd ne furnizează informații de opt luni. Informații care, să sperăm, vor duce la capturarea de țigări și alcool contrafăcute în valoare de milioane de lire.

— În schimbul a ce? întrebă Erika.

Marsh interveni.

— Nu trebuie s-o spun pe silabe, DCI Foster. Ne întindem până la limită cu ce putem și nu putem să facem. Știi ce ecosistem delicat e aici în South London? În schimbul acestor informații, închidem ochii la... mă rog, diverse lucruri. Iar tu dai buzna aseară acolo cu legitimația ta și cu atitudinea ta!

— Au spus că e un priveghi, domnule.

— A fost pe dracu' un priveghi!

— Bun, îmi pare rău. Se pare că aici faceți lucrurile puțin mai altfel decât le făceam noi în Manchester.

— Noi nu facem lucrurile altfel, spuse Sparks cu un calm supărător. Deși noi ne verificăm bine informațiile înainte de a acționa.

— Ce-ai spus? întrebă Erika.

— Vorbesc despre aseară.

— Ești sigur de ce ai spus?

— Ajunge! strigă Marsh, dând cu pumnul în masă.

Erika își înghiți mânia și ura față de Sparks.

— Domnule, vizita mea la The Crown a avut un scop. M-a ajutat să obțin informații noi despre ucigașul Andreei.

Marsh se așează.

— Continuă, spuse el.

— Acum mai am un martor care a văzut-o pe Andrea în The Glue Pot în noaptea în care a murit, stând de vorbă cu un bărbat brunet și înalt și cu o femeie blondă. Acest martor nou a mers până-ntr-acolo, încât a insinuat că Andrea ar fi putut avea o relație cu acel bărbat.

— Cine e acest martor nou?

— Ivy Norris.

Sparks își dădu ochii peste cap și se uită la Marsh.

— Scutește-mă – Ivy Norris? Cunoscută și sub numele de Jean McArdle, Beth Crosby, Paulette O'Brien?

— Domnule, ea...

— E o pierdere de vreme cunoscută, spuse Marsh.

— Dar, domnule, am avut sentimentul că era speriată când am insistat să-mi spună ceva despre acest bărbat. Era frică autentică. Și mai cred, mai ales acum că am găsit ambalajul de telefon de sub pat, că Andrea mai avea un telefon mobil despre care n-a spus nimănui. Cred că avea prieteni despre care nu voia să știe logodnicul ei, Giles Osborne...

— Înregistrările de pe vechiul telefon al Andreei, cel pe care l-a pierdut anul trecut, au venit aseară, spuse Sparks.

— Nu, eu cred că Andreea mai avea un telefon. Unul pe care-l folosea. A cumpărat acum patru luni un voucher, l-am găsit sub patul ei, odată cu cutia, explică Erika.

— Asta nu înseamnă nimic. Putea să fie pentru o prietenă, spuse Sparks. Oricum, să ne întoarcem la înregistrările de pe vechiul telefon, care chiar există. Am profitat de prilej ca să mă uit pe ele aseară și au ieșit la lumină niște informații interesante.

— Care-s astea? întrebă Erika.

— În lista ei de apeluri apar mai multe nume pe care le-am verificat și după contul de messenger Facebook al Andreei. Unul dintre ele este un individ Marco Frost... Sună vreun clopoțel?

Marsh se uită la Erika.

— Da. Este un barman cu care ieșea Andrea acu' ceva timp. Un italian care lucrează la o cafenea din Soho?

Sparks aprobă dând din cap și continuă:

— I-a dat sute de telefoane Andreei pe vechiul telefon. Apelurile s-au întins pe o perioadă de zece luni, între mai 2013 și martie 2014.

— Mie de ce nu mi s-a spus că au sosit înregistrările telefonice? întrebă Erika.

— Era târziu. M-am gândit că poate vrei să-ți faci somnul de frumusețe, spuse Sparks.

— Continuă, Sparks, spuse Marsh.

— Bine. Așa că m-am uitat pe însemnările făcute în timpul întrevederii cu soții Douglas-Brown când a dispărut Andrea. Și ei au pomenit de acest Marco Frost. Andrea chiar a ieșit cu el o lună, la începutul lui 2013. Pe urmă s-a descotorosit de el și atunci au început telefoanele. S-a dus și acasă la ea de câteva ori. Nu voia să accepte un refuz. Sir Simon chiar a pus un polițist să-i facă o vizită lui Marco Frost și să-i vorbească despre interesul lui bolnăvicios pentru Andrea.

— Mie de ce nu mi s-a spus asta până acum? întrebă Erika.

— Însemnările mele sunt în dosar.

— Eu nu le-am primit.

— Mă rog, erau disponibile.

— Bine, bine, bine! Să ne purtăm ca niște adulți, spuse nervos Marsh. Continuă, DCI Sparks.

— În regulă. Prin urmare, m-am întors la noul telefon al Andreei, unde, așa cum știm, nu prea avem după ce să ne luăm. Și pe acel telefon ea și-a verificat e-mailurile, unde erau o mulțime de invitații la petreceri și evenimente.

— Da, echipa s-a uitat prin ele, sunt sute. Era membră a multor cluburi private, spuse Erika.

Sparks continuă:

— Era o invitație la un eveniment de la Rivoli Ballroom din joi, 8 ianuarie, noaptea în care a dispărut ea. Era un spectacol burlesc organizat de unul dintre cluburile a căror membră era.

— Da, și în aceeași noapte Andrea a avut invitații și la alte câteva petreceri din Londra. Cum spuneam, era pe o mulțime de liste... Și deja stabilise cu fratele și sora ei să se întâlnească la cinematograful.

— Dar toată familia a spus că era ca un fulg. Se răzgândeau după cum bătea vântul. N-ar fi fost ceva neobișnuit la ea să se hotărască, pur și simplu, să facă altceva, spuse Sparks.

Erika trebui să fie de acord cu asta.

Sparks continuă:

— Rivoli Ballroom e chiar peste drum de gara Crofton Park, care pe hartă pare destul de aproape de gara Forest Hill – mai precis, la două mile depărtare. Ca să ajungi la Forest Hill sau Crofton Park trebuie să iei un tren de la London Bridge, însă cele două gări sunt pe linii total diferite. Dacă Andrea s-a urcat în trenul greșit? Ea folosea rareori transportul public. Asta ar putea explica de ce era la țol festiv în Forest Hill.

Erika și Marsh nu spuseră nimic.

— Și am lăsat la urmă partea cea mai bună, spuse Sparks. Aseară am luat legătura cu organizatorul acelei petreceri burlești de la Rivoli Ballroom și mi-a trimis lista lor de contacte. Și Marco Frost era pe acea listă și i s-a trimis aceeași invitație. Asta ne oferă prilejul să...

Erika îl văzu pe Marsh rumegând asta.

— Treaba asta e foarte promițătoare, spuse el ridicându-se și începând să se plimbe prin birou. Următoarea mea întrebare este unde e acest Marco Frost.

— Nu știu. Am stat toată noaptea treaz punând cap la cap toate informațiile astea, spuse Sparks.

— Uite ce e, Sparks, am avut noi diferențe și nimic nu mi-ar plăcea mai mult ca asta să fie o pistă serioasă. Dar nu prea e un motiv. Câți oameni erau pe acea listă de invitați? întrebă Erika.

— Trei mii.

— Trei mii. Și ce te face să crezi că Andrea s-a apropiat de acest Rivoli Ballroom? Cadavrul ei a fost găsit la o jumătate de milă de gara Forest Hill, unde a coborât din tren.

Marsh continuă să se plimbe în sus și în jos, îngândurat.

Erika continuă:

— Acum am două martore care au văzut-o pe Andrea în The Glue Pot în noaptea în care a dispărut.

— Dintre care una a dispărut în neant, iar cealaltă este o cunoscută prostituată alcoolică, dependentă

de droguri, spuse Marsh.

— Dar, domnule, eu cred că Ivy Norris este...

— Ivy Norris e un rahat, spuse Sparks. Una dintre specialitățile ei este să-și facă nevoile pe capotele mașinilor de patrulare din parcare.

— Domnule, măcar recunoașteți că avem două linii de cercetare, spuse Erika. Dacă voi credeți că a mea nu e credibilă, atunci trebuie să admiteți că a lui Sparks este pur circumstanțială! Cred că ne-am putea folosi de acest apel de presă din după-amiaza asta ca să vedem dacă a mai văzut-o cineva pe Andrea cu bărbatul și femeia din The Glue Pot.

Marsh clătină din cap.

— DCI Foster, aici avem de-a face cu oameni cărora presa arde de nerăbdare să le pună pielea-n băț. Lordul Douglas-Brown, soția și familia lui și, firește Andrea, care din păcate nu mai este aici ca să se apere de aceste acuzații.

— Nu este o acuzație, domnule!

— Domnule, The Glue Pot este un cuibușor cunoscut al prostituatelor, spuse Sparks. Un individ a fost trimis la răcoare pentru pornografie infantilă în apartamentul de la etaj.

— Sunt de acord cu Sparks, spuse Marsh. Orice scoatem despre Andrea Douglas-Brown va fi deformat și sfâșiat de presă. Trebuie să fim siguri că este adevărat.

— Dacă o aduc pe Ivy Norris aici ca să dea o declarație?

— Nu e demnă de crezare. A mai dat declarații false, spuse Marsh.

— Dar, domnule...

— Ajunge, DCI Foster. Vei lucra cu DCI Sparks ca să urmărești piste referitoare la faptul că Marco Frost și Andrea au primit amândoi invitații la această petrecere de la Rivoli Ballroom. Clar?

— Da, domnule, spuse rânjind Sparks.

Erika dădu din cap.

— Bun. Tu poți să pleci, Sparks. Și nu fi prea fericit. Există încă o fată moartă; asta nu s-a schimbat.

Sparks luă o mină de om bătut și ieși din birou.

Marsh se uită la Erika o clipă.

— Erika, încearcă să cultivi o aparență de viață privată. N-am nimic împotriva ca ofițerii mei să aibă inițiativă, dar trebuie să faci lucrurile ca la carte și să mă ții la curent cu ce faci. Ia-ți o seară liberă și poate îți speli rufele.

Erika își dădu seama că mai avea încă pe jacheta de piele un strat lipicios de bere din seara trecută.

— Ai fost la doctor? adăugă Marsh.

— Nu.

— Diseară când termini vreau să te duci la doctorul nostru de gardă. E un ordin.

— Da, domnule, spuse Erika. Poftim contractul pentru apartament.

— Bun. Cum ți s-a părut? În regulă?

— Da.

Când Erika ieși din biroul lui Marsh, Woolf o aștepta pe coridor.

— Nu v-am turnat; a primit un telefon de la proprietarul The Crown. Apoi a cerut registrul cu deplasări de la recepție.

— Bine. Mulțumesc.

Când Woolf plecă să predea schimbul și să se ducă acasă după o noapte lungă, Erika se întreabă cine altcineva din lumea interlopă a Londrei putea să-l sune pe comisarul-șef Marsh.

Capitolul 24

La miezul nopții, sala de ședințe de la Lewisham Row era în fierbere. Telefoanele sunau, faxurile și imprimantele zumzăiau de zor, iar polițiștii intrau și ieșeau grăbiți. Erika și Sparks stăteau într-un colț cu Marsh și Colleen Scanlan, sobrul și impozantul ofițer de legătură al poliției cu presa. Stabileau ce subiecte aveau să fie tratate la apelul de presă.

— Deci eu termin introducerea și apoi îl lăsăm pe Sir Simon să vorbească, spuse Marsh. Cred c-o să vrea să folosească prompterul pentru asta. Putem să aranjăm?

— N-ar trebui să fie o problemă. Va trebui ca în două ore să ne dea textul lui final pentru a-l încărca în prompter, spuse Colleen.

— Bun, spuse Marsh. Așadar, Sir Simon va spune: „Andrea era o tânără inocentă, de douăzeci și trei de ani, iubitoare de distracții, care avea toată viața înainte...” Atunci punem pe ecranele din spatele nostru fotografia ei. „N-a făcut niciodată rău nimănui, n-a cauzat nimănui nicio suferință, și totuși, iată-mă aici, un tată cu inima frântă, făcând apel la martorii unei crime oribile, omorârea fiicei mele...”

Asta n-ar trebui să fie o infracțiune criminală?

— Ar fi incorect, a zis Colleen. Deși e o greșeală nevinovată. Dar nu poți să repeți același cuvânt...

— Ne dorim ca această conferință de presă să fie o cale deschisă și normală de comunicare cu publicul! s-a răstit Erika. Hai să nu mai pierdem vremea certându-ne din cauza nenorocitelor ăstora de greșeli gramaticale!

— Deci lăsăm așa, o „infracțiune criminală”, a spus Marsh.

Pe Erika o durea că această conferință de presă era clădită în jurul unor probe pe care ea le considera circumstanțiale și că echipa cu care credea că avea o legătură strânsă acceptase cu atâta zel

teoria fragilă a lui Sparks. Trebuia să recunoască faptul că, pentru cineva din afară, teoria cu Rivoli Ballroom era mai acceptabilă. Se blestemă că fusese atât de proastă să plece singură să le urmărească pe barmanița de la The Glue Pot și pe Ivy Norris. Trebuia s-o fi luat pe Moss, sau pe Peterson. Se uită înspre ei; amândoi încingeau telefoanele încercând să dea de Marco Frost.

Întoarse pe toate părțile teoria Frost și o fărâmbă de îndoială o săgetă, însă apoi interveni instinctul ei. Iar acesta îi spunea că era ceva legat de întâlnirea Andreei cu bărbatul brunet și femeia blondă în The Glue Pot. Chiar dacă cele două martore ale ei nu erau credibile, care era probabilitatea ca amândouă să fie necredibile în același fel? Și Ivy, și Kristina erau certate cu legea. Nu le-ar fi fost mai ușor să spună că nu știau nimic, că n-o văzuseră pe Andrea...? Erika își dădu seama brusc că Marsh vorbea cu ea.

— DCI Foster, tu ce părere ai? Ar trebui să pomenim de clipul video al Tinei Turner? Colleen crede că da.

— Poftim?

— Rivoli Ballroom. E un loc de întâlnire faimos și Colleen e de părere că un fapt ca acesta va rămâne în memoria publicului și-l va face să-și aducă aminte de apel. Iar asta ar putea duce la îmbunătățirea comunicării orale.

Erika tot nu era lămurită.

— Tina Turner și-a filmat clipul melodiei *Private Dancer* la Rivoli Ballroom în 1984, spuse Colleen.

— Serios?

— Da. Să strecurăm asta în apel, alături de fotografia localului?

Erika dădu din cap și se uită la itinerarul pe care-l alcătuiau.

— Unde o să spunem că a fost Andrea în Forest Hill? Poșeta ei a fost recuperată la London Road.

— Când este vorba de apeluri media, trebuie să restrângem informațiile și să prezentăm un mesaj clar și concis. Dacă spunem că a fost într-un loc și

apoi în altul, oamenii vor fi derutați; ei au nevoie de continuitate, spuse Colleen, pe un ton cam condescendent.

— Știu cum funcționează lucrurile astea, mulțumesc. Dar acest apel este un mare prilej de a strânge informații. Asta trece ușor peste indicii vitale cu privire la modul în care a dispărut Andrea.

— Știm că e posibil să fi fost în locul în cauză, dar nu avem dovezi solide. Nu avem filmări de pe camerele de supraveghere, nici martori. Criminalul trebuie să fi folosit o mașină; ar fi putut să arunce poșeta aia pe geamul mașinii pe London Road, spuse Marsh.

— Cunosc detaliile cazului meu, domnule!

Terminară o oră mai târziu, Erika aprobând, împotriva voinței ei, conținutul conferinței de presă care nu făcea nicio mențiune cu privire la faptul că Andrea fusese la The Glue Pot și minimaliza faptul c-ar fi putut să fi trecut pe London Road.

Erika se duse la automatul de cafea și-l văzu pe sergentul Crane introducând monede și alegând un cappuccino.

— Totul bine, șefa? Am primit de la transporturi înregistrările cu autobuzele și ceva de la două taxiuri negre care au circulat pe London Road, spuse el.

Automatul scoase un sunet scurt și Crane se aplecă și luă paharul de plastic, suflând în spumă.

— Dă-mi voie să ghicesc – nimic?

Crane luă o gură de cafea și clătină din cap.

— Dar acest Marco Frost pare greu de depistat. Ultimul loc de muncă pe care-l avem este Caffè Nero de pe Old Compton Street și nu mai lucrează acolo. I-a fost deconectat și numărul de mobil.

— Mai încearcă. Poate a plecat cu Barbora Kardosova.

— Ha! Asta-i altă teorie, șefa.

— Păi, adaug-o pe listă, spuse ursuză Erika, băgând monede în automat și alegând un espresso mare.

Capitolul 25

Sala de ședințe de la Lewisham Row fusese transformată în centru de primire a răspunsurilor la apel, care avea să fie transmis în direct pe BBC, Sky și alte canale de știri. Șase polițiști în uniformă fuseseră desemnați să răspundă la telefon.

Erika, Sparks, Marsh și Colleen plecaseră de la Lewisham Row cu o oră înainte ca să ajungă la Thistle Hotel din apropiere de Marble Arch, unde avea să aibă loc apelul.

Moss și Peterson foloseau timpul de dinainte de apel pentru a culege informații despre principalul lor suspect, Marco Frost. Îi obținuseră adresa și informații despre statul de plată de la Caffè Nero, de pe Old Compton Street, unde lucrase el. Asta se dovedise o fundătură; Marco nu mai lucra acolo de un an. Încercaseră la adresa părinților lui, însă aceștia muriseră cu un an în urmă, la șase luni unul după celălalt. Marco locuise cu ei într-un apartament închiriat, dar acum se mutase. Moss tocmai primise un număr de telefon de la proprietar. Marco locuia acum la mătușa și unchiul lui. Moss formă numărul și, doar după două apeluri, răspunse unchiul.

Sala de conferințe de la Thistle Hotel era uriașă și nu avea ferestre. Un interminabil covor cu modele acoperea podeaua, iar șirurile de scaune din fața unui mic podium erau aproape pline. Jurnaliștii așteptau cu camerele de luat vederi. Își instalau reflectoarele și deja doi reporteri de televiziune exersau în fața camerelor. Două televizoare mari, cu ecran plat, erau instalate la marginea sălii și transmiteau în direct de pe BBC News Channel și Sky News. Sonorul era închis, dar pe ambele ecrane era o burtieră care anunța că în scurtă vreme aveau să fie transmise în direct o conferință de presă și un apel al poliției privind uciderea Andreei Douglas-Brown.

Pe podium era o masă lungă punctată pe alocuri cu microfoane mici. O femeie din personalul hotelului puneă de pe tavă un pahar și o carafă cu apă în dreptul fiecărui scaun. În spate se aflau trei ecrane pe care apărea logoul albastru al Poliției Metropolitane pe un fond alb.

Relația pe care poliția o avea cu presa o făceau întotdeauna pe Erika să se simtă prost; ba îi dădea la o parte – acuzându-i de imixtiune și denaturarea faptelor –, ba îi invita la o conferință de presă care avea toate caracteristicile unei piese de teatru.

Ca la un semn, Colleen apăru lângă Erika și o rugă să vină la machiaj.

— Doar puțină pudră, să-ți ia luciul de pe față, adăugă ea.

Dar felul în care se uita la ceas sugera că era posibil să dureze mult mai mult pentru a o face pe Erika să arate cât de cât bine la televizor.

Hotelul repartizase alături o sală de conferințe mai mică poliției și familiei. Câteva canapele fuseseră alipite și pe o masă erau apă și suc de portocale.

Marsh era în uniformă de comisar-șef. O tânără îi aplica pe față fond de ten cu un burete triumfiular. Lângă el, altă tânără îl farda pe DCI Sparks. Ei erau adânciți în conversație cu Simon și Diana, care stăteau vizavi. Părinții Andreei erau iar îmbrăcați în negru și, în timp ce Simon vorbea, Diana îl ținea de mână, dând din cap și ștergându-și ochii. Se uitară la Erika și ea îi salută respectuos dând din cap. Diana îi răspunse la salut, dar Simon o ignoră și se întoarse iar spre Marsh și Sparks.

— Într-o clipă vor fi gata, apoi e rândul tău, spuse Colleen.

Erika se duse să-și ia un pahar cu apă de pe masă, care era sub o fereastră ce dădea înspre traficul din jurul zonei Marble Arch. Linda și David intrară pe ușa din fundul sălii și se apropiară de masă.

— Bună! spuse Erika, turnându-și puțină apă.

— Salut! spuse David.

Întinse paharul și o lăsă pe Erika să-l umple. Era îmbrăcat în jeanși și un pulover bleumarin și părea foarte alb la față. Linda purta o fustă lungă, neagră și un jersey de un roșu-aprins, care avea imprimat pe partea din față un șir de pisici albe și slăbănoage, care stăteau pe labelle din spate și purtau rochii de cancan. Deasupra lor scria: „NOI DANSĂM CAT-CAT”. Părea de prost gust și deplasat.

Colleen se întoarse și-i spuse Erikăi că erau aproape gata.

— Nici eu nu suport să fiu machiată, spuse Linda, turnându-și un pahar cu suc de portocale.

— Tu n-ai să apari la televizor, spuse David, bându-și apa.

— Știai că Jimmy Savile^[2] a refuzat mereu să poarte machiaj la televizor? Spunea că voia ca oamenii să-l vadă așa cum era. O ironie cumplită, nu crezi? spuse Linda, dându-și la o parte bretonul din ochi cu un tic nervos.

Erika nu știe ce să spună și doar dădu din cap.

— Am scris emisiunii lui când aveam șapte ani, continuă Linda. Voiam să-mi aranjeze să vizitez studiourile Disney și să desenez o pisică pentru un film de animație. Știi, animațiile se fac cu o mulțime de imagini desenate cu diferențe mici...

— Sunt sigur că DCI Foster știe cum funcționează animația, spuse David, dându-și ochii peste cap, conspirativ.

— Bineînțeles că n-am primit răspuns... Până și Jimmy Savile m-a respins, spuse Linda râzând sec.

— Doamne! Poți să încerci să fii normală măcar o dată? Vii cu puloverul acela tâmpit și faci glume grețose! se răsti David.

Linda tresări când el trânti paharul gol pe masă și se îndepărtă.

— N-a fost o glumă. Chiar voiam să vizitez studiourile Disney, spuse Linda, roșind și dându-și bretonul la o parte de pe frunte.

Erika se bucură când Colleen apărură și o conduse la fata de la machiaj.

Marsh și Sparks stăteau acum cu Diana și Simon, lângă ușa sălii de conferințe mai mari. Erika fu machiată rapid și, chiar când termină, un tânăr cu căști se apropie de ea și-i spuse că mai erau două minute. Erikăi îi sună telefonul.

— Scuze, vreau să-ți închizi telefonul, interferează cu sunetul, spuse el.

— Vorbesc repede, spuse Erika, văzând pe ecran numele lui Moss.

Se duse la fereastră și răspunse.

— Eu sunt, șefa, spuse Moss. Ești acolo cu șefu' ăl mare și cu Sparks? Am încercat să vorbesc cu ei...

— Și-au închis telefoanele; e ceva legat de microfoane și sunet, spuse Erika, dându-și seama că fusese a treia pe lista lui Moss.

— Am dat de Marco Frost. Locuiește la unchiul lui în North London.

Conferința de presă era pe cale să înceapă. Moss continuă:

— Marco Frost a fost în Italia, la Puglia, până acum două zile. Au fost în vizită la niște rude cu unchiul și mătușa lui, într-o vacanță de Crăciun prelungită. Au mers cu mașina unchiului. Acesta deține un magazin mixt în apropiere de Angel și s-au întors cu ulei de măsline și cârnuri și așa mai departe.

— Deci Marco Frost are alibi, spuse Erika, entuziasmându-se.

— Da. Ba chiar și-a folosit cardul de credit când era în străinătate. Nu avea cum s-o omoare pe Andrea.

Colleen apăru lângă Erika.

— Trebuie să mergem, DCI Foster, iar ăsta trebuie închis, spuse ea.

— Bună treabă, Moss!

— Nu-i așa? Asta înseamnă că tot nu știm cine a ucis-o pe Andrea... Mă rog, mai e teoria ta.

— Trebuie să închid, Moss, vorbim mai târziu, spuse Erika și închise.

Opri telefonul când îi văzu pe ceilalți îndreptându-se spre sala de conferințe. Simon era primul, urmat de Marsh, apoi venea Sparks.

Deci Marco Frost nu a omorât-o pe Andrea, se gândi Erika. Teoria lui Sparks a căzut. Conversația pe care o avusese cu barmanița de la The Glue Pot o râcăia pe creier. Andrea fusese văzută cu un bărbat brunet și o femeie blondă... Despre ei încă nu se știa nimic. Încă nu se știa nimic despre cine făcuse asta.

Marsh, Sparks și Simon dispăruseră acum în sala de conferințe. Diana rămăsese pe canapea. Plângea iar și era consolată de Linda și David.

— Avem nevoie de tine *acum*, îi șopti Colleen Erikăi.

Giles Osborne năvăli pe ușa din spate. Era înfășurat într-un palton uriaș. Se duse grăbit la Diana, desfăcându-și fularul și scuzându-se că întârziase.

— Am ratat apelul? întrebă el.

Diana clătină din cap printre lacrimi.

— Acum, DCI Foster! spuse Colleen.

Erika luă o hotărâre – o hotărâre care avea să aibă consecințe importante... Trase adânc aer în piept, își netezi părul și intră la conferința de presă.

Capitolul 26

Moss, Peterson, Crane și restul echipei erau la Lewisham Row, adunați în jurul unui televizor mare cu ecran plat. Pe canalul BBC News apărea număratoarea inversă până la buletinul de știri care se transmitea în fiecare oră, apoi pe ecran apăruse o imagine mare de la conferința de presă. La o masă lungă, stăteau DCI Sparks, DCI Foster și comisarul-șef Marsh. Alături de Marsh stătea Simon Douglas-Brown, care arăta hăituit și tras la față.

Simon își citea declarația din textul pregătit și imaginile cu el erau intercalate cu fotografia de pe permisul de conducere al Andreei, care făcuse ocolul presei, și o fotografie mai nouă: Andrea în ultima vacanță de familie cu Linda, David și părinții lor.

— DCI Foster a avut dreptate, treaba asta e foarte înduioșătoare, spuse Crane. Dar e ca o manifestare a durerii frumos ambalată. Va determina pe cineva să sune?

Pe ecran, Simon Douglas-Brown își termină declarația și camera prezentă un cadru larg. Comisarul-șef Marsh era pe cale de a vorbi, când Erika se aplecă și trase microfonul spre ea. Se uită în cameră și începu să vorbească.

— Evenimentele care au precedat dispariția Andreei sunt derutante și avem nevoie de ajutorul vostru. Am fi recunoscători oricui a văzut-o pe Andrea în noaptea de 8 ianuarie. Era o noapte de joi. Noi credem că între opt după-amiaza și miezul nopții, Andrea a petrecut ceva timp într-o cârciumă numită The Glue Pot de la London Road – asta-i în Forest Hill, South London. Andrea a fost văzută de un membru al personalului barului stând de vorbă cu un bărbat brunet și cu o fată blondă. Poate că și cineva dintre telespectatori a văzut-o pe Andrea mergând pe London Road între opt seara și miezul nopții, către Horniman Museum, unde a fost găsit

cadavrul ei. Dacă aveți informații, oricât de neînsemnate, vă rugăm să ne contactați. Sunați la numărul de telefon al camerei de evenimente, care va apărea pe ecran în scurt timp.

— Asta a fost ceva plănuțit? întrebă Peterson.

— Nu, spuse Moss.

Pe ecran se zări un moment în care comisarul-șef Marsh nu își găsea locul sau nu știa ce să spună. O săgetă cu privirea pe Erika și trase microfonul înapoi.

— Am vrea să, ăăă, adăugăm că asta este, îhm, ăăă... este o pistă că Andrea a fost văzută... Mai credem și că Andrea ar fi fost în drum spre o petrecere de la Rivoli Ballroom, care este aproape de gara Forest Hill, unde a coborât în noaptea de 8 ianuarie, contracară Marsh, cu mai multă convingere.

Urmă un moment de tăcere. Camera prezentă iar un cadru larg al conferinței de presă.

— Doamne, ăsta încurcă rău lucrurile! Pare că inventează aiureli, nu Foster, spuse Moss.

Camerele treceau rapid de la imagini largi ale sălii de conferințe la presa adunată și înapoi, ceea ce sporea confuzia, ca apoi să se fixeze iar asupra superintendentului Marsh, care, în cele din urmă, reveni pe drumul cel bun și termină apelul scris. Încheie cu:

— Avem polițiști care sunt gata să vă răspundă la telefoane și e-mailuri. Vă mulțumim.

Pe ecran apăru apoi prezentatoarea știrilor din studioul BBC News. Ecranul din spatele ei era plin cu numărul de contact și adresa de e-mail ale camerei de evenimente. Ea citi detaliile, cerând din nou ajutorul celor care aveau informații și repetând numele The Glue Pot și Rivoli Ballroom și scuzându-se că aveau doar o fotografie cu aceasta din urmă.

Ofițerii din sala de ședințe de la Lawisham Row se uitară unul la altul neliniștiți și apoi telefoanele începură să sune.

Capitolul 27

În clipa în care conferința de presă se încheie și camera care transmitea în direct fu oprită, Erika se ridică. Inima îi bubuia. Jurnaliștii și fotografiile se îmbulzeau spre ieșiri. Simon se întoarse spre Marsh, cu ochii lui căprui plini de furie.

— De-a ce dracu' vă jucați voi aici? șuieră el. Parcă ne-am înțeles cu privire la asta, și ce a ieșit?

Marsh și Sparks se ridicară.

— DCI Foster, o vorbă, acum, spuse Marsh.

Erika inspiră adânc și coborî de pe podium, ignorând glasurile din spatele ei în timp ce traversa covorul, grăbindu-se înspre ușile din fundul sălii de conferințe. Odată ce ieși din sală, găsi o ușă de incendiu și coborî trei grupuri de trepte înainte de a năvăli pe o străduță laterală.

Se opri să-și tragă sufletul, în vreme ce ploaia o biciuia pe pielea lipicioasă. Știa că lucrul pe care-l făcuse puțin mai înainte avea să aibă consecințe, dar nu-și susținea ea întotdeauna convingerile? Făcuse ceva bun, ceva pentru Andrea, care nu mai avea dreptul să răspundă.

O luă din loc, ignorând ploaia și alăturându-se masei de pietoni care se ciocneau și se înghionteau pe Oxford Street, pierdută într-un cocon de gânduri. Intuiția ei, siguranța pe care o simțise, începură să se clatine. Ar fi trebuit să rămână să înfrunte furtuna. În absența ei, ceilalți discutau despre ce făcuse, trăgând concluzii. Luau decizii fără ea, plănuiind ce să facă în continuare.

Ezită, apoi se opri. Ploaia izbea trotuarele, iar oamenii treceau grăbiți pe lângă ea, cu capul în jos, cu glugile trase și cu umbrelele deschise. Scoteau exclamații de enervare și înjurau când trecerea spre metrou sau autobuz le era blocată. Era oră de vârf. Erika avea nevoie să gândească, să pună la cale ce avea de făcut în continuare. Dacă se întorcea, avea

să pară un semn de slăbiciune. O luă din loc din nou, mișcându-se odată cu mulțimea.

În spatele ei, după câțiva oameni, venea o siluetă. Aceeași siluetă care o urmărise pe Erika fumând la fereastră. De data asta, silueta nu era îmbrăcată complet în negru, dar se pierdea ușor în marea de oameni cu glugi și umbrele. Când se apropiară de stația de metrou Marble Arch, mulțimea păru să crească și să încetinească, între Erika și silueta care o urmărea rămânând doar doi oameni.

Erika era printre puținii oameni de pe stradă fără glugă și mergea cu capul în jos și cu gulerul jachetei de piele ridicat.

E cu adevărat o belea pentru mine. A fost în nenorocita aia de cârciumă și a vorbit cu oamenii. Știe mai multe decât credeam. Toată agitația aia și disperarea au fost teatru? Până la conferința de presă credeam că e dusă cu sorcova. Epava unei polițiste cândva genială.

Silueta era acum aproape de Erika. Nu-i mai despărțea decât un om de afaceri solid într-un fulgarin de culoare deschisă, împestrițat cu picături de apă. Erika își strânse mai bine gulerul, astfel încât acesta îi atingeă părul blond de la ceafă.

E singură și nemăritată. Jelește. Ar putea să aibă intenții sinucigașe. Foarte mulți oameni au. Mi-ar plăcea să-i fac o vizită javrei uscățive – s-o surprind în pat. S-o strâng de gâtul acela slab, acolo unde tendoanele ies în afară, și să mă uit cum i se întunecă ochii. Dar mai e cineva căruia i se cuvine o vizită...

Mulțimea ajunsese la stația de metrou Bond Street și se opri. Erika înaintă centimetru cu centimetru ca să poată ajunge sub copertina imensă, în timp ce aștepta ca oamenii să înainteze. Silueta se apropie și mai mult prin mulțimea îngrămădită și strecură în buzunarul jachetei de piele a Erikăi un plic alb. După câteva secunde blocajul de la intrarea stației se împrăștie. Silueta se îndepărtă de Erika și se

pierdu în mulțime: un om ca oricare altul,
nerăbdător să ajungă undeva.

Capitolul 28

Când Erika ieși din mulțime în gara Brockley, fu derutată când își văzu noua casă la lumina zilei. Strada era aglomerată; o furgonetă Royal Mail trecu pe lângă ea și parcă lângă o cutie poștală. Un poștaș tânăr, cu fața proaspătă, coborî și deschise cutia, scoțând un sac plin cu scrisori. Vizavi de gară era o cafenea unde două femei stăteau la o masă, afară, ghemuite de frig în jachete, fumând și lăsând pe marginea ceștilor de porțelan alb urme groase de ruj roșu. Un chelner arătos, cu piercing în buză, veni la masa lor. Le spuse ceva în timp ce le luă ceștile goale și femeile hohotiră de râs.

Erika scotoci în geantă și scoase țigările. Măinile îi tremurau când aprinse una. Sentimentul de neliniște îi sporise în timpul călătoriei cu trenul. Inima îi bubuia în piept și avea privirea ușor încețoșată. Chelnerul chipeș continua să stea la taclale cu femeile, flirtând cu lejeritate.

— Oooo – nu, nu, nu, nu! spuse un glas.

Erika se uită în jur. Lângă ea era un bărbat burtos în uniformă de gardian la transporturi, cu părul cărunt și o mustață care încărunțea.

— Poftim? întrebă Erika.

— Ți s-a făcut de o amendă de o mie de lire, iubire?

— Poftim? spuse ea, simțind că amețește.

— E ilegal să fumezi în gări. Dar știu cum putem rezolva asta. Nu trebuie decât să faci un pas în față, haide.

Derutată, Erika făcu un pas în față.

— Gata, iubire, s-ar rezolvat, nu mai ești pe-proprietatea gării.

Arată spre picioarele ei care acum stăteau pe asfaltul neted ce trecea pe lângă aglomerația din gară.

— Bine, spuse ea neliniștită.

Bărbatul se uită la ea circumspect. Abia atunci ea își dădu seama că fusese amabil cu ea, însă era prea târziu și el plecă, bombănind. Erika porni cu pași împleticiți și inima bătându-i mai repede, trăgând din țigară. Femeile de la cafenea se uitau acum pe o listă de vinuri, râzând și sporovăind cu chelnerul cel arătos. Un bătrân învârtea un stativ metalic cu felicitări din fața unui chioșc de ziare din colț. Două bătrâne mergeau încet, încovoiate de sacoșele de cumpărături și adâncite în conversație.

Erika se sprijini de zidul jos din fața unei case pentru a nu-și pierde echilibrul. Îi trecu prin cap că nu avea idee cum era să fii o persoană „normală”. Ea putea să se uite la cadavre și să țină în frâu interogatorii ale unor agresori sexuali violenți, fusese scuipată și amenințată cu un cuțit, însă viața în lumea reală, ca membră a societății, o înspăimânta. Habar n-avea cum să trăiască nemăritată, singură, fără prieteni.

Își aminti de gestul monstruos pe care-l făcuse mai devreme. Deturnase conferința de presă legată de ancheta unei crime importante. Și dacă se înșela? Se întoarse în grabă la apartament, tot mai amețită, cu o transpirație rece la ceafă.

Când se văzu înăuntru, se prăbuși pe canapea. Camera se învârtea cu ea și vederea începea să i se încețoșeze. Clipi des, uitându-se prin camera de zi. Își simți stomacul contractându-se și alergă la baie, ajungând exact la timp ca să vomite în toaletă. Se lăsă în genunchi și vomită iar. Trase apa și-și spălă gura, fiind nevoită să se țină de marginile ei, deoarece podeaua părea să i se clatine sub picioare. Reflexia care o privea din oglindă era înspăimântătoare: ochi duși în fundul capului, piele verzuie. Petele încețoșate creșteau, întinzându-i-se spre centrul vederii. Își zărea acum ca prin ceață chipul. Își vedea acum ca prin ceață fața în oglindă. Ce se-ntâmpla cu ea? Se întoarse clătinându-se în camera de zi, ținându-se de pereți și de tocul ușii, apoi țâșni spre marginea canapelei. Centrul vederii îi era acum inundat de ceață. Trebui să-și folosească

vederea periferică pentru a-și localiza jacheta de piele, atârnată pe jumătate pe brațul canapelei. Își găsi într-un buzunar telefonul și, lăsându-și capul pe o parte, văzu că era tot închis.

Sângele îi vuia în cap și greața și panica urcau în ea. Era pe moarte. Avea să moară singură. Găsi butonul de sus al telefonului și apăsă, dar un disc care se rotea pe ecran îi spunea că de-abia pornea. Se prăbuși cu fața în jos pe canapea. Era îngrozită: simțea în ceafă o durere de cap puternică. Își dădu seama că putea fi un început de migrenă și exact atunci camera păru să se învârtască puternic și totul se făcu negru.

Capitolul 29

Erika simți că se mișcă prin întuneric, orbecăind înspre un sunet îndepărtat. Acesta părea să se apropie, apoi urechile ei pocniră și zgomotul ajunse aproape de capul ei. Obrazul ei era lipit de ceva moale, care mirosea slab a mâncare prăjită și țigări. Genunchii îi erau pe o podea de lemn, tare. Se lăsă pe călcâie și, ridicând capul, își dădu seama că era în noul ei apartament. Îi suna telefonul. Afară era întuneric și, pe fereastra neacoperită, pătrundea lumina stradală.

Telefonul luminează și vibrează pe măsuta de cafea, apoi tăcu. Erika avea gura uscată și o durere de cap îngrozitoare. Se ridică nesigură pe picioare, se duse la chiuvetă și bău un pahar mare de apă. Singura rază de speranță era că vederea îi revenise la normal. Telefonul sună iar și, gândindu-se că era Marsh, răspunse, dorind să se termine odată toată povestea asta.

Un glas cunoscut spuse:

— Erika? Tu ești?

Își înghiți lacrimile. Era tatăl lui Mark, Edward. Uitase ce mult semăna la glas cu Mark, cu accentul lui cald de Yorkshire.

— Da, eu sunt, spuse ea în cele din urmă.

— Știu că a trecut mult timp – în fine, ți-am dat telefon ca să-ți spun că îmi pare rău, spuse el.

— De ce-ți pare rău?

— Am spus niște lucruri. Lucruri pe care le regret.

— Ai avut tot dreptul, Edward. Jumătate din timp nu suport să mă uit la mine.

O bufni plânsul. Plângea cu sughituri, încercând să-i spună, în cuvinte ce ieșeau de-a valma, omului pe care-l iubise ca pe un tată cât de rău îi părea că nu reușise să-i apere fiul.

— Erika, iubire, n-a fost vina ta... Am citit o copie a transcrierii stenogramei de la audieri, spuse

el.

— Cum?

— Am cerut-o. Legea libertății de informare...
Te-au pus pe cărbuni încinși.

— Am meritat. Trebuia să sap mai adânc, puteam
să verific de trei ori niște lucruri... începu ea.

— Nu poți să trăiești cu *trebuia* și *puteam*, Erika.

— N-am să mi-o iert niciodată. Măcar de m-aș
putea întoarce. Niciodată n-aș... spuse ea,
ștergându-și lacrimile fierbinți cu podul palmei.

— Destul cu asta, nu vreau să mai aud o vorbă,
altfel am să am o groază de plătit, glumi el.

Gluma era forțată.

— Ce mai faci? întrebă Erika, după un moment
de tăcere.

Tâmpită întrebare, se gândi ea.

— Aa. Îmi fac de lucru... Acum joc popice. N-aș
fi crezut niciodată că am să joc, dar, în fine, trebuie
să-ți ocupi timpul cu ceva. Sunt un popicar jalnic...
Erika, iubire. E vorba de o piatră de mormânt. Am
pus să instaleze piatra pentru Mark. Arată grozav.

— Da? spuse Erika.

Închise ochii. Se gândi la Mark sub pământ și,
morbid, își dori să știe cum arată. Doar oase, oase,
într-un costum frumos.

— Și ești bine-venită s-o vizitezi. Ești bine-venită
oricând, iubire. Când crezi că ai să vii acasă?

Acasă. El îi spunea acasă. Erika nu mai știa unde
era acasă.

— M-am întors la treabă; sunt în Londra.

— A! Bine.

— Voi veni. Doar că acum am treabă.

— Asta-i bine, iubire. Ce treabă ai? întrebă el.

Erika simți că nu putea să-i spună că vâna un
criminal sălbatic. Se întrebă dacă el văzuse la știri
conferința de presă.

— Sunt la Poliția Metropolitană, o nouă echipă.

— Asta-i bine, fătucă. Fă-ți de lucru... Când ai o
vacanță, mi-ar face mare plăcere să te văd.

— Și mie.

— Trec de multe ori pe lângă casa ta. E închiriată de un cuplu tânăr. Par de treabă, deși n-am fost să bat la ușă sau ceva. Nu știu cum le-aș fi explicat cine sunt.

— Edward, lucrurile sunt în depozit. N-am aruncat nimic. Ar trebui să ne uităm prin cutii. Sunt sigură că există niște chestii...

— S-o luăm pas cu pas, spuse Edward.

— De unde ai luat noul meu număr de telefon? Întrebă Erika, dându-și seama că vorbea la telefonul cel nou.

— Am sunat-o pe sora ta. A spus că dormeai pe canapeaua ei; ea mi-a dat numărul tău. Sper că e în regulă.

— Bineînțeles că e în regulă. Polițistul din mine vrea să știe mereu ce și cum...

— Erika, vreau să știi că nu ești singură. Știu că oamenii de aici n-au fost binevoitori și nu poți să-i condamni pe cei mai mulți dintre ei, dar și tu l-ai pierdut pe el...

Glasul lui Edward se schimbă brusc.

— Urăsc să mă gândesc că ești singură. Mă ai pe mine, dacă asta contează.

— Îți mulțumesc, spuse încetișor Erika.

— În fine, telefonul acesta la Londra o să mă coste o avere, așa că am să închid... Mi-a făcut mare plăcere să-ți aud glasul, Erika. Să nu te ndepărtezi.

— Nici tu – adică, nu, n-am să mă-ndepărtez.

El închise. Erika își puse mâna pe piept și inspiră adânc. Un val de căldură o inundă și trebui să clipească des pentru a alunga lacrimile.

Telefonul sună iar în mâna ei. Văzu că era Moss.

— Șefa. Unde ești?

— Acasă.

— N-o să-ți vină să crezi asta. A fost descoperit încă un cadavru. De data asta în apa din Brockwell Park.

— Victima a fost identificată?

— Da. Este Ivy Norris.

Capitolul 30

Brockwell Park și strandul din Dulwich erau la mai puțin de trei mile distanță de Horniman Museum, unde fusese descoperit cadavrul Andreei. Erika trecu în goană pe lângă turnul cu ceas, care era luminat și arăta că era zece și cincisprezece. Picături mari de ploaie loveau parbrizul și se transformau rapid în aversă. Erika porni ștergătoarele și se aplecă în față ca să vadă prin apa care se învâртеjea. Zări doi polițiști în uniformă, care stăteau lângă un cordon de siguranță, la intrarea bazinului public de înot.

— DCI Foster! strigă Erika, pentru a acoperi zgomotul, și arată legitimația.

Polițiștii ridicară banda și ea trecu.

Parcul și strandul erau căutate vara pentru înot și picnicuri, dar în întunericul unei nopți ploioase de ianuarie erau pustii și deprimante. Moss și Peterson fură lăsați să treacă de cordonul polițienesc, chiar în spatele Erikăi. Aveau o lanternă puternică ce le lumina calea. Străbătură o serie de poteci asfaltate, trecând pe lângă o baracă de înghețată, bătută în scânduri, și un chioșc a cărui vopsea se cojea. Ieșiră într-un luminiș, neputând să distingă nimic. Un tunet bubui în depărtare și un fulger lumine marele strand în aer liber. În față se zărea conturul strălucitor al cortului mare și alb al legiștilor. O potecă de polietilenă marca marginea apei noroioase.

Trei asistenți cu halate albe stăteau în genunchi în noroi, lucrând repede pentru a preleva un set de urme de pași. La cort îi întâmpină un ofițer și își puseră repede echipamentul de protecție în timp ce ploaia continua să bată cu furie în pânza de cort. O lampă cu halogen lumina silueta nemișcată a lui Ivy Norris. Zăcea pe spate în noroi, cu hainele și corpul mânjite de o mizerie maronie.

— Vă rog să stați pe cutii, spuse un polițist de la Investigații la locul crimei, indicându-i-se o serie de platforme care fuseseră amplasate în jurul cadavrului pentru conservarea probelor din noroiul de dedesubt.

Se apropiară de cadavrul lui Ivy, trecând din platformă în platformă până ajunseră lângă ea. Părul ei unsuros era dat la o parte de pe fața gălbejită, cu ochii larg deschiși, încremenită în aceeași teamă ca a Andreei. Nasul ei zdrobit era plin de sânge închegat. Purta paltonul și puloverul cu care o văzuse Erika cu câteva zile în urmă, dar de la mijloc în jos era goală. Era dureros să te uiți la picioarele ei: emaciate, cu o mulțime de cicatrici, vânătăi și urme de ac. Părul ei pubian era cărunt și încâlcit.

Un fotograf de investigații la locul crimei făcu o fotografie și cortul se umplu de o lumină fulgerătoare și fu străbătut de un sunet strident. Pe o cutie, în tăcere, stătea Isaac Strong. Îi salută pe toți dând din cap.

— Cine a găsit-o? întrebă Erika.

— Un grup de copii care săriseră gardul în urma unei provocări.

— Unde sunt acum?

— Polițiștii voștri sunt cu ei la casa de cultură de peste drum. Le-am luat deja ADN-ul.

— Au văzut ceva? întrebă Erika.

— Nu. Era întuneric. Unul dintre băieți s-a împiedicat de cadavrul ei și a căzut.

— Trebuie să fi fost îngrozit, spuse Moss, uitându-se la Ivy.

— Are nasul spart. Cred că și pometele. Pe gât are urme extinse de ligaturi, spuse Isaac, lăsându-se pe vine și trăgând în jos cu blândețe cutele puloverului lui Ivy. Cred că și patru coaste sunt rupte; voi ști mai multe despre leziunile interne când voi face autopsia. Avea la ea o sută de lire. Bancnotele împăturite erau în soutien.

— Deci am putea exclude că a fost un atac întâmplător sau un jaf? întrebă Moss.

— Nu vreau să mă pronunț în privința asta până nu termin autopsia. Dar atunci când un cadavru este lăsat cu bani, asta indică în mod clar că atacatorul nu a avut în minte jaful. Însă sexul, da. La o primă examinare, în vaginul ei este spermă.

— Ivy era o prostituată bine-cunoscută, explică Moss.

— Poate că omul care a făcut asta a ademenit-o cu bani, adăugă Peterson.

— Din cauza asta nu putem presupune că sexul a fost consensual, spuse cu severitate Isaac. În jurul zonei pelviene sunt contuzii întinse.

— Unde-i sunt brațele? întrebă Erika, îngrozindu-se o clipă că fuseseră sfărțecate.

— Brațele îi sunt legate la spate, spuse Isaac.

Unul dintre asistenții lui se apropie și o ridică pe Ivy cu grijă din noroi; ambele brațe îi fuseseră legate strâns.

Erau pline de noroi. Isaac îi șterse încheieturile cu un deget înmănușat.

— Vedeți? Au fost legate cu panglică de plastic, folosită în industrie sau la ambalarea produselor.

— Și încălțările ei? întrebă Erika, văzând etichetele picioarelor lui Ivy, care erau stropite de noroi și umflate, cu unghii lungi și murdare.

— Le-am găsit în noroi, spuse Isaac. Mai sunt și niște petice de păr care lipsesc de la fiecare tâmplă. Par să fi fost smulse din rădăcină.

Înclină capul lui Ivy și arată niște petice mari, roz. Punctate cu sânge uscat. Fotografii se lăsă pe vine și făcu o fotografie. Când blițul îi lumină pielea, apărură aproape translucidă, cu fire de vene albastre pe frunte.

— Și părul Andreei a fost smuls, spuse Erika încet.

— Ora morții? întrebă Peterson.

— Temperatura internă a corpului mă face să spun că nu era moartă de foarte mult timp, însă cadavrul a fost expus la ploaie și temperaturi foarte scăzute, așa că va trebui să clarific asta.

— Avem polițiști care cercetează zona și merg din ușa în ușa, spuse Peterson.

Se uitară la fotografia care o poza pe Ivy din toate unghiurile. O tânără care-l asista pe Isaac puse peste mâinile lui Ivy pungi de plastic pentru a conserva eventualele probe ADN. Isaac se duse la o bancă instalată în grabă în colțul cortului și se întoarse cu o pungă transparentă pentru probe.

— Asta am găsit asupra ei: un mănunchi de chei, șase prezervative, o sută de lire, un card de credit pe numele Matthew Stephens și, pe o bucată de hârtie, un număr de telefon.

— Țsta-i numărul tău, spuse Moss, aruncându-i Erikăi o privire.

— Am vorbit cu Ivy serile trecute în legătură cu uciderea Andreei; îmi dăduse niște informații, dar cred că era speriată. I-am spus să mă sune...

Erika își dădu seama că informațiile muriseră odată cu Ivy și se opri.

— A încercat să te sune? întrebă Peterson.

— Nu știu. Trebuie să-mi verific telefonul.

Nu-și verificase mesajele de dinainte de conferința de presă. Se scuză și se duse la ușa cortului. O siluetă se strecură în lungul malului. Când se apropie, Erika văzu că era DCI Sparks.

— Ce cauți aici? întrebă Erika.

— Mi-a cerut superintendentul Marsh să preiau cazul în calitate de ofițer superior de investigații, spuse Sparks.

În ciuda gravității situației, bucuria lui aproape că dădea pe dinafară.

— Ce? La unsprezece noaptea la locul unei crime? întrebă Erika.

— Ar trebui să răspunzi la telefon. Șeful a încercat să te sune, spuse Sparks.

— N-am terminat aici. Pot să discut mâine cu Marsh despre asta.

— Am instrucțiuni clare. Am fost făcut ofițer superior de investigații și aș vrea să părăsești locul.

— Ai vrea să plec?

— Nu. Țți ordon să pleci.

— DCI Sparks. Tocmai am fost la locul acestei crime și sunt niște lucruri... începu Erika.

— Am spus că eu mă ocup acum de locul acestei crime și-ți ordon să te dai la o parte! strigă Sparks, ieșindu-și din fire.

— Dacă ai cunoaște cât de cât procedura, ai ști că legistul are ultimul cuvânt privind locul crimei și, prin urmare, el e cel care dă ordine, spuse Isaac, apărând în spatele Erikăi cu Moss și Peterson. DCI Foster s-a prezentat la locul faptei ca ofițer superior de investigații și-mi voi continua briefingul și examinarea locului crimei tot cu ea în calitate de ofițer superior de investigații. Și-acum, DCI Sparks, ești în pericol de a contamina locul faptei. Dacă dorești să stai să observi ce se petrece, am să te rog să urmezi procedura cuvenită, să te echipezi adecvat și să-ți ții gura!

DCI Sparks deschise gura să spună ceva, dar Isaac se uită de sus la el și ridică o sprânceană impecabil conturată, înfruntându-l să-l contrazică.

— Mâine-dimineață la opt va fi un briefing la Lewisham Row, unde această investigație va fi rediscutată. Aveți grijă să participați, le spuse Sparks lui Moss și Peterson.

Ei dădură din cap. Sparks se uită lung și sever la Erika, apoi se îndepărtă cu pași apăsați, însoțit de un polițist în uniformă.

— Mulțumesc, îi spuse Erika lui Isaac.

— N-am făcut-o ca să-mi mulțumești. Nu mă interesează politica poliției. Tot ce mă interesează este prezervarea unui loc al faptei ca voi să vă puteți face treaba și să aflați cine e autorul.

Erika își scoase echipamentul de protecție, care fu pus în pungi pentru a fi trimis la laborator. Se adăposti de ploaia puternică sub fațada cu vopsea jupuită a chioșcului, își aprinse o țigară și își ascultă mesajele vocale. Erau patru de la Marsh, din ce în ce mai furioase. Simon și Diana Douglas-Brown se arătaseră „îngroziți” când Erika deturnase apelul de presă după propria voință, iar Marsh era de acord cu ei. Îi ordona ca dimineața să se prezinte imediat la el

la raport. Mesajul se încheia cu: „Faptul că-mi ignori apelurile va fi văzut ca un act suplimentar de insubordonare și contestare a autorității mele”.

Ajunse la ultimul mesaj din căsuța poștală, care era foarte distorsionat la început; auzi un glas care înjura și apoi zornăitul monedelor care cădeau într-un telefon cu plată.

— Da, sunt Ivy... Ivy Norris. Dacă poți să-mi dai niște bani, am să-ți spun ce vrei să știi. Am nevoie de o sută de lire...

Urmărea trei impulsuri scurte, alte înjurături și linia muri. Erika ascultă încă o dată mesajul. Fusese expediat cu șapte ore în urmă. Erika îl sună pe sergentul Crane, care răspunse circumspect.

— Salut, Crane! Sunt DCI Foster. Mai ești la secție?

— Da, șefa, spuse el prudent.

— Cum e cu răspunsurile la apel?

— Am primit douăzeci și cinci de apeluri, șefa. În următoarele câteva ore au fost demontate unul câte unul. Așteptăm să vedem dacă se va da din nou numărul de telefon la știrile de seară.

— Spune-mi, ai primit ceva folositor? Întrebă cu speranță Erika.

— Paisprezece erau de la scrântiți și pierde-vară cunoscuți; ei au tendința să răspundă la toate apelurile televizate. Unul dintre tipii ăștia încă mai susține că a ucis-o pe prințesa Diana. Mai avem să cercetăm și să-i eliminăm pe toți, ceea ce durează. Alte zece apeluri au fost de la jurnaliști, care căutau informații, în esență.

— Asta sunt douăzeci și patru.

— Ultimul era de la Ivy Norris. A sunat acum două ore, după transmiterea apelului televizat. Am detectat apelul ca fiind făcut de la un telefon cu plată din cârciuma The Crown. Era destul de incoerentă, dar și-a dat numele și a spus că vrea să vorbească personal cu tine. Ți-ai verificat mesajele? Am încercat să te sun, dar n-ai răspuns.

— Da, și ea a încercat să mă sune. Tocmai i-am descoperit cadavrul.

— Rahat! spuse Crane.

— Da. Chiar rahat. Ascultă, mâine-dimineață la prima oră voi fi acolo; anunță-mă dacă mai ai ceva.

— Îm, șefa...

— Ce e?

— Mi s-a spus să-i dau toate informațiile noi lui DCI Sparks.

— Bine, dar treaba cu Ivy e și cam personală.

— Sigur, șefa.

Erika lăsă telefonul când Moss și Peterson se apropiară. Le spuse despre mesajul de la Ivy.

— A mai strigat de multe ori lupul, spuse Moss. Și era doar o chestiune de timp până să apară moartă.

— Cadavrul e pe cale să fie mutat. Echipa trebuie să închidă cât mai repede perimetrul, pentru legiști; ei trebuie să lucreze rapid pe ploaia asta, spuse Peterson. Înțeleg că trebuie să-i dăm raportul lui DCI Sparks?

— Da, așa se pare, spuse Erika.

Urmă un moment de tăcere. Peterson și Moss păreau dezamăgiți.

— Păi, ne vedem curând, spuse Erika.

Când ajunse la mașina ei, stătu înăuntru pe întuneric, ploaia răpăind pe capotă. Moss și Peterson trecură cu mașina pe alături, luminând interiorul mașinii ei înainte s-o cufunde iar în întuneric. Moartea lui Ivy era ceva nasol. Scoase mâna din palton și aprinse lumina de deasupra oglinzii. Urmele de dinți dispăreau, crustele vindecându-se repede. Ce făcuse Ivy? Fusesse ademenită la strandul Brockwell? Se dusesse de bunăvoie? Și ce avea să se întâmple cu nepoții ei acum, că ea nu mai era?

Erika porni mașina și demară în ploaie.

Capitolul 31

Silueta se aplecă, își smulse cagula groasă și vomită violent. Voma lovi apa întunecată cu o împrôscătură scârboasă, stridentă, chiar mai puternică decât ploaia, care cădea în heleșteu. Era normal să vomite după un omor. Silueta se prăbuși apoi pe pământul ud, savurând senzația ploii.

Fusese ușor să dea de Ivy Norris. La vârsta ei, avea deja obiceiuri cunoscute și fusese ademenită sub un felinar din capătul Catford High Street. Arăta mai dezgustător ca de obicei, gluga îmblănită a paltonului ei mirosind ca voma uscată și având cruste de sânge în jurul nărilor.

— Mă cheamă Paulette, vrei sex oral sau complet? spusese Ivy, ochii ei luminându-se când mașina luxoasă oprise lângă ea.

Nici nu văzuse bine silueta că și urcase pe locul pasagerului și închiderea centrală fusese activată.

— Bună, Ivy... vreau ceva de la tine, spusese silueta cu un glas insinuant.

Ivy începuse să implore și să se panicheze, scuzându-se, spunând că n-avea să se mai întâmple; cuvintele i se rostogoleau, scuipatul zbura pe bordul mașinii luxoase.

— Îți spun, a trebuit să vorbesc cu polițista aia. M-a amenințat. A amenințat că-mi ia copiii... Tot ce știe e că fata aia, Andrea, a fost cu un individ cu părul negru și o fată cu părul blond... Iar eu n-o să spun mai mult!

Silueta întinse atunci o mână înmănușată, oferindu-i lui Ivy două bancnote de cincizeci de lire.

— Ce vrei să fac? întrebă Ivy, cu îndoială.

Nu știu dacă era chiar atât de bătută de soartă sau dacă a crezut că exista o șansă ca eu s-o las să plece după aceea, dar a luat banii.

Faptul că locul era izolat nu stârnise bănuiala lui Ivy și, când ajunseră acolo, lăsase să-i fie legate

mâinile la spate. Nici măcar nu propusese un prezervativ.

— Doar nu fața mea, spuse ea. Știu că nu arăt prea bine, dar viața e mai ușoară dacă fața mea nu...

Atunci am luat-o razna și i-am tras un pumn în față. N-a părut surprinsă, doar dezamăgită. Când am făcut-o iar, mai tare, a părut împăcată cu soarta ei. Încă o dezamăgire de adăugat la colecția ei. I-am smuls părul... I-am spart nasul... S-a arătat surprinsă abia când mâinile mele erau pe gâtul ei de mai bine de un minut. Atunci și-a dat seama că avea să moară.

Depart, dincolo de iarba din Peckham Rye Common, o mașină de poliție trecea în goană, cu sirenele urlând. Silueta lăncezea în lăstărișul de lângă un heleșteu, savurând senzația de a fi curățată de ploaie.

Mașina mea e la câteva străzi de aici, dar nu mă pot întoarce încă la ea.

Nu încă.

Când se luminează.

Când sunt curat.

Capitolul 32

Erika nu dormi mult timp. Stătea trează, ascultând ploaia care bătea neconținut în fereastră. Nu-și putea scoate din minte imaginea lui Ivy. A ochilor ei goi, măriți de groază, ca și cum încă mai vede fața ucigașului. Erika se întreba cum arăta acea față. Era bătrână sau tânără? Oacheșă sau albă? Era criminalul amenințător fizic sau un om obișnuit care se pierdea în mulțime?

Nu-și amintea s-o fi furat somnul. Deschise ochii și văzu lumina ce pătrundea ușor prin draperiile din dormitorul ei. Se crăpase de ziuă și, pentru prima dată după multă vreme, avusese un somn fără vise. Dădu draperia la o parte și văzu că nu mai ploua, dar cerul era de un cenușiu-deschis. Era lumină. Se aplecă spre noptieră și luă telefonul ca să vadă ora. Era în încărcător, dar mort.

Înjură și se duse în camera de zi unde văzu că ceasul digital de pe cuptor era stins. Deschise dulapul micuț care adăpostea panoul electric, dând jos pictura lui Marcie și încercând principalele comutatoare, dar nimic. Uitându-se pe fereastra din față la strada pustie de jos, nu avu niciun indiciu cât era ceasul. Deschise ușa din față, se duse la ușa de vizavi și bătu. După câteva secunde auzi o cheie răsucindu-se în broască, zăvoare trase și zornăitul unui lanț. Ușa se deschise câțiva centimetri și o femeie în vârstă, mărunță, cu părul alb ca o bezea, se uită prin deschizătură.

— Scuzați-mă că vă deranjez, spuse Erika. Mi-ați putea spune cât este ceasul?

— Cine ești? De ce vrei să știi cât e ceasul? întrebă doamna bănuitoare.

— Sunt noua voastră vecină. Cred că am avut un scurtcircuit și singurul meu ceas e pe telefon, care și el e mort.

Bătrânica își suflecă mâneca puloverului și se uită la un ceas micuț, de aur, care-i intra în carnea încheieturii.

— E zece și douăzeci, spuse ea.

— Zece douăzeci dimineața?

— Da.

— Sunteți sigură? întrebă cu groază Erika.

— Da, dragă, eu sunt cea cu ceasul. Se pare că la mine merge curentul, spuse ea, aprinzând și stingând lumina din hol. Cred că ți s-a tăiat curentul, dragă. Chiriașii dinainte întârziu foarte mult cu plata facturilor. La un moment dat a venit chiar și poliția – eu nu știu de ce-și pierd timpul cu urmărirea facturilor neplătite. Deși se pare că proprietarul tău e un polițist cu funcție înaltă, așa că eu aș avea grijă...

Erika ajunse gâfâind la secția Lewisham Row la unsprezece fără un sfert. Woolf era la recepție. Ocoli biroul și veni lângă ea.

— DCI Foster, mi s-a cerut să vă duc la comisarul-șef Marsh; este urgent.

— Știu unde e biroul! se răsti Erika.

Porni într-acolo și bătu la ușă. Îi deschise Marsh.

— Intră și ia loc, spuse el cu răceală.

Comisarul adjunct Oakley stătea pe scaunul lui Marsh. Acesta ocupa un scaun alături de propriul birou.

Încăperea fusese aranjată în grabă. Dintr-o ușă a dulapului ieșea colțul unei felicitări de Crăciun.

— Bună dimineața, DCI Foster. Te rog să ieși loc, spuse Oakley pe un ton calm.

Era îmbrăcat ireproșabil: uniformă țeapănă, părul cărunt pieptănat cu o cărare perfectă, niciun fir de păr nelalocul lui. Avea pielea bronzată și lucioasă. Semăna cu o vulpe mieroasă. Erika își aminti că citise că, dacă vulpile sunt hrănite cu cea mai bună mâncare, au cea mai lucioasă blană.

— Putem să-ți vedem mobilul? întrebă Oakley.

— De ce?

— Ești ultima persoană care a primit un apel telefonic de la victima crimei, Ivy Norris. Căsuța vocală și telefonul tău sunt acum probe în anchetă.

Tonul lui era categoric; nu admitea întrebări. Erika scoase telefonul și i-l înmâna lui Marsh.

— Nu pornește, spuse Marsh, apăsând butonul de pornire.

— Bateria e moartă, spuse Erika.

— Acesta este telefonul tău de serviciu și e mort? întrebă Oakley.

— Pot să vă explic...

— Te rog să citești seria, spuse Oakley, ignorându-o pe Erika.

Marsh scoase repede partea din spate a carcasei și citi numărul cu glas tare ca Oakley să-l noteze.

— Căsuța vocală se poate accesa independent, fără receptor, spuse Erika, în timp ce Marsh băga telefonul într-o pungă de plastic pentru probe și o sigila.

Oakley o ignoră și deschise un dosar.

— DCI Foster, știi de ce mă aflu aici?

— Cred că da, domnule. Totuși, nu sunt sigură.

— Acum trei zile, sergentul Woolf a întocmit un raport oficial în care detaliază un incident petrecut între tine și nepotul în vârstă de șapte ani al lui Ivy Norris, Matthew Paulson. Ivy Norris, al cărei cadavru a fost descoperit aseară.

— Știu, domnule. Am fost unul dintre primii polițiști care s-au prezentat la locul crimei, spuse Erika.

— În raportul lui Woolf se spune că-n timpul incidentului din zona de recepție a secției l-ai lovit pe băiat peste ceafă. Ce ai de spus despre asta?

Comisarul adjunct ridică privirea din dosar.

— S-a menționat în raport și că, la acea oră, băiatul m-a mușcat de mână? spuse Erika.

— Ce căutai atât de aproape de copil?

— Stătea pe geamantanul meu. Nu voia să se dea jos.

— *Stătea pe geamantanul tău*, repetă Oakley, lăsându-se pe spate și lovindu-și ușor dinții cu pixul.

În timpul acestui atac ai fost rănită de un băiețel de șapte ani.

— Da, m-a rănit la mână, spuse Erika.

— Totuși, în raport nu se mai spune nimic despre acest incident. Procedura impunea să fii examinată de un doctor, care să poată certifica asta. Ai fost examinată de un doctor?

— Nu.

— De ce?

— N-a fost ceva care să-mi amenințe viața. Spre deosebire de alții, mie îmi place mai mult să muncesc efectiv decât să împing hârtii de colo colo.

— Nu-ți amenința viața. Totuși, lucrurile astea pot ajunge repede să-ți *amenințe cariera*, spuse Oakley.

Erika se uită la Marsh, dar el nu spuse nimic.

Oakley răsfoi dosarul.

— Am imaginile de pe camerele de supraveghere din zona de recepție, care arată, într-adevăr, întreaga altercație. Ivy Norris te-a amenințat cu un cuțit și situația a fost detensionată de sergentul de serviciu. Totuși, șase minute mai târziu, ai fost văzută în parcare, unde Ivy Norris și cei trei nepoți ai ei au urcat în mașina ta.

Împinse peste birou o fotografie mare, cu o imagine extrem de clară a lui Ivy, însoțită de copii, în afara mașinii Erikăi. În următoarea imagine, Erika întindea ceva pe geamul deschis, iar următoarea o arăta pe Ivy și pe copii urcând în mașina Erikăi.

— Era ger. Mi-a fost milă de ei și i-am dus cu mașina.

— Și ce-i întindeai lui Ivy în fotografie?

— Bani.

— I-ai dus cu mașina? Unde?

— În Catford High Street.

— Și ce s-a întâmplat pe urmă?

— I-am lăsat unde voiau să meargă.

— Unde?

— Lângă o agenție de pariuri Ladbrokes; Ivy nu voia să văd unde locuiește. Au ieșit din mașină și au dispărut printre magazine.

— Au ieșit din mașină sau au fugit din mașină? Ce s-a întâmplat când erau în mașina ta? Au mai avut loc violențe fizice?

— Nu.

— După patruzeci și opt de ore ai fost văzută din nou cu Ivy Norris, de data asta hărțuind-o la un priveghi privat.

— Era după ora de închidere și Ivy era într-un loc public. Nu am hărțuit-o.

— Știai că proprietarul The Crown a depus o plângere oficială, susținând că a fost hărțuit de poliție?

— Serios? Era informatorul poliției și între timp a făcut așa ceva? Sau asta a făcut parte din munca lui de informator al poliției?

— Aici ar trebui să ai mare grijă, DCI Foster, spuse Oakley pe un ton glacial. Acuzațiile astea se adună într-un mod alarmant. Numărul tău de telefon a fost găsit la locul crimei asupra lui Ivy Norris și asupra ei s-au mai găsit și o sută de lire în numerar.

— I-am dat numărul meu și am întrebat-o dacă poate să mă sune pentru vreo informație.

— Avem transcrierea mesajului vocal pe care ți l-a lăsat pe telefon, în care spune, citez: „Dacă poți să-mi dai niște bani, am să-ți spun ce vrei să știi. Ar trebui să fie minimum o sută”.

— Stați așa, mi-ați scos deja mesajele private de pe mobil? Sugerăți că eu am omorât-o pe Ivy Norris?

Erika se uită la Marsh, care avu decența să-și ferească privirea.

— Nu, nu sugerăm că tu ai omorât-o pe Ivy Norris, DCI Foster. Totuși, uitându-ne la dovezile astea, se conturează imaginea unui ofițer care este sincer o bătaie de cap, pe care am cam scăpat-o de sub control, spuse Oakley.

— Domnule, știți că toți avem sursele noastre secrete. Informatori pe care-i luăm la un pahar și o bârfă – cu ceva bani se pot obține informații –, dar eu nu i-am dat lui Ivy Norris o sută de lire.

— DCI Foster, pot să-ți reamintesc că nu este politica oficială a poliției să plătească pentru informații, spuse Marsh, vorbind în cele din urmă.

Erika râse de această afirmație caraghioasă.

Glasul lui Marsh urcă o octavă.

— De asemenea, mi-ai sfidat direct ordinul cu privire la declarația oficială pe care am făcut-o la apelul de presă. Te-ai repezit și ai intervenit, fără aprobare, fără un text scris. Te-ai folosit de asta ca să umbli după potcoave de cai morți. Cine știe ce rău ai făcut...

— Potcoave de cai morți? Domnule, am o pistă serioasă despre un bărbat care a fost zărit cu Andrea Douglas-Brown cu doar câteva ore înainte de a fi omorâtă, lucru care a fost confirmat de o barmaniță și de Ivy Norris, care i-au văzut cu ochii lor.

— Da, barmanița care se pare că nu există și o martoră care nu prezintă încredere, care acum este moartă, spuse comisarul adjunct Oakley, rămânând enervant de calm. Ai ceva împotriva lordului Douglas-Brown?

— Nu!

— Rolul lui de furnizor al contractelor apărării este controversat și a influențat politica tuturor departamentelor din poliție și forțele armate.

— Domnule, singurul meu plan este să-l prind pe cel care le-a ucis pe Andrea Douglas-Brown și Ivy Norris. Sunt prima care observă că împrejurările sunt extraordinar de asemănătoare?

— Deci acum crezi că omorurile acestea sunt legate între ele? spuse comisarul-șef.

— Eu pot doar să adaug, domnule, că noi nu mergem pe linia asta, spuse Marsh, fără nerv.

— Da, eu cred că aceste crime sunt legate, spuse Erika. Cred că urmând linia mea de anchetă ar fi în interesul prinderii acestui criminal.

— Repet că noi nu urmărim linia asta, spuse Marsh.

— Atunci ce linie de anchetă urmați? întrebă Erika, fixându-l pe Marsh cu privirea. Timp de trei

ore întregi DCI Sparks a avut un prim suspect, înainte ca acesta să vină cu un alibi!

— Ai fi știut, DCI Foster, dacă te-ai fi deranjat să participi la briefingul de azi-dimineață, la opt, spuse Marsh.

— Am avut o pană de curent, acasă, și nu mi s-a încărcat telefonul. Așa că n-am avut acces la mesaje sau alarme. S-a mai întâmplat asta, lucru pe care-l veți ști din înregistrările mele.

Se lăsă tăcerea.

— Ce mai faci? Așa, personal, DCI Foster? întrebă comisarul-adjunct.

— Bine. Ce relevanță are asta? întrebă Erika.

— Ultimele luni din viața ta ar fi fost interesante pentru oricine. Ai condus o echipă alcătuită de doisprezece ofițeri de poliție într-o incursiune de depistare a drogurilor în Rochdale; v-ați întors doar șapte.

— Nu e nevoie să-mi recitiți dosarul, spuse Erika.

Oakley continuă:

— Ai acționat cu informații insuficiente... Se pare că erai la fel de *dornică să mergi înainte* cu misiunea cum ești acum. Ți dai seama că acesta poate fi considerat un comportament impulsiv?

Erika strânse brațele scaunului, încercând să-și păstreze calmul.

Comisarul adjunct continuă:

— Cinci ofițeri au murit în acea zi, inclusiv, în mod tragic, soțul tău, dl Mark Foster. Drept urmare, ai fost suspendată. Se pare că ai avut șansa să înveți o lecție valoroasă, dar n-ai învățat-o și...

Erika se pomeni sărind de pe scaun, aplecându-se asupra biroului și înhățând dosarul. Îl rupse în două și îl aruncă înapoi pe birou.

— Toate astea sunt rahaturi! Am urmat pista de ieri, pentru că eu chiar cred că Andrea a fost văzută cu două persoane care ar putea furniza informații despre ucigașul ei. Lui Simon Douglas-Brown nu i-a plăcut asta, iar acum dictează cum să fie condusă această anchetă!

Rămase în picioare, în stare de șoc.

Comisarul adjunct Oakley se aplecă în scaun și spuse pe un ton exersat:

— DCI Foster, te eliberez oficial din funcție, până la cercetarea conduitei tale și o nouă evaluare psihiatrică a capacității tale de a servi în cadrul poliției din Anglia și Țara Galilor. Vei preda armele, legitimația și vehiculul oficial și vei aștepta înștiințările ulterioare. Până la rezultatele investigației noastre vei continua să primești salariul întreg și, la cerere, te vei prezenta la un psihiatru oficial al poliției spre a fi examinată.

Erika își mușcă tare obrazul pe dinăuntru, impunându-și să nu mai spună nimic. Își predă insigna.

— Tot ce vreau eu este să-l prind pe acest criminal. Se pare că voi doi aveți un alt plan.

Se întoarce și părăsi camera.

Woolf aștepta afară cu doi polițiști în uniformă.

— Îmi pare rău. Trebuie să vă conducem afară, spuse el, fața lui fălcoasă atârând vinovată.

Erika merse cu el la intrarea din față, trecând pe lângă sala de ședințe. DCI Sparks era la tablele albe, dând ultimele instrucțiuni echipei. Moss și Peterson ridicară privirea și văzură cum Erika e escortată afară. Își feriră ochii.

— Înălăturată la retuș, spuse Erika, pentru sine.

Ajunseră la recepție, unde Woolf o rugă să predea cheile mașinii.

— Acum?

— Îmi pare rău, da.

— Să fim serioși, Woolf! Cum ajung acasă?

— Pot să aranjez să vă ducă acasă unul dintre polițiștii în uniformă.

— Să mă ducă acasă? Las-o dracului baltă! spuse Erika.

Puse cheile mașinii pe teighea și ieși din secția Lowishan Row.

În stradă, Erika se uită după o stație de autobuz sau taxi, dar pe șoseaua de centură aglomerată nu se zărea nimic. Porni spre gara Lewisham, uitându-se

în geantă după mărunțiș, dar nu avea decât carduri de credit. Scotoci printre șervețelele vechi din buzunarele adânci ale jachetei de piele, când mâna ei dădu de ceva mic, pătrat și tare. Scoase un plic alb. Era gros și părea scump. Pe partea din față nu scria nimic. Îl întoarse și îl deschise, înăuntru era o singură foaie de hârtie împăturită.

Se opri brusc. Era o copie a unui articol de ziar despre raidul în care își pierduseră viața Mark și alți patru colegi de-ai ei. Era o fotografie a potecii care ducea la casa din Rochdale unde zăceau cadavre acoperite, înconjurate de bălți de sânge și geamuri sparte; deasupra casei plutea un alt elicopter al poliției care transporta doi colegi de-ai ei, care aveau să moară mai târziu la spital; mai era o fotografie grunjoasă, alb-negru, a unui ofițer abia recognoscibil, care zăcea pe o targă, scăldat în sânge, având mâna ridicată, cu degete fără vlagă. Era ultima fotografie a lui Mark în viață. Deasupra scria cu marker roșu: EȘTI EXACT CA MINE, DCI FOSTER. AMÂNDOI AM OMORÂT CÂTE CINCI OAMENI.

Capitolul 33

În următoarele zile, modul în care presa aborda omorârea Andreei suferi o schimbare, iar declarația Erikăi la apelul de presă stârni o reacție mai degrabă negativă în rândul jurnaliștilor. La început, apărură aluzii la fostele relații ale Andreei, ca mai apoi să izbucnească dezvăluiri despre ultimii amanți ai fetei și ipoteze că îi plăceau atât bărbații, cât și femeile. La sfârșitul săptămânii, tabloidele fierbeau de destăinuiri. Unul dintre foștii iubiți ai Andreei, care se descria drept artist scenic, ieși în față și-și vându povestea unui tabloid. Apărură imagini video cu ei făcând sex oral și anal și cu Andrea legată și biciuită în timp ce purta o rochie transparentă și căluș. Tabloidele bluraseră din pudoare imaginile, însă pentru cititori era limpede ce făcea ea acolo. Ziarele respectabile condamnau tabloidele oferind simultan propriile gânduri și opinii și întreținând astfel focul. Ziarele cu tendință de dreapta găsiseră o nouă cale de a-l ataca pe Simon Douglas-Brown și, după părerea lor, exista o posibilitate, *o mică posibilitate*, ca Andrea s-o fi căutat cu lumânarea.

Erika petrecu patru zile lungi singură în noul ei apartament, încercând să se instaleze. Rezolvă problema penei de curent și urmări ziarele. Se duse la un control medical, luând autobuzul spre Lewisham Hospital, unde spuse că era ofițer de poliție și intrase în contact cu sânge și fluide corporale străine. I se luară mostre de sânge și urină și i se spuse că trebuia să revină după trei luni pentru un alt test de sânge. Întreaga întâlnire fu rece și detașată și o făcu să se simtă foarte mică și neînsemnată pe lume. Singură în apartament, se tot uită la bilet, încercând să-și dea seama cum îi fusese băgat în buzunar. Își pierdea oare controlul? Cum reușise să nu observe așa ceva? Se gândi la cele câteva zile care trecuseră, la toate locurile în care fusese – dar ar fi putut fi oricine, oriunde.

Deocamdată, îl ținea într-o pungă de plastic transparent pentru probe. Știa că trebuia să-l predea, dar ceva îi spunea să-l păstreze.

În a cincea dimineată, Erika se duse la un chioșc aflat vizavi de gara Brockley să cumpere ziarele din acea zi, când văzu pe prima pagină a *Daily Mail* titlul: „POLIȚISTĂ DE TOP SUSPENDATĂ ÎN CAZUL ANDREA”. Articolul spunea că, după o serie de greșeli flagrante și gafe în ancheta omorării Andreei Douglas-Brown, DCI Erika Foster fusese suspendată din funcție până la o cercetare exhaustivă. Se afirma că Foster era acuzată că se comportă ciudat, că a oferit presei unele detalii referitoare la caz și că a rătăcit unele amănunte confidentiale privitoare la informatorii poliției, ceea ce, *după toate probabilitățile*, se soldase cu moartea lui Ivy Norris.

În ziar era o fotografie a Erikăi, făcută prin parbrizul unei mașini. Avea ochii mari și gura strâmbă în timp ce întindea mâna spre bord. Sub fotografie scria: POLIȚISTA ERIKA FOSTER, MAMA GAFELOR. Fotografia fusese făcută de către presă în fața Horniman Museum, când mașina lui Moss patinase pe gheață.

Erika aruncă ziarul și plecă fără să cumpere ceva.

Când ajunse acasă, își făcu o cafea tare și dădu drumul la televizor. Pe canalul BBC News era numărătoarea inversă până la titlurile orei, apoi pe ecran apăru chipul Andreei Douglas-Brown, însoțit de anunțul că poliția arestase un bărbat pe nume Marco Frost în legătură cu uciderea ei.

Prezentatoarea dădu citire raportului. „Marco Frost, în vârstă de douăzeci și opt de ani, a fost inițial eliminat din cercetările poliției, dar ulterior s-a aflat că a mințit când a afirmat că la vremea când a fost omorâtă Andrea Douglas-Brown el era în străinătate.”

Apoi apăru o secvență filmată cu Marco, un tânăr arătos, brunet, care ieșea încătușat pe ușa unui bloc de locuințe. Avea capul plecat și era condus de doi polițiști în uniformă spre o mașină de poliție.

Aceștia îl băgară în mașină ținându-l de cap, apoi demarară în forță.

Camera de filmat se mută asupra lui Simon Douglas-Brown și Giles Osborne, care stăteau cu Marsh în fața intrării Scotland Yard-ului.

„În această dimineață poliția a descins la locuința lui Marco Frost și a descoperit materiale de natură tulburătoare asociate cu victima. Se crede că suspectul dezvoltase o obsesie nesănătoasă pentru Andrea Douglas-Brown în lunile de dinaintea răpirii și uciderii ei, spuse Marsh.

Apoi vorbi Simon, care avea fața îndurerată și se trăgea compulsiv de buzunarele sacoului.

— Aș vrea să mulțumesc Poliției Metropolitane pentru sânguința și eforturile continue depuse în această anchetă complicată. Aș vrea să spun că am încredere deplină în noua echipă de investigare și le mulțumesc tuturor pentru eforturile neîntrerupte în depistarea ucigașului Andreei. Firește, noi vom continua să lucrăm îndeaproape cu poliția. Vă mulțumesc.

Pe ecran apăru iar prezentatoarea, care trecu la altă știre.

Erika luă noul telefon cu cartelă preplătită, pe care-l cumpărase în ziua precedentă, și sună la Lewisham Row. Răspunse Woolf.

— Sunt Foster, poți să-mi faci legătura cu sergentul Crane?

— Șefa, n-am voie să...

— Te rog! E important.

Se auzi un sunet scurt și apoi răspunse Crane.

— Sunt destule dovezi despre acest Marco Frost pentru a se dispune arestarea lui? spuse Erika, intrând direct în subiect.

— Dă-mi numărul tău și te sun eu, spuse Crane.

Închise și trecură zece minute. Erika tocmai se gândea c-o trimisese la plimbare când îi sună telefonul.

— Scuze, șefa, trebuie să vorbesc repede fin'că sunt pe mobilul meu și îngheț ca dracu' în parcare. Marco Frost a mințit că era în Italia. Am descoperit

asta abia după ce am analizat cu grijă orele de pe camerele de supraveghere din gara London Bridge din noaptea în care a dispărut Andrea. El s-a urcat într-un tren de pe linia Forest Hill la douăzeci de minute după Andrea. Sigur, nu există nicio dovadă pe camerele de supraveghere care să-l plaseze la locul faptei, dar s-a condamnat singur mințind despre locul în care se afla și punându-i pe unchiul și mătușa lui să-i asigure un alibi fals.

— Putea fi doar o coincidență nefericită, spuse Erika.

— Iubita lui, care locuiește în Kent, i-a oferit alt alibi, dar acum, că el a mințit, avem un motiv. Îl reținem trei zile.

— Și uciderea lui Ivy Norris?

— A fost preluată de Moravuri, spuse Crane. Ascultă, șefa. Nu arată bine pentru teoria ta.

— Ooo, acum e teorie! spuse Erika.

Crane nu răspunse. Erika auzea mașinile fâșâind în trecerea lor pe lângă parcare secției.

— Ești bine, șefa?

— Sunt bine. Și te rog să răspândești vorba despre asta. Sunt sigură că toată lumea a văzut ziarele.

— Nu știam despre soțul tău. Îmi pare rău.

— Mersi.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Poți să mă ții la curent. Chiar dacă asta înseamnă să îngheți ca dracu' în parcare.

Crane râse.

— Am să te țin la curent cât de mult pot, șefa, bine?

— Mersi, Crane, spuse Erika.

După ce închise, își luă paltonul. Era timpul să-i facă o vizită lui Isaac Strong.

Capitolul 34

Era aproape seară și Isaac Strong era în biroul său vecin cu morga. Asculta albumul *Perfomance* al lui Shirley Bassey și se pregătea să întocmească raportul cu privire la autopsia lui Ivy Norris. Savura acest moment de liniște. Muzica preferată, biroul slab luminat. Asta contrastau izbitor cu violența deschiderii unui cadavru, cântăririi organelor, analizării conținutului stomacului și intestinelor, prelevării probelor ADN și punerii cap la cap a dovezilor de violență fizică asupra cadavrului pentru a forma o narațiune – povestea unei morți.

O ceașcă de ceai aburea ușor lângă monitorul computerului, frunzele delicate de mentă învârtindu-se încă în apa proaspăt turnată. Se auzi un beep slab și pe ecranul computerului apăru o fereastră. Era o imagine de un albastru-cenușiu de pe o cameră de supraveghere, în care apărea DCI Foster în holul din fața laboratorului. Ea se uita la cameră. Mâna lui șovăi, apoi apăsă butonul de acces.

— Asta e o vizită oficială? întrebă Isaac când o întâmpină la ușa laboratorului.

— Nu, spuse ea, fixându-și mai bine geanta pe umăr.

Erika era în jeanși și un pulover. Fața ei obosită nu era fardată.

— Oficial, n-ai dreptul să fii aici. Ai fost înlăturată de la caz.

— Da. N-am legitimație, n-am mașină. Sunt o oarecare.

Isaac o studie o clipă.

— Ce zici atunci de o ceașcă de ceai? spuse el.

O conduse în biroul său. Se auzea încă *The Girl From Tiger Bay*, iar Erika alegea un fotoliu confortabil de lângă biroul lui. Isaac se duse la un ceainic de pe o masă din colț. Biroul său ordonat era înțesat de rafturi de cărți. Un iPod licărea într-un sistem audio Bose. Raftul de lângă sistemul audio se

deosebea de celelalte, care erau pline cu cărți de medicină de specialitate. Acest raft conținea beletristică – în majoritate cărți polițiste.

— Sigur nu citești procedurile poliției în timpul tău liber? întrebă Erika.

Isaac răsuse silit.

— Nu. Sunt exemplare de complezență, trimise de editură. Am fost consultant la câteva cărți cu DCI Bartholomew... Ți place ceaiul de mentă? Din păcate, eu încerc să evit cofeina.

— Sună bine. Și eu ar fi trebuit să evit azi cofeina, spuse ea – după patru cafele.

Lângă o fereastră înaltă și micuță era un ghiveci cu o tufă mică de mentă. Isaac răsuci ghiveciul și alese câteva frunze.

— Fostul meu partener e Stephen Linley, autorul cărților cu DCI Bartholomew, spuse el.

— Oh!

— Oh, că sunt gay sau oh, ce ciudat e să fii cu cineva care scrie cărți polițiste?

— Oh, la niciuna.

Isaac aruncă frunzele în ceașcă și așteptă să fiarbă ceainicul.

— De fapt, e cam ciudat că te întâlneai cu cineva care scrie romane polițiste, spuse Erika.

Ceainicul dădu în clocot și Isaac turnă apa în ceașcă.

— Unul dintre psihologii legiști din cărțile lui a fost inspirat de persoana mea. Când relația noastră s-a sfârșit, a ucis personajul.

— Cum?

— Gay omorât în bătaie și aruncat în Tamisa.

— Din păcate penița este mai puternică decât sabia, spuse Erika, luând ceașca aburindă.

Isaac se așeză la birou și roti scaunul pentru a fi cu fața la ea.

— Ivy Norris avea în vagin două tipuri de spermă. Avea brațele legate și a fost strangulată. Agresorul nu plecase de mult. Era moartă de mai puțin de o oră.

— Ceva din baza de date ADN?

— Am introdus ambele mostre de spermă, dar n-a apărut nimic.

Erika dădu din cap și, aproape fără să-și dea seama, se uită la mâna ei.

— Aia este o urmă de mușcătură? întrebă Isaac.

— Da. De la nepotul lui Ivy Norris.

— Analiza sângelui lui Ivy s-a întors. Era dependentă de heroină și HIV pozitivă. E posibil s-o fi transmis nepotului ei.

— Când m-a mușcat, mi-a crăpat pielea, spuse Erika, bând din ceai.

— Atunci ți-aș recomanda un test HIV.

Isaac scrisse un număr pe o hârtie și i-o întinse.

— Uite, asta e clinica la care îmi fac eu analizele. E rapidă, curată și anonimă. Poate dura de la șase la nouă luni ca virusul să-și facă simțită prezența, ca să zic așa. Va trebui să mai faci o dată analiza.

— Mulțumesc.

— Ce ai de gând să faci?

— Trebuie să particip la o audiere oficială. Evaluare psihiatrică. Una medicală, fără îndoială.

— Dacă ești diagnosticată cu HIV...

— Am să mă ocup eu de asta dacă se întâmplă. În momentul de față, frica de a muri e foarte jos pe lista mea.

Albumul se terminase și în cameră se lăsase o liniște confortabilă. Isaac se uită la ea, întrebându-se dacă să-i spună sau nu ceva.

— Nu renunța la cazul acesta, spuse el.

— Cred că el a renunțat la mine. Cazul, spuse Erika.

— M-am uitat pe rapoartele mele. Au fost trei cazuri, trei autopsii pe care le-am făcut, în care victimele erau fete din Europa de Est, toate bănuite de a fi fost traficate în Marea Britanie. Toate trei au fost găsite violate și strangulate, cu mâinile legate, aruncate în apă prin Londra, cu părul smuls, dezbrăcate de la mijloc în jos.

— Poftim? Când? întrebă Erika.

— Prima a fost în martie 2013, a doua a fost în noiembrie, același an, iar a treia a fost în februarie

2014. Acum mai puțin de un an.

— Poftim? De ce nu s-au emis avertismente despre asta? întrebă Erika.

— Deseori împrejurările anulează adunarea probelor. E trist că toate cele trei fete erau prostituate, fie că au avut de ales sau nu. Cazurile s-au rătăcit printre celelalte omoruri; e aproape de așteptat ca o prostituată să-și piardă viața. Nu s-a făcut niciodată o legătură între crime și cazurile rămân deschise.

— Prostituată săracă lipită din Europa de Est găsită strangulată – oh, mă rog, așa e viața asta. Fiica unui milionar nobil găsită strangulată...

— Da, nu prea sună la fel, nu-i așa? aprobă Isaac.

— De ce n-ai pomenit de asta înainte?

— Ceva la moartea lui Ivy mi-a trimis un semnal de alarmă. Sigur, la cazul Andreei diferă de acestea, pentru că ea nu a fost violată. Totuși. Celelalte trei fete au fost găsite într-o stare de descompunere și erau prostituate. E posibil să fi fost violate, dar nu când au fost ucise. Și Ivy Norris era prostituată și a fost găsită cu două tipuri de spermă. E posibil ca nici ea să nu fi fost violată de cel care a ucis-o.

— Doamne! spuse Erika, ridicându-se. Țasta-i un progres important. Acum avem patru decese legate de cel al Andreei.

— Și, desigur, am transmis această informație lui DCI Sparks de îndată ce am făcut descoperirea.

— Când?

— Ieri-dimineață.

— Și ce a spus?

— N-am auzit nimic. Cred că se concentrează asupra primului său suspect, flăcăul italian.

— Ar trebui măcar să urmărească datele astea, să verifice unde era Marco Frost, când s-au întâmplat aceste crime. Doamne! Pot să văd dosarul?

— Nu.

— Nu?

— Mă gândeam dacă să-ți spun sau nu. Și nu aveam de gând s-o fac. Apoi ai apărut aici și, în fine, instinctul nu mă înșală în privința oamenilor...

Ochii lui se îndreptară spre raftul cu romane polițiste.

— Mă rog, doar în privința iubiților mă înșală.

— Pot să văd dosarele, te rog?

— Nu. Îmi pare rău. Cred că ce ți s-a întâmplat în presă este îngrozitor de nedrept, dar trebuie să te calmezi. Trebuie să gândești tactic. Nu poate un coleg de-al tău să-ți furnizeze informații?

— Posibil. Și chiar n-ai de gând să-mi spui mai multe?

Isaac luă o foaie de hârtie.

— Am să-ți dau numele lor și data nașterii. Dar nu știi de la mine. Ai auzit?

— Promit! spuse Erika.

Isaac o urmări pe Erika pe monitorul camerei de supraveghere cum străbătu în grabă holul, ținând strâns lista cu nume, și speră că avea să-și respecte promisiunea.

Capitolul 35

Când ajunse la gara Brockley, Erika se duse direct la cafenea. Comandă o cafea, porni laptopul și începu să caute pe internet. Înarmată cu nume și date, nu-i luă mult să găsească detalii despre fete. Prima victimă era Tatiana Ivanova, de nouăsprezece ani, din Slovacia. Un înotător de la bazinele Hampstead Health îi găsise cadavrul în martie 2013. Fusesse un început cald de primăvară și cadavrul ei era în descompunere avansată. Presa a folosit o fotografie a Tatianeii de la un concurs de dans. Era îmbrăcată cu o rochie neagră de dansatoare, cu franjuri argintii, sclipitoare, pozând cu o mână pe șold. Trebuie să fi făcut parte dintr-o trupă de dans, dar celelalte fete erau decupate din fotografie. Era brunetă, foarte frumoasă și arăta mai tânără decât era.

A doua victimă era Mirka Bratova, în vârstă de optsprezece ani. Era de origine din Cehia și a fost găsită la opt luni după dispariția ei, în noiembrie 2013. Unul dintre paznicii de la ștrandul Serpentine i-a descoperit cadavrul plutind în apă printre frunze și gunoaie, lângă ecluză. În fotografia din presă, și ea era brunetă și foarte frumoasă și imaginea o arăta într-un balcon înșorit, ținând în brațe un pisoi negru.

A treia victimă era Karolina Todorova, abia trecută de optsprezece ani. Cadavrul ei a fost descoperit în februarie 2014. Un bărbat își plimba câinele dis-de-dimineată și acesta i-a găsit cadavrul la marginea unui dintre lacurile din Regent's Park. Karolina era originară din Bulgaria. Presa folosisese o fotografie făcută într-o cabină foto automată. Era îmbrăcată elegant pentru o noapte în oraș, cu o bluză albă minusculă, și părul ei negru avea o şuviță roz. În fotografie era îmbrățișată de o fată, probabil o prietenă, dar fața fetei fusese blurată.

Pe Erika o frustra faptul că nu putea să vadă mai multe; în rapoartele presei cu privire la decese,

detaliile erau vagi și aproape tratate cu indiferență.

Singurul lucru care mai era menționat despre toate cele trei fete era că veniseră în Anglia pentru a lucra în programul au pair și că apoi „se apucaseră” de prostituție. Erika se întrebă dacă asta se întâmplase treptat. Fuseseră fetele ademenite în Marea Britanie, cu promisiunea unei vieți mai bune, a unei slujbe mai bune? Șansa de a învăța engleza?

Erika se uită pe fereastra cafenelei. Afară ploua tare. Ploaia bătea în copertina din față, sub care se adăpostiseră câțiva oameni. Luă o gură de cafea, dar era rece.

La doar optsprezece ani, Erika plecase din Slovacia din același motiv, să lucreze au pair. Părăsise stația de autobuz din Bratislava într-o dimineață mohorâtă de noiembrie, plecând în Anglia, la Manchester, cu foarte puține cunoștințe de engleză.

Familia la care lucrase fusese în regulă. Copiii fuseseră dulci, dar mama avusese o atitudine rece față de Erika, de parcă est-europenii nu erau tot ființe umane. Strada de la periferie unde locuiau i se părea sinistă Erikăi, iar atmosfera din casă, dintre soț și soție, era mereu tensionată. Refuzaseră s-o lase să se întoarcă acasă la începutul aceluia prim Crăciun, când mama Erikăi se îmbolnăvisese de ciroză și, după optsprezece luni, când decisese că nu mai aveau nevoie de au pair, îi dăduseră Erikăi un preaviz de trei zile. N-o întrebaseră dacă avea unde să se ducă.

Erika își dădu seama că avusese totuși noroc, prin comparație cu cele trei fete. Tatiana, Mirka și Karolina își luaseră rămas-bun de la familie cum își luase ea? Își aminti de terminalul de autobuz dărăpănat din Bratislava: șiruri și șiruri de platforme de autobuz. Fiecare peron avea stâlpi metalici ruginiți care susțineau un acoperiș lung, și împrejurimile erau foarte jilave. Se întrebese dacă locul era umed de la lacrimile tuturor acelor adolescente care trebuiseră să-și ia rămas-bun, să

părăsească o țară frumoasă în care singura cale de a reuși era s-o părăsești.

Părinții celor trei fete moarte plânseseră? Ei nu știuseră că fetele lor nu aveau să se mai întoarcă. Și ce se întâmplase când fetele ajunseseră în Londra? Cum ajunseseră să lucreze ca prostituate?

Pe fața Erikăi se rostogoleau lacrimi și, când veni chelnerul să-i ia ceașca de cafea, ea întoarse capul și-și șterse furioasă ochii.

Vărsase lacrimi cât pentru o viață întreagă. Acum era timpul să acționeze.

Capitolul 36

În după-amiaza următoare, Erika fu înclinată să creadă că epuizase toate alternativele pe care le putea alege din postura de civil. Își făcu încă o ceașcă de cafea și își cântărea opțiunile când auzi o sonerie. Îi trebuiră câteva clipe să-și dea seama că era la ușa din față. Părăsi apartamentul și se duse jos, la intrarea comună. Când deschise ușa, o văzu pe Moss care aștepta pe treapta din față, chipul ei netrădând nimic.

— Faci vizite la domiciliu? întrebă Erika.

— Mă faci să semăn cu o distribuitoare de produse Avon, spuse Moss cu un zâmbet strâmb.

Erika se dădu la o parte lăsând-o să intre. Nu se așteptase să primească vreodată musafiri în apartament și trebui să elibereze canapeaua pentru Moss. Luă repede de pe măsuta de cafea niște farfurii murdare care stăteau acolo de câteva zile și ceașca de cafea care dădea pe afară de atâtea chiștoace de țigări. Moss nu comentă și se așeză, dându-și jos rucsacul pe care-l căra.

— Vrei un ceai? întrebă Erika.

— Da, mulțumesc, șefa.

— Nu mai sunt șefa ta. Spune-mi Erika, zise ea, punând farfuriile murdare în chiuvetă.

— Să rămânem la șefa. Prenumele ar fi nefirești. Eu n-aș vrea să-mi spui Kate.

Mâna Erikăi se opri, șovăind deasupra unei cutii cu pliculețe de ceai.

— Te cheamă *Kate Moss*?

Se întoarse să vadă dacă Moss glumea, însă aceasta dădu din cap cu mâhnire.

— Mama ta ți-a pus numele Kate Moss?

— Când mi s-a dat numele Kate, cealaltă, puțin mai slabă...

— Puțin! râse Erika, fără să vrea.

— Da, acea Kate Moss *puțin* mai slabă nu era un supermodel renumit...

— Lapte? spuse Erika, zâmbind larg.

— Da, și două cuburi de zahăr.

Cât timp pregăti Erika ceaiul, Moss își făcu de lucru scoțând din rucsac niște hârtii scrise. Erika veni lângă ea cu cănile și niște fursecuri.

— Asta-i o cană bună, spuse Moss, luând o gură. Unde ai învățat să faci un ceai atât de bun? În Slovacia?

— Nu, de la Mark, soțul meu. El mi-a inoculat ritualul ceaiului și la fel socrul meu...

Moss părea stânjenită că adusese conversația pe drumul acesta.

— La naiba, scuze, șefa. Ascultă, nimeni din echipa de la secție nu s-a bucurat să citească despre... despre, în fine, știi tu. Și noi n-am știut de...

— Mark. Trebuie să încep cândva să vorbesc despre el. Atunci când pierzi pe cineva, nimeni din jur nu vrea să vorbească despre el. Asta mă cam scoate din minți. E ca și cum ar fi fost șters din memorie... Oricum, de ce ai venit, Moss?

— Cred că ești pe punctul de a descoperi ceva, șefa. Isaac Strong a trimis niște dosare de caz. DCI Sparks refuză să vadă legătura, dar trei fete au fost ucise în condiții asemănătoare cu cele în care au fost omorâte Andrea și Ivy. Toate trei găsite în apă cu mâinile legate și păr smuls de pe scalp. Fuseseră strangulate. Au existat dovezi de viol, dar erau prostituate.

— Da, știu despre ele, spuse Erika.

— Păi, mai e ceva. Cutia de telefon pe care am găsit-o sub patul Andreei. Crane a solicitat urmărirea codului IMEI scris pe cutie. Se potrivește cu codul IMEI al vechiului iPhone al Andreei, cel pe care l-a dat dispărut. Apoi Crane a luat legătura cu furnizorii de rețea și le-a dat codul IMEI. Ei au confirmat că receptorul este încă activ.

— Știam eu! Deci Andrea a raportat telefonul dispărut, însă l-a păstrat și a cumpărat o cartelă SIM nouă, spuse Erika pe un ton triumfător.

— Da. Ultimul semnal care a fost depistat pentru acel receptor în apropiere de London Road a fost pe 12 ianuarie, spuse Moss.

— Cineva l-a șterpelit și-l folosește?

— Nu, spuse Moss, scoțând o hartă mare și începând s-o desfacă. Semnalul venea dintr-un canal de scurgere aflat la șapte metri sub pământ. Canalul pornește din London Road, trece pe lângă calea ferată ce duce la gara Forest Hill și apoi mai departe, spre gara următoare de pe linie, Honor Oak Park.

Erika se uită pe hartă.

— Canalul de scurgere este un punct de colectare important și în ultimele câteva zile o cantitate enormă de apă de la zăpadă topită și ploaie s-a infiltrat în pământ și a năvălit prin canalul de scurgere.

— Ducând totul cu ea, inclusiv un telefon, termină Erika.

— Da.

— Așa că acum bateria telefonului e moartă.

— Nu s-a detectat nimic. E un iPhone 5S și rețeaua ne spune că-și transmite poziția către antenele de telefon încă cinci zile după ce bateria s-a descărcat – sigur, au trecut cinci zile.

Erika se uită pe hartă; văzu că Moss trasase o linie roșie de la London Road până la Honor Oak Park. Linia acoperea o distanță puțin mai mare de o milă și jumătate.

— Și ce? Teoria e că telefonul a fost azvârlit undeva sau aruncat într-un canal când a fost luată Andrea?

— Da. Dar e o teorie pe care nu vrea s-o audă nici DCI Sparks, nici superintendentul Marsh. Ei sunt convinși că omul lor e Marco Frost și Oakley îi presează să găsească un vinovat. I-au cercetat laptopul și sunt o mulțime de chestii despre Andrea acolo. Fotografii, scrisori pe care i le-a scris el, căutări pe Google despre locuri în care a fost ea și...

— Acesta e un progres important, dar de ce ești aici, Moss? întrebă Erika, ridicându-se să mai facă

un ceai.

— Am fost de față când l-au interogat pe Marco și el este – era – obsedat de Andrea. Dar nu pare c-ar mai fi. Și are și mâini foarte mari. Isaac ne-a arătat amprente luate de pe trupul Andreei. Și, nu știu, nu e decât o bănuială.

— Nu crezi că el a făcut-o.

— Am îndoieli, dar ele nu se bazează pe fapte. Cred că telefonul ăsta putea să redeschidă ancheta, spuse Moss.

— Păi, ar trebui să puneți o echipă să coboare în acel canal ca măcar să arunce o privire.

— Da, dar la ordinul cui? Eu n-am nicio autoritate. Tu ai mâinile legate. Echipa își canalizează acum resursele înspre acuzarea lui Marco Frost.

Erika se gândi.

— Îți mai împărtășește cineva îndoielile cu privire la Marco Frost?

Moss dădu din cap.

— Peterson? Crane?

— Și alții. Am făcut copii ale dosarelor despre Tatiana Ivanova, Mirka Bratova și Karolina Todorova.

I le înmână Erikăi, care le răsfoi, uitându-se la fotografiile fetelor – toate zăcând pe spate, goale de la mijloc în jos, cu părul ud lipit de fețele palide. Frica din ochii lor.

— Crezi că le-a lăsat deliberat ochii deschiși? întrebă Erika.

— Posibil.

— *Dacă* este același criminal, cum dracu' se potrivește Andrea cu asta?

— O fi ieșit el din zona lui de confort? Ea este alt gen de fată, spuse Moss.

— Numai pentru că era bogată. Toate fetele sunt la fel. Brunete, frumoase, bine făcute.

— Crezi că Andrea lucra ca prostituată? Ai văzut cheștiile din ziare?

— Ea nu avea nevoie de bani. În primul și în primul rând, ea vedea sexul ca pe o emoție.

— Emoția căutării, termină Moss.

— Și dacă Andrea se îndrăgostise de bărbatul care a făcut asta? Era atrasă de bărbați bruneți și frumoși.

— Dar cum rămâne cu Ivy Norris? Moartea ei poartă particularitățile crimelor precedente, dar ea nu se încadrează în tipar. Nu este tânără și nici atrăgătoare ca toate celelalte fete.

— Poate n-o fi fost vorba de asta. Singurul lucru pe care-l are în comun cu fetele este că era prostituată. Și dacă a văzut-o pe Andrea cu criminalul în cârciumă? Și a fost omorâtă ca să nu vorbească.

Moss nu avu un răspuns la asta.

Erika își dădu seama că stăteau pe întuneric. Soarele apusese. Se duse în bucătărie și scoase din sertar biletul pe care-l primise. Se întoarse și îl puse pe măsuță, în fața lui Moss.

— Rahat! De unde ai asta?

— L-am găsit în buzunar.

— Când?

— Chiar după ce am fost suspendată.

— De ce nu l-ai predat?

— Îl predau acum.

Moss se uită la Erika.

— Știu. Doamne! Asta înseamnă că avem un criminal în serie, în libertate, spuse Erika.

— Un criminal în serie care s-a apropiat de tine destul ca să-ți bage asta în buzunar. Vrei să aranjez să stea o mașină afară?

— Nu. Ei mă cred cam nebună. Mi s-a cerut să mă prezint la o evaluare psihică. Ultimul lucru care-mi lipsește este să zgândăresc lucrurile. Să spunem că am un hărțuitor.

Erika a văzut fața lui Moss.

— De-a lungul anilor, am avut parte de multe scrisori pline de ură dezgustătoare.

— Dar toate au fost livrate personal?

— Sunt bine, Moss. Să ne concentrăm pe ce putem face mai departe.

— Mă rog, bine... L-am pus pe Crane să compare datele crimelor cu mișcările lui Marco Frost, dar nu știm ora exactă a morții acestor fete.

— Trebuie să punem mâna pe telefonul acela. E posibil ca Andrea să fi comunicat cu acest tip. Am putea găsi numărul lui, mesajele vocale și e-mailul lui. Chiar fotografii. Telefonul acela este cheia, spuse Erika.

— Avem nevoie de resurse ca să-l recuperăm, spuse Moss.

— Am să fac o încercare la Marsh, spuse Erika.

— Ești sigură? Nu e cam riscant? întrebă Moss.

— Îl cunosc de mult.

— E un fost?

— Doamne, nu! M-am instruit cu el și l-am prezentat viitoarei lui soții. Asta ar trebui să însemne ceva, spuse Erika. Și dacă nu, ce am de pierdut?

Capitolul 37

Comisarul-șef Marsh se silea să mănânce a doua porție de crème brûlée. Era deja plin, dar desertul era tare bun. Marcie îl sâcâise să-i cumpere de Crăciun un aparat de făcut crème brûlée, promițându-i că i-o va pregăti în fiecare săptămână. Aproape că se ținuse de promisiune.

Se uită la ea, scăldată în lumina lumânărilor din sufragerie. Stătea lângă el la masa lungă, adâncită în conversație cu un bărbat rotund la față, cu părul negru, al cărui nume îi scăpa lui Marsh. Fusesse atent toată seara să vadă dacă Marcie menționa numele acestui bărbat, dar până acum n-o făcuse. Dacă s-ar fi dat de gol că a uitat cum îl cheamă pe șeful Catedrei ei de artă, ar fi însemnat că nimic nu avea să se întâmple în dormitor mai târziu – și Marsh o dorea tare. Părul lung și negru îi atârna pe umeri și purta o rochie albă, vaporosă, care se mula pe sâni. Marsh se uita în jurul mesei la ceilalți trei musafiri ai lor, gândindu-se că erau tare neatrăgători în comparație cu Marcie: o femeie între două vârste cu ruj stacojiu, care reușea să arate și șleampătă, și elegantă, un bătrân cu barba dezordonată și unghii lungi, despre care Marsh era convins că venise numai ca să mănânce gratis, și un tip slab, cu un păr ca de șoarece, legat la spate în coadă de cal. Erau adânciți într-o discuție despre Salvador Dali. Marsh se întreba dacă ar fi fost nepoliticos să le ofere cafea cât timp mai erau încă la desert, când se auzi o bătaie în ușa din față. Marcie își înclină capul spre Marsh și se încruntă.

— Nu te deranja, mă duc eu, spuse el.

Nerăbdătoare, Erika bătu încă o dată. Își dădea seama că oamenii erau acasă; draperiile erau trase la fereastra mare și din interior răzbăteau râsete și o lumină estompată. După câteva clipe, lumina din hol se aprinse și Marsh deschise ușa.

— DCI Foster. Cu ce pot să te ajut?

Ea observă că arăta foarte bine în pantaloni bej și cămașă albastră, cu mânecile suflecate.

— Domnule, n-ați răspuns la apelurile mele și trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Nu poate aștepta? Avem musafiri, spuse Marsh.

El observă că Erika ținea în brațe un teanc de dosare.

— Domnule, cred că uciderea Andreei Douglas-Brown și a lui Ivy Norris este legată de alte trei crime. Fete găsite în aceleași circumstanțe ca Andrea. Din 2013, crimele s-au petrecut periodic. Toate găsite aruncate în apă în zona Greater London...

Marsh clătină din cap, exasperat.

— Eu nu cred asta, DCI Foster...

— Domnule. Toate erau fete din Europa de Est, spuse Erika.

Deschise un dosar și arată fotografia de la locul faptei a Karolinei Todorova.

— Priviți. Fata asta avea doar optsprezece ani; strangulată, cu mâinile legate la spate cu cablu de plastic și părul smuls la tâmpile. A fost aruncată în apă ca un gunoi.

— Vreau să pleci, spuse Marsh.

Ea îl ignoră și mai scoase două fotografii.

— Tatiana Ivanova, nouăsprezece ani, și Mirka Bratova, optsprezece ani. Tot strangulate, cu mâinile legate exact la fel, cu părul smuls și aruncate în apă. Toate pe o rază de zece mile în jurul centrului Londrei. Chiar și genul de fată este același. Brunetă, păr lung, silueta de clepsidră... Domnule, DCI Sparks are de două zile dosarul acesta. Similitudinile sunt foarte evidente, chiar și pentru un polițist venit direct...

O ușă de pe coridor se deschise și Marcie se apropie de ușă din față.

— Ce se petrece? întrebă ea, uitându-se când la Marsh, când la Erika.

— Marcie, te rog să te întorci înapoi, mă ocup eu de asta...

— Să vedem ce părere are Marcie, spuse Erika, deschizând alt dosar și arătând o fotografie mare a Mirkăi Bratova, fotografiată în lungime, cu fața încremenită de groază.

Avea pe piele frunze și vegetație, iar părul pubian era năclăit de sânge.

— Cum îndrăznești?! Asta e casa mea! strigă Marcie, punându-și mâna la gură.

Erika refuză să închidă dosarul.

— Fata asta avea doar optsprezece ani, Marcie. Optsprezece. A venit în Anglia să lucreze au pair, dar a fost silită să practice prostituția, violată în mod regulat, fără îndoială, și apoi acostată și sugrumată în mod brutal. Timpul trece repede, nu-i așa? Câți ani au fetițele voastre? Nici n-o să știți când o să facă optsprezece ani...

— De ce este ea aici? De ce nu te ocupi de asta la muncă? strigă Marcie.

— Ajunge, Erika! urlă Marsh.

— El nu se ocupă de asta la muncă! spuse Erika. Vă rog, domnule. Știu că s-a depistat un telefon care a aparținut Andreei Douglas-Brown. Dați-mi resursele să găsesc acel telefon. Pe acel telefon sunt detalii despre viața Andreei, pe care ea le ținea ascunse. Cred că acele informații ne-ar putea conduce la prinderea celui care le-a ucis pe ea și pe aceste fete. Mai uitați-vă o dată la fotografiile lor. Uitați-vă la ele!

— Ce-i asta, Tom? întrebă Marcie.

— Marcie, du-te înapoi. ACUM!

Marcie se mai uită o dată la fotografia și se întoarce în camera din față.

— Cum îndrăznești, Erika?!

— Nu, domnule, cum îndrăznim *noi*. Aici nu este vorba despre mine. Da, încalc regulile apărând la ușa dumneavoastră. Dar nu pot trăi cu ideea că sunt o ticăloasă. Nu pot să trăiesc cu ce li s-a întâmplat acestor fete. Chiar puteți să dormiți noaptea știind că n-am încercat? Gândiți-vă la vremea când am intrat în poliție. Nu aveam nicio putere. Acum, puteți lua decizii. *Dumneavoastră*. Puteți să mă acuzați pentru

echipa de căutare, să mă trimiteti la tribunal, sincer, acum nu-mi pasă – dar uitați-vă la astea, uitați-vă!

Erika ridică iar fotografiile.

— *Destul!* strigă Marsh.

Trânti ușa din față și Erika auzi zăvoarele trase.

— În fine, măcar am încercat, spuse ea fotografiilor.

Închise dosarele, le puse ușurel la loc în geantă și plecă.

Capitolul 38

Silueta se materializă pe alea de peste drum de apartamentul Erikăi când se întunecase, chiar înainte ca DCI Moss să iasă pe ușa din față să plece cu mașina.

Ce a căutat acolo lesbianca aia grasă? Asta-i o situație nouă.

S-o urmărească pe DCI Foster devenise aproape o dependență. Ajutat de ploaia torențială, îi fusese ușor s-o privească ridicându-și gluga, ținând capul în jos, cu ajutorul celor trei fulgarine din rucsac.

Secretul amestecării în mulțime este să nu încerci s-o faci. Toată lumea e a dracului de obsedată de sine.

Ochii siluetei se ridicară spre Erika, care se uita pe fereastră, fumând.

La ce se gândește? Ce-a căutat acolo cealaltă polițistă, Moss? DCI Foster trebuia să fie îndepărtată de la caz...

Brusc, Erika se ridică în picioare și închise obloanele. După câteva clipe, ieși pe ușa din față. Avea geanta la ea și se îndreptă spre gară. Silueta se retrase și o luă la fugă pe alee către o mașină, apoi ieși în șoseaua principală, încercând să păstreze viteza redusă, să se poarte firesc, să se amestece în trafic.

Erika tocmai intra în gara Brockley când silueta întoarse mașina spre drumul de acces în gară. O altă mașină semnaliza ieșirea dintr-un spațiu din față și silueta profită de prilej pentru a se opri și a o urmări pe Erika trecând puntea spre peronul opus. Șoferul din față ieșise și îi mulțumi fluturând mâna. Silueta zâmbi larg și flutură și el mâna, apoi se întoarse în viteză spre strada Erikăi, trecu pe lângă apartamentul ei întunecat și parcă la câteva străzi depărtare.

Când motorul mașinii tăcu, silueta vizualiză un moment spatele clădirii lui DCI Foster. Un zid înalt înconjură spatele proprietății și, într-o parte, era o alee. Când fusese transformată dintr-o casă imensă într-o clădire cu apartamente, spatele fusese lăsat în paragină, cu o harababură de ferestre vechi și noi, țevi de scurgere și rigole.

Silueta coborî din mașină și luă din portbagaj un rucsac.

N-aveam de gând să fac asta acum, dar se pare că lucrurile s-au precipitat. Nu-mi mai ajunge să urmăresc din afară.

În drum spre apartamentul lui DCI Foster, trecu pe lângă doi navetiști adânciți în conversație, neatenți la ce era în jurul lor. Ajuns în fața apartamentului Erikăi, silueta se cățără pe zidul înconjurător, după ce chibzuise cum să ajungă la etajul de sus.

Înaintez centimetru cu centimetru pe zid spre spatele clădirii, pun un picior pe pervazul ferestrei, mă prind de țeava de scurgere, pun celălalt picior pe un pervaz de mai sus și urc, folosindu-mă de țeavă.

Pervazurile ferestrelor erau din piatră netedă și, gâfâind din pricina efortului, se opri o clipă. Până acum mersese...

Ca mecanism de pârghii, folosește-te de paratrăsnet și de o conductă groasă de scurgere, apoi mai sunt trei ferestre dispuse în rând. Tic, tac, toe...

Silueta ajunse la pervazul ferestrei de la baia Erikăi, leoarcă de transpirație. Fereastra era închisă, lucru de așteptat. Totuși, lângă fereastră era o mică gură de aerisire, cu un ventilator. Era convenabil de ieftin și fusese prost montat. Acoperind cu palma grilajul de plastic al gurii de ventilație, silueta apucă marginile și trase. Se auzi un trosnet și grilajul ieși, dând la iveală o conductă de ventilație. Silueta băgă un braț înăuntru, simțind încheieturile degetelor apăsate de pielea mănușii intrând în contact cu spatele carcasei de plastic a ventilatorului de pe

peretele interior. Un pumn rapid și ventilatorul se desprinsese, zornăind și frecându-se de peretele băii în timp ce atârna de-un fir.

Silueta scoase o sârmă de la un umeras dintr-un buzunar lateral al rucsacului și o introduse în conducta de ventilație. După câteva încercări, sârma agăță mânerul ferestrei pe dinăuntru și ea se deschise. Silueta se mișcă repede, și intră târâș cu mâinile întinse și capul înainte și se propti în scaunul de toaletă.

Am intrat.

Avu o stare de euforie după atâta vreme în care o urmărise pe DCI Foster de la distanță. Baia era mică și funcțională. Deschizând dulăpiorul, silueta văzu că înăuntru erau o cutie de tampoane, cremă pentru afte și un pachet prăfuit de benzi epilatoare. Data expirării trecuse.

Ce sfâșietor! Cară cu ea un pachet vechi de benzi epilatoare.

Silueta adună obiectele din dulăpior și trecu în dormitor. Mirosea neutru. Mirosul femeilor putea fi uneori interesant și exotic. Mirosul altora putea fi respingător...

Tot ce am e mirosul stăut de țigară... de mâncare prăjită. O idee de parfum ieftin.

Silueta dădu la o parte pilota, așeză frumos pe saltea obiectele luate din dulăpiorul din baie și puse la loc pilota înainte de a trece în camera de zi. Înăuntru era întuneric, cu excepția luminii portocalii a unui felinar stradal. Pe măsută, printre cești murdare și o scrumieră erau împrăștiate copii ale unor dosare de poliție.

DCI Foster știa. Pusese lucrurile cap la cap, iar javra de lesbiană grăsană o ajuta!

Se auzi un zgomot pe palier, un scârțâit de scări, și silueta se furișă până la ușa din față și se uită pe vizor.

O bătrână cu părul alb ajunsese pe palier. Se apropie de ușa din față, fața ei mărindu-se obscen în vizor. Ascultă o clipă, apoi se întoarse și se duse la ușa ei.

Silueta simți brusc nevoia să iasă de acolo, să
plece, să-și facă planuri.

DCI Foster mi-a forțat mâna.

Va trebui s-o omor.

Capitolul 39

Când Erika se întoarse acasă, făcu un duș lung și fierbinte și se înfășură într-un prosop. Se duse în dormitor și se așeză pe pat, revăzând în minte evenimentele serii. Nu păreau nici acum mai bune decât atunci când se întâmplaseră.

Se duse să-și încarce telefonul și apoi se opri. Dădu la o parte pilota. Dedesubt, pe saltea, erau așezate obiectele din dulăpiorul din baie.

Se duse repede la fereastră. Era închisă, iar până la aleea de jos era o distanță mare. Se duse în camera din față și aprinse lumina. Camera era așa cum o lăsase. Obloanele închise. Dosare și cești de cafea împrăștiate pe masuță. Se duse la ușa din față. Nu exista cutie de scrisori. Încuiase ușa? Sigur o încuiase, se gândi ea. Se întoarse în baie și deschise dulăpiorul de deasupra chiuvetei. Era gol.

Fereastra era închisă când făcuse duș și n-o deschisese. Nu, se gândi ea; era doar obosită și uitucă. Ea trebuie să fi scos lucrurile din dulăpior. Observă că baia era plină de aburi și trase șnurul micuțului ventilator de aerisire. Trase din nou. Nimic.

— Rahat! spuse ea și șterse cu dosul mâini condensul de pe oglindă.

De ce trebuia ca Marsh să fie și proprietarul ei? Ultimul lucru pe care-l voia era să ia legătura cu el. Stinse lumina, se întoarse în dormitor și luă lucrurile de pe pat, cu o senzație de neliniște. Ea le scosese din dulăpiorul din baie? Și apoi mai era biletul pe care-l primise.

Dar cum reușise cineva să intre? Ar fi avut nevoie de cheie.

Dimineața următoare, Erika făcu curățenie în apartament și se gândea dacă să anunțe la secție că era posibil să fi avut un intrus în casă – posibil fiind un cuvânt foarte potrivit – când auzi zgomotul

corespondenței lăsate pe preșul de la parter. După ce separă facturile pentru vecinii ei și le puse pe masa de lângă ușă, găsi o scrisoare adresată ei. Era prima scrisoare primită la noua ei adresă. Era de la Poliția Metropolitană care-i cerea ca în termen de șapte zile să se prezinte la evaluarea psihiatrică.

— Nu sunt nebună, nu-i așa? își spuse Erika, glumind doar pe jumătate.

Când se întoarse în apartament, îi sună telefonul.

— Erika, sunt Marsh. Ai șase ore cu o echipă de la Thames Waters. Dacă nu găsești telefonul, asta e. Ai înțeles?

Erika întrezări o rază de speranță.

— Da. Vă mulțumesc, domnule.

— Practic, nu există nicio șansă să fie acolo. Ai văzut ce plouă?

Erika se uită la ploaia care bătea în geam.

— Știu, domnule, dar am să profit de ocazia asta; am rezolvat cazuri cu mai puțin de-atât.

— Dar pe acesta n-ai să-l rezolvi. Ești suspendată. Ai uitat?

— Nu, domnule, spuse Erika.

— Moss va lua legătura cu tine pentru restul detaliilor.

— Prea bine, domnule.

— Dacă mai faci vreodată una ca aseară, să apari la ușa mea și să fluturi prin fața ochilor soției mele fotografii dezgustătoare de la locul crimelor... N-ai să fii doar suspendată. Cariera ta va lua sfârșit.

— Nu se va mai întâmpla, domnule, spuse Erika.

Se auzi un clic și Marsh închise. Erika zâmbi.

— În spatele fiecărui bărbat puternic se află o femeie care știe să-i apese butoanele. Bravo, Marcie!

Erika se duse să se întâlnească cu Moss și Peterson. Gura de vizitare a canalului de scurgere a apelor pluviale era lângă cimitirul de la biserica Honor Oak Park, la doar două mile de apartamentul Erikăi. Biserica era la câteva sute de metri dincolo de gară, cocoțată pe un deal. Ploaia se opri și norii se mai împrăștiaseră când Erika se întâlni cu Moss

lângă o dubă mare care avea pe ea însemnele companiei Thames Waters. Peterson avea o tavă cu pahare din carton cu cafea, pe care le împărțea unui grup de flăcăi îmbrăcați în salopete.

— El este Mike. Echipa lui va coordona căutările, spuse Moss, făcând prezentările.

— Eu sunt Erika Foster, spuse ea, aplecându-se în direcția lui Mike pentru a da mâna cu el.

Flăcăii nu pierdură vremea. Dădură pe gât cafeaua și, în câteva minute, ridicau uriașul capac al gurii de canal, rostogolindu-l pe o parte cu zgomot.

— Îmi pare bine că te văd, șefa, spuse Peterson, întinzându-i cu un zâmbet larg o cafea.

Mike îi duse în dubă. Era echipată cu un banc cu monitoare, un duș mic și un aparat de emisie-recepție pentru oamenii care intrau în canalizare. Pe unul dintre monitoare era o hartă meteorologică prin satelit, care se schimba încontinuu, arătând dungi și rotocoale de un cenușiu foarte închis pe o hartă a zonei Greater London.

— Asta-i diferența dintre viață și moarte, spuse Mike, bătând cu pixul în ecran. Canalele colectoare adună apa pluvială cu apa reziduală. O ploaie torențială neașteptată poate inunda canalele colectoare și un val de reflux se îndreaptă către Tamisa.

— Ce faceți înainte de toată tehnologia asta? întrebă Peterson arătând spre monitoare.

— Ne luam după zgomot – buna metodă din bătrâni, spuse Mike. Dacă venea o furtună, ridicam cincisprezece centimetri unul dintre cele mai apropiate capace de gură de canal și apoi îl lăsam să cadă. Zgomotul stârnea ecouri jos în tunele și era de ajuns să-i avertizeze pe țopârlanii de jos să iasă dracului mai repede.

— Doar țopârlani lucrează acolo? întrebă Moss.

— De ce? Vrei să soliciți o slujbă? glumi Mike.

— Foarte amuzant! spuse Moss.

Ieșiră din dubă și se uitară la cer. Cerul părea să se însenineze deasupra lor, dar se întuneca la orizont.

— Am face bine să trecem la treabă, spuse Mike, îndreptându-se spre locul în care cei patru oameni instalaseră o macara și-și puneau hamurile de siguranță.

Erika se duse și se uită în puțul de vizitare, unde câteva trepte de fier se pierdeau în întuneric.

— Deci ce căutăm, un telefon? întrebă Mike.

— Un iPhone 5S, alb, credem noi, dar ar putea fi și negru, spuse Moss.

Înmână fiecăruia o fotografie laminată.

— Ne dăm seama că e acolo de aproape două săptămâni, dar, dacă-l găsiți, vă rugăm să evitați să-l atingeți. Trebuie să conservăm probele judiciare rămase. Vă voi da aceste pungi pentru probe, în care va trebui să-l puneți imediat, spuse Erika.

Luară fiecare o pungă pentru probe transparentă. Păreau sceptici.

— Și, care-i treaba? Trebuie să scoatem prin levitație fotografia asta din rahat? spuse unul dintre flăcăi.

— Noi chiar apreciem ajutorul vostru, flăcăi, zise Peterson. Ați venit alături de noi într-o etapă crucială a unui caz disperat care implică niște fete care au fost omorâte. Găsirea acestui telefon este o piesă mare a puzzle-ului nostru. Doar să nu-l atingeți cu mâinile goale.

Atitudinea bărbaților se schimbă complet. Își puseră repede căștile și începură să-și verifice lanternele și radiourile. Când terminară, se adunară toți în jurul gurii de vizitare, în timp ce Mike coborî de probă.

— Verificăm dacă sunt gaze nocive, spuse el. Acolo jos nu doar de urină și fecale trebuie să ne temem. Mai sunt și acid carbonic, gaz metan, care explodează și hidrogen sulfurat, produsul descompunerii de putrefacție... Aveți în costume detectoare chimice, flăcăi?

Toți dădură din cap.

— Doamne, n-ați prefera să lucrați într-un supermarket? întrebă Moss.

— Salariul de aici e mult mai bun, spuse cel mai tânăr dintre flăcăi, care se duse primul și fu coborât încet cu macaraua în gura de vizitare.

Ceilalți îl urmară, lanternele lor luminând interiorul murdar al canalizării. Erika se uită la Moss și Peterson, care erau aplecați asupra gurii de canal. Schimbară niște priviri încordate.

— E ca și cum ai căuta un ac într-o claie de fân, spuse Peterson.

Mike se duse în dubă pentru a le urmări înaintarea.

Trecu o oră în care nu se raportă nimic și cu toții băteau din picioare de frig. Apoi la radioul poliției veni un apel. Fusesse un incident la un supermarket din Sydenham. Un bărbat scosese o armă și trăsese.

— Azi suntem noi de gardă, spuse Moss, uitându-se la Peterson. Am face bine să-i dăm bice. Marsh a spus că asta nu e o prioritate majoră.

— Duceți-vă; pot să rămân eu aici să aștept, spuse Erika.

Moss și Peterson plecară în grabă și ea rămase singură, dându-și seama din nou că nu avea insignă, nu avea nicio autoritate. Era doar o femeie care-și pierdea vremea lângă un canal deschis. Se duse în dubă și-l întrebă pe Mike care era situația.

— Nimic. Suntem aproape în punctul în care nu vreau ca ei să meargă mai departe. Rețeaua se ramifică în câteva direcții, spre centrul Londrei.

— Bun, unde duc toate? întrebă Erika.

— La instalațiile de epurare a apelor uzate din jurul Londrei.

— Deci...

— Deci nu prea sunt șanse ca un telefon micuț să apară din senin, spuse el. Nu e ca și cum un câine ar fi înghițit un inel cu diamant și tu...

— Da, am priceput mesajul, spuse Erika.

Ieși din dubă, se cocoță pe un ciot de copac și fumă o țigară. Biserica se zărea amenințătoare deasupra ei în frig și, în depărtare, se auzea un tren care trecea zăngănind.

După o oră și jumătate, bărbații ieșiră plini de noroi, istoviți și learcă de transpirație. Clătinară din cap.

— Așa cum credeam, ar putea fi oriunde acum. Chiar în mare. Conductele de scurgere sunt deschise din 12 ianuarie, așa că multă apă a curs pe ele și, sub presiunea unui astfel de debit, nimic n-ar fi putut rămâne acolo jos, spuse Mike.

— Mulțumesc, spuse Erika. Noi am încercat.

— Ba nu. Ei au încercat, spuse Mike, arătând spre bărbați. Eu i-am spus șefului tău că e imposibil, că umblăm după cai verzi pe pereți.

Erika se întreabă dacă acesta era motivul pentru care Marsh aranjase asta. În timp ce se îndrepta spre casă pe ploaie, rămase la convingerea că telefonul Andreei trebuia găsit. Se gândi la scrisoarea pe care o primise și la lucrurile lăsate pe patul ei.

I se părea că era singura persoană care știa că poliția arestase pe cine nu trebuia.

Capitolul 40

Trecură trei zile fără nicio veste de la Moss sau Peterson. Entuziasmul și optimismul Erikăi se stinseră, alimentate de faptul că nu avea nimic de făcut. În a treia zi se pregătea să-l sune pe Edward și să accepte să meargă la piatra de mormânt a lui Mark, când telefonul îi sună în mână.

— Șefa, n-o să-ți vină să crezi asta, spuse Moss. Tocmai a apărut telefonul Andreei.

— Poftim? În canalizare? întrebă Erika.

— Nu. La un magazin de telefoane mobile la mâna a doua din Anerley.

— Asta-i doar la câteva mile depărtare, spuse Erika.

— Da. Crane a transmis codul IMEI comercianților locali de telefoane mobile la mâna a doua, spunând că, dacă un receptor cu acest cod apare în magazinul lor, trebuie să contacteze urgent sala de ședințe.

— Și au făcut-o?

— A mai spus că li se va plăti valoarea unui iPhone 5S nou, ceea ce trebuie să fi îndulcit târgul.

— Cum a apărut în Anerley? întrebă Erika.

— L-a găsit o femeie. Din cauza ploii și a zăpezii topite de săptămâna trecută, în capătul de jos al Forest Hill Road, canalele au dat pe-afară. Ne-am imaginat că telefonul a ieșit odată cu apa. Ea l-a văzut și s-a gândit, chiar și în starea în care era, că putea să ia câțiva bănuți pe el.

— Și e în regulă? Funcționează?

— Nu, are ecranul foarte crăpat, dar l-am trimis urgent echipei cibernetice, care l-a pus în fruntea listei de priorități. Încearcă să obțină tot ce se poate din memoria internă.

— Moss, vin acolo.

— Nu, șefa, rămâi pe loc. Dacă ai de gând să vii aici, așteaptă măcar până ai un motiv să năvălești ca o furtună și să le tragi o săpuneală.

Erika începu să protesteze.

— Serios, șefa. Ți promit că te sun în clipa în care aflu ceva.

Moss închise.

După șase ore lungi și încordate, Moss sună să-i spună că echipa cibernetică extrăsese din telefonul Andreei o cantitate substanțială de date.

Erika luă un taxi până la adresa pe care i-o dăduse Moss și se întâlni cu ea în fața sediului central al Unității de cibernetică criminalistă, care se afla într-un bloc de birouri anost din apropiere de Tower Bridge. Luară liftul până la ultimul etaj și pătrunseră într-un uriaș birou colectiv. La toate birourile se lucra de zor; la fiecare dintre ele se afla un ofițer obosit, privind absorbit în monitoare. Lângă polițiști era câte un telefon sau un laptop făcut bucăți sau un talmeș-balmeș de fire și circuite.

Un bărbat scund, chipeș le întâmpină lângă dozatorul de apă. Purta un pulover ros, de lână. Se prezentă Lee Graham. Îl urmară într-o cameră mare de depozitare în care se aflau rasteluri întregi cu calculatoare, telefoane și tablete, toate băgate în pungi și sigilate. Trecură pe lângă un raft pe care era un laptop înfășurat în plastic și acoperit cu sânge uscat.

Le duse la un birou din colțul îndepărtat, pe care se afla telefonul Andreei, lovit și crăpat. Partea din spate era desprinsă și conectată de un calculator mare cu ecrane gemene.

— Am scos multe din telefonul acesta, spuse Lee, așezându-se și reglând unul dintre ecrane. Hard-diskul era în stare bună.

Moss trase două scaune și se așezară lângă Lee.

— Sunt trei sute douăsprezece fotografii, continuă Lee, șaisprezece clipuri video și sute de mesaje, datând din mai 2012 până în iunie 2014. Am trecut toate fotografiile prin programul nostru de recunoaștere facială. Acesta procesează baza de date criminalistice națională și folosește recunoașterea facială pentru a căuta eventualele potriviri. El a semnalizat un nume.

Erika și Moss se uitară una la cealaltă, emoționate.

— Cum îl cheamă? întrebă nerăbdătoare Erika.

— Nu era un el, era o ea, spuse Lee, tastând de zor.

— Poftim? spuseră la unison Erika și Moss.

Lee trecu printr-o serie de imagini mici, apoi dădu click pe una: o față familiară.

— Linda Douglas-Brown este în baza de date a poliției? întrebă Moss mirată.

În imagine, Linda și Andrea stăteau la o masă într-un bar; Andrea se uita sigură de sine în obiectiv și arăta impecabil într-o bluză crem. Nasturii erau deschiși, dând la iveală un decolteu adânc și plin, cu un colier de argint cuibărit între sâni. Prin comparație, Linda era rumenă la față și avea părul neîngrijit. Purta un pulover negru cu guler rulat, care ajungea destul de sus pentru a i se șomoioagi chiar sub bărbia dublă. Puloverul era înzorzonat cu imagini cu pudeli mici care ȳopăiau pe ȳesătură. La gât avea un crucifix de aur, lung. Mâna ei o ținea pe a Andreei și pe față avea un rânjet de bețiv.

— Asta e mama victimei? întrebă Lee.

— Nu, sora victimei; între ele e o diferență de patru ani, spuse Erika.

Lăsară asta să plutească în aer o clipă.

— Bun. Ei bine, i-am scos cazierul; se printează chiar acum pentru voi, spuse Lee.

Capitolul 41

Lee le găsi un loc de lucru liber în birou, unde începură să citească dosarul Lindei.

— Doamne, Linda are un dosar considerabil care datează de mai mulți ani. Incendiere premeditată, furt, furt din magazine... spuse Erika. Anul trecut, între iulie și noiembrie, logodnicul Andreei, Giles Osborne, a făcut trei plângeri la poliție, în care spunea că Linda îl hărțuia și-i trimitea scrisori de amenințare.

— Polițiștii au stat de vorbă cu ea în toate cele trei prilejuri, spuse Moss, citind.

— Da, deci nicio arestare. Prima plângere a lui Giles Osborne a fost în iulie 2014, privind e-mailurile abuzive pe care le primea de la Linda; în unul îl amenința că mai întâi îi omoară pisica, apoi pe el. A doua plângere a venit o lună mai târziu. Apartamentul i-a fost spart și pisica i-a fost *otrăvită*. În apartament s-au găsit amprentele Lindei, dar avocatul ei a afirmat că erau acolo pentru că fusese de curând invitată la o petrecere pe care o dăduse Giles pentru a sărbători logodna cu Andrea.

— Linda a fost surprinsă și pe camerele de supraveghere de pe strada alăturată apartamentului lui Giles Osborne la câteva minute de la spargere. Atunci a cedat și a declarat că a intrat în casă *după* spargere, ca să încerce să salveze mâța, care părea în pericol când s-a uitat ea pe fereastră.

— Se pare că are un avocat al naibii de bun, spuse Moss.

— Poate, dar nici n-au fost dovezi suficiente care să demonstreze că a fost sau nu așa. A treia plângere a fost anul trecut în octombrie, când Linda a produs o pagubă de opt mii de lire biroului lui Giles. A aruncat cu o cărămidă într-unul dintre geamurile mari. Uite, e pe camerele de luat vederi.

În imaginea alb-negru se vedea o siluetă mătăhăloasă într-un trenci lung, cu o șapcă de

baseball trasă pe față. Trenziul se deschisese când silueta se dădu înapoi să arunce cărămida și dedesubt se zărea un pulover cu pudeli dansatori.

Moss avea laptopul într-o geantă. Îl scoase și îl porni.

— Să ne uităm pe fotografiile Andreei, spuse ea, introducând un stick în laptop.

Pe stick era conținutul telefonului Andreei. Așteptară cât timp laptopul vâjâi, zumzâi și porni, în cele din urmă. Micul led de pe stick începu să pâlpâie și apoi pe ecran începură să se perinde în viteză o mulțime de fotografii.

Andreea era înfățișată la mai multe petreceri: erau multe selfie-uri, fotografii ale Andreei fără sutien în oglinda din baie, cu sânul prins seducător în căușul palmei și capul dat pe spate. Apoi o serie de fotografii făcute într-o noapte într-un bar. Părea să fie același bar ca în fotografia cu Linda.

— Stop, dă înapoi! spuse Erika.

— Nu pot să opresc, trebuie să le lăsăm să se încarce.

— Haide odată! spuse Erika, nerăbdătoare când laptopul se opri asupra unei fotografii blurate, făcută clar din greșeală – apoi fotografiile începură iar să se încarce și se terminară.

Erika începu să se uite în grabă la ele.

— Da. Iată, astea sunt cele mai recente, din bar, spuse ea.

— Cine crezi că e ăla? întrebă Moss în timp ce se uitau pe ecran.

Pozele o înfățișau pe Andrea cu un bărbat înalt și lat în umeri. Era foarte brunet și avea ochii mari, căprui și, pe fața frumoasă, cizelată, o barbă tunsă scurt.

Primele fotografii erau făcute de Andrea, ținând aparatul la distanță. În toate, se rezema de pieptul bărbatului. Era incredibil de frumos.

— Bărbatul brunet, spuse Erika agitată.

— Să ne calmăm, spuse Moss, care și ea părea agitată.

Erika trecu la următoarele fotografii. Toate erau făcute la ceea ce părea aceeași petrecere: în fundal apăreau oameni așezați la mese sau dansând. Andrea făcuse într-o veselie fotografii cu ea și bărbatul, iar el o lăsase bucuros. Pozele începeau cu ei stând alături, Andrea uitându-se la el cu ochi luminoși și plini de iubire. Urmau fotografii în care el o săruta pe Andrea, gurile lor unite lăsând să se întrezărească limba, iar unghiile ei roșii atingându-i ușor barba de pe maxilarul dăltuit.

— Toate astea au fost făcute anul trecut, pe 23 decembrie, spuse Moss, observând datarea fotografiilor.

— Fotografia aia cu Linda și Andrea a fost făcută în aceeași seară. Asta e aceeași petrecere...

Fotografia după care baza de date criminalistice recunoscuse fața Lindei apăru din nou.

— După cum arată, asta-i făcută spre sfârșitul serii; ele arată un pic mai rău din cauza oboselii și băuturii, spuse Erika.

— Deci Linda a fost acolo în același timp cu tipul ăla. Poate că el a făcut fotografia asta, spuse Moss.

Trecură la fotografiile următoare. Datarea arăta o pauză de câteva zile, după care apăruă câteva poze făcute într-un pat cu cearșafuri de culoare deschisă. Andrea era culcată cu bărbatul brunet, ținând din nou aparatul la distanță pentru a face fotografiile. Pieptul lui era puternic și acoperit de păr negru. Pozele deveneau treptat mai explicite: un prim-plan al bărbatului cu sfârcul Andreei între dinții albi, o imagine din față a Andreei întinsă pe spate în pat, goală, zâmbind. Și apoi fața Andreei umplu ecranul. Buzele ei cuprindeau baza penisului bărbatului. El îi cuprindea bărbia în căușul palmei. Degetul lui mare se sprijinea pe pometele ei.

Brusc, următoarea fotografie era mai puțin interzisă minorilor. Andrea și bărbatul erau înfățișați pe 30 decembrie, mână în mână pe stradă. Amândoi erau îmbrăcați de iarnă. În fundal se vedea un turn cu ceas cunoscut.

— Rahat! Asta-i Horniman Museum, spuse Moss.

— Iar asta e cu patru zile înainte ca ea să dispară, spuse Erika.

— Crezi că acesta ar putea fi tipul cu care a fost văzută vorbind în cârciumă? întrebă Moss.

— Acesta ar putea fi tipul care a omorât-o, spuse Erika.

— Dar, din câte ştim, nu are cazier. Programul bazei de date criminalistice nu l-a semnalat...

— Arată a rus sau – ştiu şi eu? – român? Sârb? Ar putea să aibă cazier în străinătate.

— Dar nu avem un nume, iar asta ar putea dura, spuse Moss.

— Însă cunoaştem pe cineva care ar putea să-i ştie numele. Linda Douglas-Brown, spuse Erika. E fotografiată în aceeaşi seară, în acelaşi bar cu el.

— Ar trebui s-o aducem la secţie? întrebă Moss.

— Nu, stai o clipă, spuse Erika.

— Cum adică să stai o clipă? Este clar că ascunde informaţii, şefa.

— Dar trebuie să fim foarte atente înainte de a o aduce la secţie. Familia Douglas-Brown îşi va suna avocaţii în clipa în care facem o mişcare. Se pare că au cheltuit ceva bani ca s-o țină pe Linda departe de bucluc.

— Ştii ce i-ar prinde bine apartamentului tău, şefa? întrebă Moss.

— Ce?

— Nişte flori proaspete.

— Da. Ar trebui să trecem pe la o florărie, spuse Erika.

Capitolul 42

Florăria Jocasta era pe Kensington High Street, între o bijuterie elegantă și un bloc de granit șlefuit. Fereastra era decorată optimist ca de început de primăvară, cu un covor de iarbă autentică și narcise, lalele și brândușe în nuanțe de roșu, roz, albastru și galben. Pe iarbă stăteau câțiva iepurași de Paști din porțelan și niște ouă uriașe împestrițate. În față, aproape de geam, o mică fotografie a Andreei zâmbind la aparat stătea pe o pernă de catifea roșie.

Moss dădu să deschidă ușa de sticlă, dar văzu alături de ea o sonerie albă și o plăcuță pe care era tipărit frumos: SUNAȚI.

Erika apăsă pe buton. După câteva clipe, o femeie în vârstă, mărunță, cu părul pieptănat sever peste cap se uită la ele pe sub pleoapele lăsate. Era aceeași femeie care le deschisese ușa reședinței familiei Douglas-Brown. Le făcu semn să plece. Erika sună iar. Își dăduseră seama cât de gros era geamul când femeia deschise ușa și sunetul soneriei se amplifică.

— Despre ce e vorba? se răsti ea. Am vorbit cu poliția, aveți un om în arest. Noi ne pregătim de înmormântare!

Dădu să trântască ușa, dar Moss puse mâna pe ea.

— Am vrea să vorbim cu Linda, dacă e aici.

— Aveți pe cineva în arest, nu-i așa? Ce mai vreți de la familie? repetă femeia.

— Încă mai construim cazul, doamnă. Suntem încredințați că Linda ne va putea ajuta să confirmăm câteva detalii care ar putea conduce la o condamnare rapidă.

Bătrâna le studie, ochii ei fugind dintr-o parte în alta sub pleoapele lăsate, a căror piele se încrețea și tresărea spasmodic, fapt ce-i amintea Erikăi de unameleon. Deschise ușa și se dădu la o parte pentru a le lăsa să intre.

— Și ștergeți-vă pe picioare, spuse ea, uitându-se la trotuarul ud de afară.

O urmară într-o zonă de așteptare, decorată în alb. Pe peretele din spate, o masă de conferințe enormă, din sticlă transparentă, strălucea și-și schimba culoarea. Pereții erau împodobiți cu fotografii de la evenimente la care contribuise florăria Jocasta: nunți mondene, lansări de produse. Bătrâna dispăru pe o ușă din spate și, după o clipă, apăru Linda, cu brațele pline de narcise galbene. Purta o fustă lungă, neagră și, din spatele unui șort alb, se vedea un alt pulover cu pisici. De data asta era o pisică vărgată uriașă, cu ochi languroși.

— Mama nu-i aici. A căzut la pat, spuse ea.

Tonul ei părea să sugereze că mama ei trândăvea. Se duse la masa mare, puse narcisele pe sticlă și începu să le facă buchete.

— Ce cauți aici, DCI Foster? Parcă ți se luase cazul...

— Tocmai tu ar trebui să știi că nu trebuie să crezi tot ce citești în presă, spuse Erika.

— Da. Jurnaliștii. Toți sunt niște animale. Un tabloid m-a descris „fată bătrână cu față de lună plină”.

— Îmi pare rău să aud asta, Linda.

— Zău? se răsti Linda, fixându-le cu privirea.

Erika inspiră adânc.

— Când am vorbit înainte cu tine, te-am întrebat dacă ai vreo informație care ne-ar putea ajuta în ancheta noastră. Nu ne-ai spus că Andrea mai avea un telefon.

Linda reluă făcutul buchetelor.

— Ei bine? spuse Moss.

— Nu mi-ați pus o întrebare. Ați făcut o afirmație, spuse Linda.

— Bine. Avea Andrea încă un telefon? întrebă Erika.

— Nu. Nu știam să fi avut, spuse Linda.

— În iunie 2014 l-a raportat drept furat, dar a păstrat receptorul și a cumpărat o cartelă SIM reîncărcabilă.

— Și ce? Sunteți aici în numele companiei de asigurare ca să investigați fraudă de asigurare?

— Ți-am găsit cazierul, Linda. Ai foarte multe la activ: atac, furt din magazine, fraudă cu carduri de credit, vandalism, spuse Erika.

Linda lăsa buchetele și se uită la ele.

— Asta am fost eu cea veche. Acum l-am găsit pe Dumnezeu, spuse ea. Sunt altă persoană. Dacă vă uitați bine, toți avem un trecut pe care-l regretăm.

— Și când l-ai găsit pe Dumnezeu? întrebă Moss.

— Poftim? întrebă Linda.

— Păi, ești încă în perioada de probă și acum patru luni ai produs daune de opt mii de lire biroului lui Giles Osborne. De ce ai făcut asta?

— Eram invidioasă, spuse Linda. Invidioasă pe Andrea, pe Giles. Ea găsisese pe cineva, iar eu, cum sigur vă dați seama, tot mai caut.

— Și ce au avut de spus Andrea și Giles despre faptul că-l hărțuiai?

— Mi-am cerut scuze, am spus că n-o să se mai întâmple și ne-am împăcat.

— Te-a iertat și că i-ai omorât pisica? întrebă Moss.

— NU EU I-AM OMORÂT PISICA! strigă Linda. N-aș face niciodată așa ceva. Pisicile sunt cele mai frumoase, cele mai inteligente... Poți să te uiți în ochii lor și eu cred că ele știu toate răspunsurile... Numai de-ar putea vorbi!

Erika îi aruncă lui Moss o privire, ca nu cumva să întreacă măsura.

Fața ca o lună plină a Lindei se întunecă și bătu cu palma în masa de sticlă.

— N-am făcut-o eu. Nu sunt mincinoasă!

— Bine, bine, spuse Moss. Poți să ne spui cine e acest bărbat din fotografia cu Andrea?

Puse fotografia Andreei cu bărbatul brunet la petrecere lângă mormanul de narcise.

— Nu știu, spuse Linda, uitându-se în treacăt la ea.

— Te rog să te uiți bine la ea, Linda, spuse Moss, ținând fotografia în fața ochilor ei.

Linda se uită la fotografie și apoi la Moss.

— Ți-am spus, nu știu.

— Ce zici de asta? spuse Moss, scoțând fotografia Lindei cu Andrea. Fotografia asta a fost făcută în aceeași seară, în același bar.

Linda se uită iar la fotografie și păru să se calmeze.

— Vedeți, felul în care folosiți voi, polițiștii, cuvântul *probabil* este foarte grăitor. M-am dus la acel bar cu câteva minute înainte de închidere ca să beau ceva. Lucrasem aici toată seara. Când am ajuns, Andrea era singură; cel cu care fusese plecase. Mă așteptase să bem un pahar și să povestim ce am mai făcut înainte ca evenimentele de Crăciun din familie să vină peste noi. S-ar putea foarte bine ca acest bărbat să fi fost acolo, dar nu în același timp cu mine.

— Andrea a vorbit despre el?

— Când ieșea în oraș, Andrea avea mereu parte de multă atenție din partea bărbaților. Eu acceptam să mă întâlnesc cu ea doar dacă-mi promitea că nu vorbește întruna despre băieți.

— Nu-ți plac băieții?

— *Băieții!* pufni cu dispreț Linda. Două femei inteligente au ce vorbi ca să treacă seara fără a trebui să vorbească despre bărbați, nu-i așa?

— Cum se chema barul? întrebă Erika.

— Ăăă, cred că se chema Contagion.

— Cu cine era Andrea acolo?

— V-am spus, nu știu. Andrea își schimba frecvent partenerii de petreceri.

— Giles unde era?

— M-am gândit că plecase până atunci, ca să evite să mă vadă.

— Pentru că l-ai hărțuit, i-ai vandalizat sediul și i-ai omorât... spuse Moss.

— De câte ori să vă mai spun că nu eu am omorât-o pe Clara! strigă Linda.

Ochii i se umplură de lacrimi. Trase o mânecă a puloverului cu pisica vărgată și-și șterse ochii.

— Clara era... era un animal fermecător. Mă lăsa s-o țin în brațe. Nu lăsa mulți oameni, nici chiar pe Giles.

— Atunci cine a otrăvit-o?

— Nu știu, spuse încet Linda.

Scoase din buzunarul puloverului un șervețel făcut ghem și începu să se frece la ochi până îi înroși.

— Ce poți să ne spui despre asta? întrebă Moss, punând pe masă punga transparentă pentru dovezi în care se afla scrisoarea pe care o primise Erika.

— Ce e asta? Nu, nu, nu! Nu știu nimic! spuse Linda, începând din nou să lăcrimeze.

— Cred că Linda a fost destul de îndatoritoare, spuse un glas din fundul camerei.

Menajera familiei Douglas-Brown se materializase și venea înspre ele.

— Dacă vreți să mai vorbiți cu ea, poate aranjăm ceva mai oficial, cu participarea avocatului familiei.

— Linda. Acest bărbat este suspect de violare și de omorârea a trei tinere din Europa de Est în ultimii doi ani și de uciderea de curând a unei doamne în vârstă.

Linda făcu ochii mari. Menajera le arăta acum ușa să plece.

— Linda, te rog să ne contactezi dacă-ți vine în minte ceva, oricât de neînsemnat, spuse Erika.

— Fie nu știe cine este tipul ăla, fie minte foarte bine, spuse Moss când ajunseră în stradă.

— Singurul lucru pe care l-am crezut la ea a fost pisica, spuse Erika. Nu ea a omorât pisica aia.

— Dar noi nu anchetăm ucideri de pisici.

— Cred c-ar trebui să-i facem o vizită lui Giles Osborne, spuse Erika. Să vedem ce are de spus despre Linda și fotografiile astea.

Capitolul 43

— E nebună de legat, spuse Giles Osborne. Ne înspăimântă și pe mine, și pe mulți dintre angajații mei.

Moss și Erika se aflau în biroul cu pereți de sticlă al lui Giles, care dădea spre grădinile din spate ale unui șir de case cu terasă. Prin spatele acestora trecea un tren zăngănind și, într-o parte, pe un domeniu industrial, se înălțau patru colectoare uriașe de benzină. Părea absurd să construiești o clădire atât de elegantă într-un decor atât de deprimant.

Giles arăta de parcă n-ar fi dormit și pielea de pe față îi atârna. Erika observă și că slăbise în cele două săptămâni de când fusese găsit cadavrul Andreei.

— Toată familia știe despre Linda, continuă Giles. Se pare că e de mulți ani oaia neagră a familiei. A fost dată afară din toate școlile în care au înscris-o. Când avea nouă ani, și-a rănit învățătoarea cu un compas. Biata femeie a pierdut un ochi.

— Deci crezi că Linda are probleme psihice? întrebă Erika.

— Vorbești ca și cum ar fi o chestie mai misterioasă și mai exotică decât este în realitate. E doar nebună. E un fel de nebunie plicticoasă. Dar banii și familia influentă au alimentat-o. Problema e că Linda știe că faptele ei n-au consecințe reale.

— Încă, spuse Moss.

Gilles ridică din umeri.

— Sir Simon este mereu prezent să arunce cu banii în probleme sau să șoptească o vorbă la o ureche influentă... În cele din urmă, i-a cumpărat învățătoarei o casă și ea locuiește în jumătatea de sus și o închiriază pe cea de jos. Mai că merită să-ți pierzi un ochi, nu credeți?

Se lăsă tăcerea. Alt tren trecu zăngănind și fluierând.

— Scuze. Nu voiam să fiu crud. Pregătesc înmormântarea Andreei. Credeam că am să pregătesc nunta noastră, niciodată nu mi-a trecut prin cap... Linda se ocupă de flori; a ținut să fie biserica din Chiswick, la care merge ea. Eu stau aici uitându-mă lung la un ecran gol, încercând să-i scriu necrologul.

— Trebuie să cunoști bine pe cineva ca să-i scrii necrologul, spuse Moss.

— Da, știu.

— Andrea era religioasă? întrebă Erika, îndepărtând conversația de apele involburate.

— Nu.

— David este?

— Dacă toate călugărițele ar avea țâțe mari și bluze cu decolteu până la buric, sunt sigur că ar fi catolic, răsă Giles sec.

— Ce vrei să spui?

— Oh, Doamne, chiar trebuie să iei totul ad litteram? Era o glumă. Lui David îi plac fetele. E tânăr. Este cât se poate de normal. Seamănă mai mult cu mama lui decât cu...

— Linda, spuse Moss.

— Da, au rămas doar el și Linda, spuse Giles și își șterse o lacrimă.

— Și Linda merge regulat la biserică?

— Da. Sunt sigur că Dumnezeu nu e din caleafară de bucuros că trebuie să-i asculte în fiecare seară rugăciunile demente, spuse Giles.

— Linda a venit de multe ori la tine la birou? întrebă Erika.

— A venit odată cu Andrea, să vadă locul. Apoi a mai apărut de două ori, singură.

— Când a fost asta? întrebă Moss.

— Anul trecut, în iulie și august.

— Și de ce a apărut singură?

— A venit să mă vadă și mi-am dat seama foarte repede ce voia, voia să... în fine, voia să facă sex.

— Și cum a indicat ea asta? întrebă Moss.

— Cum dracu' crezi că a făcut-o?! spuse Giles, înroșindu-se.

Se uită în jur, dorindu-și cu disperare să fie în altă parte.

— Și-a ridicat puloverul și s-a expus. Mi-a spus că n-o să afle nimeni.

— Și tu ce-ai făcut?

— I-am spus unde să se ducă. Chiar dacă n-ar fi fost sora Andreei, nu e tocmai...

— Nu e tocmai...?

— Mă rog, nu e tocmai o tipă bine, nu-i așa?

Moss și Erika nu răspunseră. Giles continuă:

— Din câte știu, nu e un delict să găsești pe cineva...

— Respingător? termină Erika.

— N-aș merge chiar până-ntr-acolo, spuse Giles.

— Și pe urmă lucrurile au degenerat. Linda ți-a vandalizat biroul și, conform cazierului, ți-a spart apartamentul și ți-a otrăvit pisica.

— Da, și nu știu. Ați citit dosarele?

Erika și Moss dădură din cap.

— M-am pomenit într-o dilemă nefericită. Sir Simon mi-a cerut să renunț la acuzații. Ce puteam să fac?

— Îmi pare rău că trebuie să aduc asta în discuție, Giles, dar știai că Andrea se vedea și cu alți bărbați când erați împreună? întrebă Erika.

— Știu acum.

— Și ce simți?

— Ce dracu' crezi că simt? Eram logodiți. Credeam că ea este aleasa. Sigur, îi plăcea să flirteze și să se joace și ar fi trebuit să văd asta, dar m-am gândit că poate avea să se liniștească odată ce ne căsătoream și ne înmulțeam.

— Să vă-nmulțiți? întrebă Erika. Adică, să faceți copii?

— Da. Habar n-aveam că se vedea cu mai mulți bărbați. Era atât de proastă, încât s-a încurcat cu creatura aia nesuferită, Marco Frost. A speriat-o cu *obsesia* lui. Credeți că aveți suficiente dovezi pentru o condamnare la închisoare?

Erika se uită la Moss.

— Domnule Osborne, te rog să te uiți la această fotografie.

Puse pe masă fotografia Andrei cu bărbatul brunet. El se uită în treacăt la ea.

— Nu. Nu-l cunosc.

— Nu te-am întrebat dacă-l cunoști. Te rog să te uiți bine; fotografia asta a fost făcută cu patru zile înainte să dispară Andrea.

Giles se uită iar la fotografie.

— Păi, ce să văd? El a fost probabil unul dintre mulții bărbați care-i făceau ochi dulci.

— Și asta? Sau asta... sau asta? întrebă Erika, punând în fața lui Giles seria de fotografii, în care Andrea apărea cu bărbatul brunet în poziții explicite.

— Ce faceți?! strigă Giles, împingându-și scaunul în spate și ridicându-se. Îndrăzniți să veniți aici și să profitați de bunăvoința mea!

— Fotografiile astea sunt din al doilea telefon mobil al Andreei, pe care l-am recuperat de curând. Ți le-am arătat cu un motiv. Au fost făcute cu doar câteva zile înainte de dispariția ei.

Giles se duse la ușa de sticlă.

— Vă mulțumesc, doamnelor polițiste, dar am venit azi la birou să-mi amintesc de Andrea și să scriu despre viața ei. Am fost rugat să vorbesc la înmormântarea ei, iar voi veniți aici și-mi întinați amintirile cu fotografii pornografice!

Deschise ușa și le făcu semn să iasă.

— Noi credem că bărbatul din pozele cu Andrea este implicat și în uciderea a trei fete din Europa de Est, care lucrau ca prostituate, și a unei doamne în vârstă. Mai credem că Andrea a fost cu acest bărbat în noaptea în care a murit, explică Erika și se uită la Moss.

Giles văzu schimbul lor de priviri.

— Stați o clipă. Cum rămâne cu Marco Frost? Parcă el era omul pe care-l căutați. Comisarul-șef Marsh m-a asigurat, iar comisarul adjunct Oakley...

— Asta-i o altă pistă pe care o urmărim, spuse Erika.

— Deci, voi n-aveți idee, de fapt, cine a omorât-o pe Andrea? Și totuși veniți aici și mă frecați la creier pe baza unei bănuieli? Andrea era o ființă umană cu defecte și avea secrete. Dar tot ce făcea ea era iubire, tot ce voia ea era să iubească...

Giles căzu nervos, respirând greu și plângând în hohote. Își duse mâna la gură.

— Nu mai accept asta! Vă rog să plecați!

— La dracu'! spuse Moss când se întoarseră la mașina parcată la câteva străzi depărtare.

— Eu am spus-o, nu tu, zise Erika.

— Șefa, trebuie să mă duc să raportez toate astea lui DCI Sparks și lui Marsh.

— Știu. Și e în regulă.

Moss o lăsă pe Erika acasă și, în ciuda a tot ce se întâmplase, a tuturor dezvăluirilor, Erika nu se simțea deloc mai aproape de adevăr. Dimpotrivă, se simțea foarte departe de repunerea ei în funcție și de înapoierea insignei. Când intră în camera de zi aprinse lumina, văzând în fereastră reflexia ei și a camerei. Stinse lumina. Se uită pe fereastră la strada pustie de jos, dar totul era nemișcat. Liniștit.

Capitolul 44

În următoarele două zile, Moss și Peterson trebuiră să se prezinte la tribunal pentru a depune mărturie în cazul atacatorului înarmat de la supermarketul din Sydenham. O mare parte a echipei care anchetase inițial moartea Andreei primise alte sarcini, acum că Marco Frost fusese acuzat de omorârea ei. În așteptarea audierii legate de comportamentul ei neadecvat, Erika era blocată într-o situație incertă. În acea dimineață primise telefon de la Marsh.

— Tu și cu Moss ați fost la Linda Douglas-Brown și la Giles Osborne? întrebă el.

— Da, domnule.

— Am primit plângeri de la amândoi, iar Sir Simon amenință să facă o plângere oficială.

Deci lor le răspunzi la telefon, dar mie nu, îi veni Erikăi să spună. Își mușcă buza.

— Domnule, am fost acolo în calitate de consultat al lui Moss; în niciuna dintre situații nu mi s-a cerut să-mi prezint legitimația.

— Las-o baltă, Erika!

— Domnule, știți că am recuperat al doilea telefon al Andreei?

— Da, știu. Moss a întocmit raportul.

— Și?

— Și, tu ai ascuns dovezi. Biletul pe care l-ai primit.

— Dar biletul, domnule...

— Biletul putea să provină din mai multe locuri. Gândește-te la colegii tăi din Manchester. Ei încă mai sunt supărați pe tine... Scuze. Asta a fost nedrept... Erika, eu cred că trebuie să renunți la asta.

— Poftim? Ați văzut fotografiile, domnule?

— Da, am văzut fotografiile și am citit cu foarte multă atenție raportul lui Moss. Deși parcă te aud pe tine când îl citesc. El tot nu dorește nimic, n-ai

absolut niciun temei să dovedești că acest... individ, oricine ar fi el, a fost implicat în moartea Andreei sau a lui Ivy.

— Sau a Tatianeii, sau a Karolinei, sau a Mirkăii?

— Ce ai reușit tu să faci a fost să enervezi o grămadă de oameni și să te piși metaforic pe memoria Andreei Douglas-Brown.

— Dar, domnule, nu eu am făcut acele fotografii în care ea...

— Avea un telefon secret, pentru numele lui Dumnezeu! Toată lumea are secrete.

— Să înțeleg că această conversație este neoficială?

— Da, Erika. Și trebuie să-ți amintesc că și *tu* ești neoficială. Ești suspendată. Fii rațională. Bucură-te de salariul întreg. Știu de la o sursă autorizată că, dacă te dai la fund și-ți ții gura, luna viitoare vei fi repusă în funcție.

— Să mă dau la fund până când? Până când Marco Frost intră la pușcărie pentru ceva ce nu a făcut?

— Ordinele tale...

— De la cine vin? spuse ea, întrerupându-l. Vin de la dumneavoastră sau de la comisarul adjunct Oakley, sau de la Sir Simon Douglas-Brown?

Marsh rămase tăcut o clipă.

— Măine este înmormântarea Andreei Douglas-Brown. Nu vreau să te văd acolo. Și nu vreau să aud că ți-ai băgat nasul altundeva. Iar când povestea asta se termină, *dacă* ești repusă în funcție, o să am grijă să fii transferată la o secție aflată foarte, foarte departe. Am vorbit dar?

— Da, domnule.

Marsh închise. Erika se așeză pe canapea. Spumega. Îl înjură pe Marsh, apoi pe sine. Nu mai înțelegea ea ce se întâmpla? Instinctele ei nu mai funcționau în cazul ăsta?

Ba da. Funcționau.

Fumă o țigară, apoi se duse să aleagă ceva potrivit pentru o înmormântare.

Capitolul 45

Erika se trezi înainte să se lumineze și se așeză lângă fereastra din față, bându-și cafeaua și fumând. Ziua se întindea în fața ei, plină de obstacole, iar ea trebuia să treacă prin ea cât mai lin. Făcu un duș și, când ieși, exact după nouă, cerul avea o nuanță albastră-cenușie. Erika simți că nu era corect să se ducă la înmormântarea cuiva atât de tânăr. Poate că ziua protesta, refuzând să înceapă cu adevărat.

Scotoci prin geamantan după ceva adecvat de purtat la înmormântarea Andreei, doar pentru a-și da seama că majoritatea garderobei ei era potrivită pentru o înmormântare. La fund găsi rochia neagră, elegantă, pe care o purtase cu mai mult de un an în urmă la o petrecere de Crăciun, organizată de Poliția din Manchester. Ținea minte foarte clar acea noapte; după-amiaza de leneveală de dinainte când ea și Mark făcuseră dragoste, iar el îi pregătise baia, turnând în apa aburindă ulei de santal, preferatul ei. El se așezase pe marginea căzii și stătuseră la taclale și băuseră vin în timp ce ea se bălăcea în apă. Când venise momentul să-și pună rochia, o simțise strâns pe corp și se plânsese că era grasă. Mark o cuprinsese cu brațul de mijloc și o trăsese spre el, spunându-i că e perfectă. Se dusesse la petrecere, mândră că era la brațul lui, cu senzația caldă că era iubită, că avea pe cineva deosebit.

Acum, când își puse rochia în fața oglinzii micuțe din dormitorul golaș și umed, îi atârna pe silueta ei zveltă. Închise ochii și încercă să retrăiască sentimentul pe care-l avusese în brațele lui, când făcuseră dragoste. Nu reuși. Era singură. Deschise ochii și se privi în oglindă.

— Nu pot să fac asta fără tine. Viața... Totul... spuse ea.

Apoi auzi în minte ce spunea Mark când considera că era prea dramatică: *Dă-te jos de pe cruce, cineva are nevoie de lemnul ăla!*

În ciuda lacrimilor, râse, spunând:

— Trebuie să-mi vin în fire, nu-i așa?

Își șterse ochii și întinse mâna după trusa de machiaj, neatinsă de luni întregi. Nu era mare adeptă a machiajului, dar își aplică puțin fond de ten și ruj și se privi în oglindă. Se întrebă de ce se ducea astăzi, sfidându-și din nou șefii. O făcea pentru Andrea, pentru Karolina, Mirka... Tatiana.

Și pentru Mark. Ca și în cazul fetelor, persoana care-l ucisese nu fusese prinsă.

Biserica Our Lady of Grace and St. Edward de pe Chiswick High Road era o clădire tristă, cu aspect industrial. Structura ei pătrată din cărămidă roșie ar fi fost mai potrivită pentru o stație de pompare a apei din epoca victoriană decât pentru o biserică. În turnul înalt și urât bătea un clopot, dar traficul se desfășura neîncetat pe lângă biserică. Un dric lucea în lumina cenușie a dimineții, geamurile lui din spate fiind acoperite cu un curcubeu de flori. Erika așteptă pe partea opusă a străzii, urmărind cum persoanele îndoliate soseau pe rând.

Prin penumbra ușilor din față, îi distinse cu greu pe Simon, Giles și David. Erau îmbrăcați în costume negre și împărtășeau programul serviciului religios. Persoanele venite la înmormântare erau bine îmbrăcate și mult mai în vârstă decât Andrea. În timp ce Erika se uita, trei foști membri ai cabinetului Tony Blair coborâră dintr-un Mercedes lucios și, când intrară în biserică, fură întâmpinați cu căldură de Simon. Un mic grup de fotografi primiseră permisiunea de a lua parte la înmormântare și stăteau pe trotuar, la distanță, diafragmele lor clincănind aproape cu respect.

Era o poveste care nu avea nevoie de putere de convingere sau de vreun scenariu. O fată murise, mult prea tânără, și oamenii erau aici să o jelească. Desigur, acesta nu era ultimul capitol. În lunile următoare, Marco Frost avea să fie adus în fața instanței, iar complicatele și sordidele detalii ale vieții și morții Andreei aveau să fie readuse pe tapet

și dezbătute din nou. Totuși, deocamdată, acesta era un punct, încheierea primei părți.

Un BMW elegant trase la bordură. Din el ieșiră Marsh și comisarul adjunct Oakley, în costume negre. Marcie și eleganta soție a comisarului adjunct Oakley, o femeie între două vârste, veneau în urma lor, tot în negru. Se îndreptară repede spre intrarea bisericii, oprindu-se să stea de vorbă cu Simon și Giles și să-l îmbrățișeze pe David, care părea vulnerabil, în ciuda faptului că era mai înalt și decât Giles, și decât tatăl său.

Ultimele persoane care sosiră fură mama Andreei, Linda și femeia în vârstă cu ochi pe jumătate închiși. O limuzină se opri lângă trotuar, iar Linda năvăli afară și se duse la portiera opusă, unde o ajută pe Diana să coboare din mașină. Atât ea, cât și bătrâna al cărei nume Erika tot nu-l știa erau extrem de slabe, elegante și șic în negru. Linda era înfășurată în ceva care semăna cu un cort negru, fără formă, o jachetă de lână închisă la culoare, iar la gât îi atârna un crucifix mare, din lemn. Părul ei ca de șoarece era pieptănat, dar arăta de parcă cineva i-ar fi pus în cap un castron și ar fi tuns-o în jurul lui. Nu era machiată și, chiar și în frig, părea că transpiră. Diana și femeia în vârstă lăsară capul în jos, dar Linda se uita sfidătoare la aparatele de fotografiat. Erika mai aștepta câteva minute până ultimele persoane intrară, apoi traversă strada și se strecură în biserică.

Se așeză în capătul unei strane din fundul bisericii ticsite. Un sicriu de lemn frumos ornamentat stătea pe un soclu în fața altarului, împodobit cu flori albe. Familia Douglas-Brown stătea în strana din față și, când acordurile orgii se stinseră și în biserică se făcu liniște, Erika observă că Diana se uita înnebunită în jur. Vicarul, îmbrăcat în veșminte albe, veni în față și păru să aștepte un semnal ca să înceapă. Totuși, Simon clătină din cap. Apoi se aplecă sub borul uriașei pălării a Diane, unde părură să se sfătuiască. Linda se aplecă din cealaltă parte și intra în discuție.

Erika își dădu seama despre ce vorbeau: David lipsea din strănă. Apoi Linda se ridică și, sub privirile întregii congregații, la doar câțiva metri de sicriul Andreei, dădu un telefon. Vicarul aștepta acum stingherit lângă altar. Linda rosti câteva cuvinte înainte de întreruperea legăturii. Sună din nou și îi întinse telefonul tatălui său.

— Linda... *Linda*, spuse Simon, făcându-i semn să vină la el.

Linda pufăi și rămase fermă pe poziție, apoi se calmă și se duse la el. Tatăl ei luă telefonul și conversația deveni foarte aprinsă. Erika nu putu să înțeleagă ce spunea, dar tonul lui supărat stârnea ecouri în biserică. Acum întreaga congregație se foia neliniștită. Conversația se alătura inconfortabil sicriului lustruit acoperit cu flori. Glasul lui Simon se întrerupe brusc și Erika își schimbă poziția în strănă ca să vadă ce se întâmplă.

Atunci auzi sunetul slab al unui ton de apel. Simon se ridică și se duse în partea laterală a bisericii, cu telefonul la ureche. Erika se ridică de la locul ei și ieși pe furiș din biserică.

Casele și magazinele apropiate erau solide, neincluzând curtea din față și o fâșie subțire de lespezi în lungul unei laturi a bisericii, al cărei spate dădea spre un zid înalt. David stătea lângă zidul înalt, cu o țigară neaprinsă între dinți. Își băgă telefonul în haina de la costum.

Erika se duse la el.

— Un foc? întrebă ea, scoțându-și țigările și bricheta.

El se uită o clipă la ea, apoi se aplecă asupra brichetei, făcându-și mâinile căuș în jurul flăcării și pufăind cu furie când capătul țigării deveni roșu incandescent.

Erika își aprinse și ea una și trase un fum.

— Ești bine? întrebă ea, băgând țigările la loc în buzunarul paltonului.

David era extrem de slab și avea obrajii scobiți. Pielea lui avea culoarea mierii și sub pomeți avea o spuzeală de acnee. Cu toate astea, fața lui era tot

frumoasă. Avea aceiași ochi căprui și buze pline ca Andrea. Se uita cu ochii întredeschiși la Erika și dădu din umeri.

— De ce nu ești înăuntru, la slujbă? întrebă Erika.

— Toate astea sunt rahaturi... Părinții mei au organizat acest omagiu pretențios, care n-are *nicio legătură* cu cine a fost Andrea. Ea era o boarfă, era țipătoare și proastă ca noaptea și avea puterea de concentrare a unei insecte. Însă era foarte bună și era foarte amuzant s-o ai în preajmă. Nu pot să sufăr expresia „lumina o încăpere”. E debitată tot timpul, însă în cazul ei era adevărat. Doamne, de ce a trebuit să fie Andrea și nu Li...

Glasul i se stinse și păru că se rușinează.

— Linda?

— Nu. Nu voiam să spun asta. Deși cred că Linda e atât de disperată după atenție, încât i-ar plăcea să fie omorâtă cu brutalitate. Ar fi mai interesant de scris pe profilul ei de Facebook decât „Sunt florăreasă și îmi plac pisicile...”

David începu să plângă.

— Rahat, rahat, rahat! Am jurat că n-am să mă folosesc de astea, spuse el, scoțând din buzunar un pachetel de șervețele.

— Ascultă, David. Ai să regreti dacă nu te duci înăuntru. Ai nevoie de o încheiere, crede-mă.

David își suflă nasul și mai scoase un șervețel din pachet.

— De ce ești aici? întrebă el.

— Am venit să-i aduc un ultim omagiu.

— Să știi că părinții mei te învinovătesc pentru relatările din presă.

— Și tu ce crezi?

— Cred că Andrea a fost întotdeauna sinceră privitor la bărbații cu care ieșea, privitor la faptul că-i plăcea sexul.

— Și Giles?

— El voia o soție-trofeu. O femeie de rasă, care să-i îmbunătățească fondul genetic. Prea mulți veri s-au căsătorit între ei în familia lui. Probabil ai observat că e cam circar.

— Cîrcar?

— Omuleții ciudați de la circ...

— Aha.

— Scuze, sunt un tâmpit.

— Azi ai dreptul să fii, spuse Erika.

— Da, și l-ai prins pe criminal. Marco Frost.

Erika trase un fum din țigară.

— Tu nu crezi că el e criminalul, nu-i așa?

— Cum face față mama ta? întrebă Erika.

— Dacă vrei să schimbi subiectul, alege o întrebare mai puțin tâmpită. Deși nu arăți cătuși de puțin a tâmpită, spuse David, trăgând adânc din țigară.

— Bun, spuse Erika, scoțând o copie a fotografiei Andreei în bar cu bărbatul brunet. L-ai văzut vreodată pe acest bărbat?

— Și uite așa, ușurel, am ajuns la subiect.

— David. Te rog. E important, spuse Erika.

Se uită la fața lui. El luă fotografia și își ronțai buza.

— Nu.

— Ești sigur?

— Da.

— Pentru că și Linda a fost acolo în acea seară.

— Ei bine, eu n-am fost, spuse David.

— Eu nu cred asta, spuse un glas.

Erika se întoarse și îl văzu pe Simon apropiindu-se. Capul lui era aplecat într-o parte și ochii îi scăpărau de mânie. Diana venea în urma lui bălăbănindu-se pe tocuri, pălăria și voalurile ei nelăsând să se vadă nimic.

— N-ai pic de respect? spuse el înfruntând-o pe Erika, apropiindu-și fața de a ei.

Ea refuză să se lase intimidată și îi întoarse privirea.

— De ce ești aici, David? spuse Diana când ajunsese la ei și glasul i se frânse.

— Îl întreb pe David dacă l-a văzut pe acest bărbat; un bărbat, cred eu... începu Erika.

Simon îi smulse fotografia, o făcu cocoloș și o aruncă jos. O înșfăcă pe Erika de braț și începu s-o

tragă prin curte.

— M-am săturat să-mi tot încurci treburile! strigă el.

Erika încercă să se desprindă din strânsoarea lui, dar el o ținea bine și o trăgea înspre stradă.

— Fac asta pentru voi, pentru Andrea... spuse Erika.

— Ba nu! Faci asta ca să avansezi în cariera ta abjectă. Dacă te mai prind în apropierea familiei mele, am să cer ordin de restricție. Avocatul meu spune că am motive!

Ajunseră pe trotuar tocmai când un taxi trăgea la bordură. Simon ridică brațul, apoi deschise portiera cu o smucitură și o împinse pe Erika înăuntru, lovind-o cu capul de portieră.

— Ia-o de aici pe javra asta și du-o departe! spuse el cu scârbă pe geam șoferului, aruncând pe scaun o bancnotă de cincizeci de lire.

Erika se uită la el. Ochii lui căprui scăpărau de furie.

— Ești bine, iubire? spuse taximetristul, uitându-se la ea în oglinda retrovizoare.

— Da. Pornește, spuse ea.

Taxiul demară și intra în trafic, iar Erika îl văzu pe Simon Douglas-Brown uitându-se urât după ea de pe bordură. David se îndrepta încet spre intrarea bisericii, la braț cu mama lui.

Erika își frecă prin palton brațul, care zvâcnea de la strânsoarea puternică a lui Simon.

Capitolul 46

Erika ajunse la Brockley Crematorium câteva ore mai târziu. Era pe o stradă mică, rezidențială, retrasă de la drumul principal și la câteva minute de mers pe jos de apartamentul ei. O luă pe aleea șerpuitoare, pe lângă copacii înalți, înfrunziți tot anul, și-l văzu pe sergentul Woolf în fața ușilor duble, din sticlă, ale crematoriului. Era îmbrăcat cu un costum care îi venea prost și avea obrajii fâlcoși roșii de frig.

— Mersi că ai venit, șefa, spuse el.

— A fost o idee bună, spuse Erika.

Îl luă de braț și intrară. Capela era plăcută, chiar dacă puțin instituțională. Covorul și draperiile roșii erau decolorate, iar șirurile de bănci de lemn cam jerpelite.

În față era un mic sicriu din carton pus pe o cutie cu inserții de lemn care, la o privire mai atentă, era o bandă transportoare.

În rândul din față stătea un asistent social indian, între două vârste, cu cei trei nepoți ai lui Ivy. Ei fuseseră spălați și aranjați; cele două fete purtau rochii albastre, identice, iar băiețelul purta un costum cam mare pentru el. Se uitară încruntați la Erika și la Woolf, cu aceeași circumspecție cu care priveau pe toată lumea. În spate mai erau trei persoane: femeia masivă pe care Erika o văzuse în cârciumă cu Ivy și o femeie slabă, cu față dură și un păr blond-galben cu șapte centimetri de rădăcini negre. Între ele stătea proprietarul cârciumii The Crown. Avea părul blond-roșcat pieptănat lins și era voinic și impozant în costumul lui elegant. O salută pe Erika dând din cap când ea și Woolf se strecurară pe locurile de lângă ușă.

Un preot se ridică și ținu în viteză o slujbă respectuoasă, dar impersonală, numind-o de la cap la coadă Ivy Norton. Toată lumea fu îndemnată să spună Tatăl Nostru și apoi Erika fu surprinsă că

Woolf se ridică și se strecură pe lângă ea. Se duse la pupitru și își puse ochelarii de citit. Trase adânc aer în piept și începu să citească:

*„Când plec, eliberați-mă, dați-mi drumul.
Am atâtea lucruri de văzut și de făcut,
Nu trebuie să vă legați de mine cu prea multe
lacrimi,
Ci fiți recunoscători că am avut atâția ani
frumoși.*

*V-am dat iubirea mea, iar voi puteți doar să
ghiciți
Ce mult mi-ați dăruit ca fericire.
Vă mulțumesc pentru iubirea pe care mi-ați
arătat-o,
Dar acum este vremea să plec mai departe singur.*

*Așa că jeliți-mă o vreme, dacă trebuie să jeliți,
Apoi lăsați-vă durerea să fie alinată de încredere.
Noi trebuie să ne despărțim doar pentru o vreme,
Așa că păstrați amintirile ca pe-o comoară în
inima voastră.
Eu nu voi fi departe, căci viața merge înainte.
Iar dacă aveți nevoie de mine, chemați-mă și voi
veni.*

*Deși nu puteți să mă vedeți sau să mă atingeți,
voi fi aproape.
Iar dacă ascultați cu inima, veți auzi
În jurul vostru toată iubirea mea dulce și senină.
Iar apoi, când veți veni încoace singuri,
Vă voi întâmpina cu un zâmbet și un «Bun venit
Acasă»”.*

Când Woolf termină, Erika era înlăcrimată și aproape furioasă. Citirea poeziei fusese un lucru frumos și înduioșător, dar ea se așteptase să ia parte la o înmormântare tristă, dar inevitabilă. Poezia citită de Woolf o mișcase profund și o transportase într-un loc unde nu voia să se ducă. Când Woolf se

întoarse la locul lui, o văzu pe Erika plângând, îi făcu stingher un semn cu capul și se îndreptă spre ușă. Apoi se auzi muzica și sicriul lui Ivy porni spre draperii, care se deschiseră și se închiseră cu un zornăit.

Când Erika ieși, Woolf aștepta în fața intrării, lângă un rond în care nu mai erau flori.

— Toate bune, șefa?

— Da. Poezia aia a fost frumoasă, spuse ea.

— Am găsit-o pe internet. Se numește *Celor pe care îi iubesc și celor care mă iubesc*, e anonimă. M-am gândit că Ivy merita ceva s-o însoțească la plecare, spuse el jenat.

— Veniți la priveghi? spuse un glas.

Când se întoarseră îl văzură pe proprietarul The Crown.

— Se ține un priveghi? întrebă Erika.

— Păi, câteva pahare. Ivy era o clientă fidelă.

Privirea Erikăi fu atrasă de cele două femei, cea grasă și cea slabă; fumau sub un copac.

— Numai puțin, mă întorc într-o secundă, spuse ea.

Se duse în grabă la ele, scoțând din geantă fotografia Andreei cu bărbatul brunet.

— Da' ai tupeu, nu glumă! spuse femeia masivă când Erika ajunse lângă ele.

— Vreau să vă întreb... începu Erika, dar femeia își dădu capul pe spate și o scuipă în față.

— Ai tupeu să stai acolo vărsând lacrimi de crocodil când e ca și cum tu ai omorât-o pe Ivy, jigodie ce ești!

Plecă țanțoșă, lăsând-o pe blonda neîngrijită să se holbeze șocată la Erika.

— Da. Și noi nu știm nimic, spuse ea, uitându-se la fotografie înainte de a pleca după tovarășa ei masivă.

Erika scotoci prin geantă după un șervețel și-și șterse fața.

Când se întoarse, văzu că Woolf plecase, dar proprietarul o aștepta.

— Colegul tău a primit un telefon și a trebuit să plece, spuse el. Ai chef de un pahar?

— Chiar vrei să mă întorc în cârciumă după data trecută?

— Oh, nu știu. Se pare că sunt atras de blonde dificile. Zâmbi și dădu din umeri.

— Haide, îmi ești datoare. Te-am scos dintr-o situație nasoală.

— Oricât de tentat ar fi să fii agățată la un priveghi... scuze, trebuie s-o întind.

— Cum vrei, spuse el. Ăla e cel pe care îl cauți? George Mitchell?

Erika se opri în loc.

— Poftim?

— Fotografia aia, spuse el. Ce-a mai făcut acum George?

— Îl cunoști pe acest bărbat?

El râse.

— Îl cunosc. Totuși, nu l-aș socoti prieten.

Erika ridică fotografia.

— Acest bărbat se numește George Mitchell?

— Da. Și acum mă îngrijorezi. Nu e un om cu care să vrei să te-ncurci. Asta n-o să se întoarcă împotriva mea, nu-i așa?

— Nu. Știi unde locuiește?

— Nu, asta-i tot ce am de spus. Altceva nu mai știu. N-am vorbit niciodată cu tine, bine? Vorbesc serios, bine?

— Da. Bine, spuse Erika.

Discuția despre pahar fusese uitată și-l văzu ieșind din crematoriu, urcându-se în mașină și plecând.

Se întoarce și se uită la clădirea joasă, cu terenul ei foarte îngrijit. Dintr-un coș înalt se înălța un fum negru.

— Mergi mai departe, Ivy. Acum ești liberă să zbori, spuse Erika, emoționată. Cred că tocmai l-am găsit pe nemernicul care ți-a făcut asta.

Capitolul 47

Era puțin trecut de zece seara și Erika lăsase câteva mesaje pentru Moss, Peterson, Crane și chiar pentru Woolf. Nimeni nu fusese disponibil când sunase la secție, așa că lăsase mesajele pe mobilele lor.

Nu știa dacă încă lucrau, dar bănuia că, spre deosebire de ea, toți aveau vieți sociale dincolo de muncă. Când se întoarse de la înmormântare, se duse la cafenea și-l căutase online pe George Mitchell. Nu apăruse nimic despre George Mitchell care să-i trezească interesul.

Se duse la frigider să-și mai toarne un pahar de vin, dar văzu că sticla era goală. Se simți brusc obosită; avea nevoie de somn.

Stinse lumina, se duse în baie și făcu un duș lung și fierbinte. Când ieși din duș, combinația de aer rece și aburi o enervă. Îi lipsea baia luxoasă de la ea de acasă, îi lipsea în general casa, care era acum închiriată. Mobila, patul cel vechi, grădina. Se duse la oglindă și șterse condensul. Hotărî că, dacă până dimineată nu primea un răspuns de la cineva, avea să se ducă ea la secție.

Când se sui în pat, îl sună iar pe Peterson și apoi pe Moss. Le lăsă amândurora mesaje, spunându-le din nou că știa numele bărbatului din fotografie. Apoi, frustrată și enervată, stinse lumina.

Puțin înainte de miezul nopții, Erika dormea ușor. Ultimii navetiști ai serii trecuseră pe lângă apartamentul ei și afară se așternuse liniștea. O lumină slabă de la felinarele stradale se prelingea prin camera de zi, căzând pe peretele din spate al băii. Erika se întoarse pe cealaltă parte în somn, schimbându-și poziția capului pe pernă. Nu auzi zgomotul ventilatorului gurii de aerisire din baie când ieși din perete și se legănă dintr-o parte în alta, frecându-se de perete.

Erika se trezi brusc dintr-un somn fără vise. Era întuneric și ceasul de pe noptieră arăta 00:13. Își aranjă perna și se pregătea să se culce la loc când auzi un scârțâit foarte slab. Își ținu respirația. Scârțâitul se auzi iar. Trecură câteva secunde și apoi auzi un foșnet de hârtii în camera de zi. Apoi auzi un sertar deschis foarte încet. Ochii ei fugiră prin dormitor după o armă; ceva cu care să se apere.

Nu era nimic. Apoi zări veioza de pe noptieră. Era făcută din metal și grea, ca un mic sfeșnic. Foarte încet și în liniște, fără să-și ia ochii de la ușă, se aplecă și scoase veioza din priză. Ținându-și răsuflarea înfășură cablul în jurul bazei veiozei și auzi, în fața ușii dormitorului, un scârțâit slab.

Strângând veioza în mână, se dădu încet jos din pat. Auzi iar un scârțâit pe hol, îndepărtându-se de ușă. Se opri și ascultă. Liniște. Se duse ușurel la telefonul care se încălzea pe podea, lângă perete, dorindu-și să fi avut un telefon fix. Auzi un alt scârțâit. De data asta venea din fața băii. O parte din ea voia ca persoana care era acolo să-și dea seama că nu era nimic bun de furat și apoi să plece. Când se furișa spre ușă, având grijă să calce egal și încet pe parchet, tonul de pornire al telefonului ei sparse strident liniștea.

Rahat, ce greșeală tâmpită! Inima ei o luă la galop. Liniște, apoi zgomotul de pași se îndreptă spre dormitor. Acum pașii erau grei, siguri pe ei, fără să se furișeze. Te înspăimânta să-i auzi.

Apoi totul se petrecu rapid: ușa fu deschisă cu o lovitură de picior. O siluetă îmbrăcată din cap până-n picioare în negru se repezi la ea și o apucă de gât cu o mână de piele neagră. Ochii îi licăreau prin cagulă. Erika fu uimită de forța mâinii și își simți beregata și traheea zdrobite. Se luptă pentru veioză, dar ea îi alunecă din mână pe pat. Silueta o împinse pe pat, strângând-o tot timpul de gât.

Erika dădu din picioare, dar silueta se răsuci cu abilitate într-o parte, imobilizându-i ambele picioare

cu un șold. Ea ridică mâinile, încercând să apuce cagula, dar silueta îi imobiliză brațele cu coatele.

Mâinile se strânseseră în jurul gâtului ei. Nu putea să respire, nu putea să facă nimic. Saliva îi curgea din gura deschisă, prelingându-se pe bărbie. Sângele părea să-i stagneze în față și cap, iar mâinile continuau să strângă, să strângă atât de tare, încât ea avea impresia că o să-i explodeze capul înainte de a se sufoca. Silueta era foarte liniștită, foarte calmă. Respira ritmic și brațele îi tremurau din cauza efortului de a menține strânsoarea.

Durerea era acum insuportabilă; degetele de pe traheea ei apăsau, zdrobeau. Începu să vadă puncte negre, care se răspândeau și se măreau.

Și atunci se auzi soneria de la ușă. Mâinile strânseseră mai tare și vederea ei începu să se stingă. Soneria sună iar, mai lung. Se auzi o bătaie puternică în ușă și apoi glasul lui Moss.

— Ești acolo, șefa? Scuze că trec atât de târziu, dar trebuie să vorbim...

Avea să moară, o știa. Era captivă. Își întinse degetele și simți veioza pe pat, lângă ea. Vederea ei era inundată de beznă. Își adună toată energia și-și lipi degetele de lampă, clintind-o puțin. Moss bătu încă o dată. Cu ultimele puteri, Erika împinse lampa. Ea alunecă de pe pat și căzu pe podea cu zgomot, iar becul se sparse.

— Șefa? spuse Moss, bătând iar cu pumnul în ușă. Șefa? Ce se întâmplă? Am să sparg ușa.

Brusc, strânsoarea slăbi și silueta fugi din dormitor.

Erika rămase acolo, sufocându-se, încercând să tragă aer în plămâni. Se auzi un bufnet când Moss încercă să spargă ușa. Erika icni o dată, de două ori, oftă adânc și, când în restul corpului ajunse puțin oxigen, vederea îi reveni. Cu o voință supraomenească, se târî până la marginea patului și se rostogoli pe parchet cu zgomot, simțind cum cioburile de bec îi pătrund în antebrăț. Se târî spre ușă, fără să-i pese dacă silueta mai era acolo.

Se auzi un bufnet mai puternic când Moss lovi în ușă cu umărul. La a treia încercare, ușa zbură din perete.

— Doamne, șefa! strigă Moss, grăbindu-se spre locul în care Erika zăcea pe podea.

Erika încă gâfâia și se ținea de gât. Sângele de la tăietură i se scurgea pe braț și era mânjită pe bărbie și gât. Era cenușie la față și se lăsă iar în jos în ușă.

— Șefa, la dracu', ce s-a întâmplat?

— Sânge... e doar brațul, mârâi Erika. Cineva a fost... aici...

Capitolul 48

Moss se mișcă repede, chemă ajutoare și, în câteva minute, apartamentul Erikăi forfotea de polițiști. Apoi sosi o echipă de la Criminalistică și îi prelevă probe din unghii și de pe gât, apoi îi spuse că trebuia să-i ia toate hainele.

Doamna în vârstă de alături refuzase să-i deschidă ușa lui Moss, însă când văzu poliția, ambulanța și legiștii, atitudinea ei se schimbă și-i lăsase să intre.

Erika trebui să-și pună o salopetă albă; apartamentul ei era acum parte a unei infracțiuni. Doi paramedici îi bandajară brațul în timp ce ea stătea pe canapeaua mică din camera din față a bătrânei. Doi papagali mici țopăiau într-o colivie prinsă sus pe perete.

— Dragă, ai vrea o ceașcă de ceai? întrebă femeia, în timp ce paramedicii – un bărbat și o femeie – o examinau pe Erika.

— Nu cred că un ceai fierbinte e o idee bună, spuse bărbatul paramedic.

Erika se zări într-o oglindă cu ramă aurită de deasupra poliței căminului, în care, aplecată fiind, se vedea întreaga cameră de zi. Gâtul îi era umflat și avea urme roșii; albul ochilor devenise roz și lăcrima. În colțul ochiului stâng înflorea o pată de sânge.

— Ți s-a spart un vas mic de sânge la ochiul stâng, confirmă paramedicul, uitându-se în ochii ei cu o lanternă subțire. Poți să deschizi larg gura? O să doară, dar cât de larg poți, te rog.

Erika înghiți și deschise gura.

Paramedicul se uită în gâtul ei.

— În regulă, aici e bine, acum ține gura deschisă și oftează...

Erika încercă, dar începu să se sufoce.

— În regulă, ușurel... Nu văd nicio dovadă de fractură laringeală, nici vreun edem al căilor aeriene superioare.

— Asta-i bine, da? întrebă Moss, care apăruse în ușa.

Paramedicul dădu din cap.

— Ce ziceți de o băutură rece, bună? Am în frigider un întăritor pentru inimă din coacăze negre, propuse bătrâna, care era îmbrăcată cu un capot lung și, sub fileul de păr, i se vedea un șir de bigudiuri albastre.

— Doar puțină apă, spuse femeia paramedic. Mai ai și alte răni? În afară de braț, adăugă ea.

Erika clătină din cap, înfiorându-se.

— Deocamdată rămâi pe loc, șefa. Eu mă duc să vorbesc cu echipa care e în apartamentul tău, spuse Moss, plecând.

— Noi vom aștepta la parter; va trebui să coasem brațul acela, spuse femeia paramedic, care aplicase pe tăietură o compresă.

Erika dădu din cap, iar paramedicii strânseseră trusa de prim ajutor și plecară. Bătrâna se întoarse cu un pahar mic cu apă. Erika îl luă recunoscătoare și bău cu precauție. Tuși și se înecă și bătrâna veni repede la ea cu un șervețel.

— Mai încearcă, dragă, ia câteva înghițituri foarte mici, spuse ea, ținând șervețelul sub bărbia Erikăi.

Erika reuși să ia o înghițitură mică, însă o arse pe gât. Femeia continuă.

— Zona asta! Când m-am mutat eu aici în 1953 ne cunoșteam toți între noi. Puteai să lași ușa deschisă; aveam o comunitate adevărată. Dar în ziua de azi... Nu trece o săptămână fără să auzi că a fost un jaf sau o spargere... Ai să vezi că eu am gratii la toate ferestrele și un sistem de alarmă personal.

Se auzi o bătaie în ușa din față.

— E un negru înalt care spune că e polițist, spuse femeia, intrând circumspectă în cameră cu Peterson.

— Doamne, șefa! spuse el.

Erika zâmbi slab.

— Ești șefa lui? întrebă femeia.

Erika ridică din umeri, apoi dădu din cap.

— Ești polițistă?

— Este inspector detectiv-șef, spuse Peterson. Am pus o grămadă de polițiști să meargă din ușă în ușă, dar nimic... Cel care a fost a întins-o.

— Doamne Dumnezeule! Și când te gândești că asta i s-a întâmplat unui inspector detectiv-șef! Ce să mai zicem de noi, ceilalți? Cel care a făcut-o nu are nicio teamă. Tu ce ești? îl întrebă bătrâna pe Peterson.

— Sunt polițist.

— Da, dragă; ce grad ai?

— Inspector detectiv, spuse Peterson.

— Știi de cine îmi amintești? Care-i serialul ăla cu polițistul negru?

— *Luther*, spuse Peterson, încercând să nu pară supărat.

— Ooo, da, Luther. E foarte bun. Ți-a spus cineva că semeni un pic cu el?

În ciuda a tot ce se întâmplase, Erika zâmbi.

— Oamenii ca dumneavoastră mi-o tot spun.

— O, mulțumesc, spuse bătrâna, nepricepând ce voia să zică el. Eu chiar încerc să mă uit la filme de calitate la televizor, și nu mă uit deloc la reality-show-uri. Ce grad are Luther?

— Cred că este inspector detectiv-șef.

— Păi, dacă el poate să facă asta, poți și tu, spuse bătrâna, bătându-l ușurel pe braț.

— Vreți să ne scuzați un minut, doamnă? întrebă Peterson.

Femeia aprobă din cap și plecă. El își dădu ochii peste cap. Erika încercă să zâmbească, dar o duru.

— Doamne, șefa, îmi pare tare rău!

Peterson scoase carnetul și-l răsfoi până dădu de o pagină albă.

— A luat ceva din casă?

Erika clătină din cap și apoi ridică din umeri. La toate întrebările-standard puse de Peterson putu să răspundă doar dând sau clătinând din cap, însă, în afară de faptul că silueta era înaltă și puternică, nu putu să ofere nicio informație.

— E jalnic, spuse Erika, înghițind dureros. Ar fi trebuit să-i...

Imită scoaterea unei cagule de pe cap.

— E în regulă, șefa. Întotdeauna pare simplu după aceea, spuse Peterson.

Moss se întoarse, aducând carcasa gurii de ventilație.

— A intrat folosindu-se de conducta de ventilație, spuse ea.

— Era... nu știu, cred că era bărbat, mormăi Erika.

— Șefa, se va lucra toată noaptea împreună cu legiștii. Ai unde să stai? întrebă Peterson.

— La hotel, mârâi Erika.

— Nu, șefa, stai la mine, spuse Moss. Am o cameră liberă. Și pot și să-ți împrumut ceva de îmbrăcat. Arăți de parcă ești pe cale să ieși într-un club de la sfârșitul anilor '90.

Erika încercă iar să râdă, dar era dureros. Într-un fel ciudat, era mulțumită. Venise după ea. Era pe urmele lui.

Capitolul 49

Silueta gonea pe Camberwell High Street, țipând și urlând în mașină, nepăsându-i de viteză.

Am fost atât de aproape! ATÂT DE APROAPE!

Nările siluetei era dilatate, lacrimile îi șiroiau pe obraz. Erau lacrimi de furie și durere. Ieșirea din apartamentul lui DCI Foster fusese îngrozitoare – își dădu drumul lunecând pe zidul din spate al clădirii, abia reușind să se țină de el, apoi se prăbușise pe zidul de cărămidă, după care căzuse rostogol pe trotuar. Durerea nu-l îngrijorase, ci continuase să alerge în întuneric până ce ieși în strada luminată. Nu-i păsa cine-l vedea, nu voise decât să fugă, leoarcă de transpirație. Frica și durerea se împreunau pentru o ultimă răbufnire de energie nebună.

DCI Foster fusese atât de aproape! Lumina din ochii ei tocmai începuse să se stingă și apoi...

Lumina roșie a unui semafor năvălea spre parbriz. Când silueta trânti piciorul pe frână, mașina se opri cu un scrâșnet, apucând să treacă printr-o intersecție cu o cârciumă în colț. Câțiva studenți coborâră de pe trotuar și înconjură mașina, râzând și arătându-l cu degetul.

Rahat, am rămas cu cagula pe cap!

Câțiva tineri bătură în spatele mașinii când trecură. Niște fete care treceau prin fața mașinii se uitară prin parbriz.

Liniștește-te, ai reușit, poartă-te ca ei – un student prost.

Silueta își scoase cagula cu un gest de cavaler medieval și se strâmbă comic la studenți prin parbriz. Păru, evident, nebun, pentru că fetele țipară și se feriră, în timp ce un băiat se clătină și vomită lângă geamul mașinii.

Semaforul se făcu verde și silueta apăsă pe accelerație, îndreptându-se cu scrâșnet de cauciucuri spre The Oval și Blackfriars Bridge.

*Ea n-a văzut nimic, n-avea cum. Aveam fața
acoperită. Aveam fața acoperită...
Frica fu înlocuită de mânie.
Nu m-a lăsat s-o omor!*

Capitolul 50

Moss o duse pe Erika la Lewisham Hospital, unde i se făcu o radiografie la gât și i se puseră douăsprezece copci la tăietură. I se recomandă o săptămână de odihnă și, mai important, repaus vocal.

Era trecut de patru dimineăta când ajunseră acasă la Moss. Efectul adrenalinei trecuse și o oboseală nemaipomenită puse stăpânire pe Erika. Tremura când o urmă pe Moss pe porțița din fața unei frumoase case terasate din Ladywell. O blondă drăguță le deschise ușa din față, legănând un băiețel brunet, în pijama albastră.

— S-a trezit, așa că m-am gândit că poți să-l saluți repede înainte de a-l culca la loc, spuse ea.

— Scuze că am ratat ora de culcare, spuse Moss, luând băiețelul în brațe.

Îl sărută apăsând pe obraz. El se frecă timid la ochi și zâmbi.

— Ea e soția mea, Celia, iar el e fiul nostru, Jacob, spuse Moss în timp ce intrau în holul primitiv.

— Bună, Erika! spuse Celia, neștiind cum să se poarte în fața lăcerărilor de pe gâtul Erikăi, a ochiului roșu și faptului că era îmbrăcată în salopetă.

— Ești o femeie din spațiu? întrebă Jacob cu o expresie serioasă pe fețișoară.

Erika zâmbi slab; iar Moss și Celia râseră.

— Nu... mârâi Erika.

— Da, fără criminali în spațiu. Sunt sigură că ar fi multă liniște, spuse Celia. Eu mă duc să-l pun în pat pe micuțul acesta. Te rog să te simți ca acasă, Erika. Vrei să faci un duș?

Erika dădu din cap.

— Kate, dă-i Erikăi un prosop din uscător cât îl culc eu la loc pe Jacob. Spune noapte bună, Jacob.

— Noapte bună, Jacob! spuse el cu un zâmbet larg.

— Patul din camera liberă este făcut și am pus radiatorul cel mic acolo.

Moss îi sărută pe Celia și Jacob și ei ieșiră din cameră.

— Frumoasă familie, mormăi Erika, cocoțându-se pe marginea canapelei, stingheră.

— Doctorul a spus să nu vorbești, șefa... Mersi. Sunt foarte norocoasă. Jacob a venit acum câțiva ani. L-a născut Celia. Tare aș vrea să avem o fetiță. Doar că munca ne stă în cale.

Erika mârâi ceva.

— Ce a fost asta?

Erika clătină din cap, frustrată.

— N-o lăsați până nu e prea târziu... copiii.

Moss dădu din cap. Se duse în bucătărie și se întoarse cu două pahare cu suc de portocale. Al Erikăi avea un pai.

— S-ar părea că ți-ar prinde bine puțin zahăr.

Luă fiecare o înghițitură.

— L-am pus pe ofițerul care este de gardă noaptea să-l caute în baza de date pe George Mitchell. Nimic.

Erika clătină din cap.

— Șefa, cineva tocmai a încercat să te omoare. Crezi că are legătură cu cazul nostru?

Erika se simțea terminată. Nu știa dacă de șoc sau de epuizare, dar nu-i păsa. Voia să doarmă. Dădu din cap.

— Duș? întrebă ea, uitându-se la salopeta de pe ea.

— Sigur, da, șefa, spuse Moss.

O studie o clipă pe Erika. Îngrijorare, amestecată cu puțină milă.

Erika stătu multă vreme sub duș, ținând întins brațul bandajat ca să evite apa. Inhală aburii, încercând să îndepărteze îngrozitoarea iritație din gât. Își puse pijamaua împrumutată de Moss. Se privi în oglinda din baie. Ochii ei ieșiți din orbite

aveau o nuanță rozalie, iar gâtul îi era acum atât de umflat, încât semăna cu o broască-țestoasă. Deschise dulăpiorul cu medicamente, dar nu găsi decât analgezice și tablete de tuse. Sperase la ceva împotriva anxietății sau niște somnifere. Luă cu grijă câteva tablete de tuse, durerea fiind aproape insuportabilă când le înghiți.

Când ieși din baie, în casă domneau întunericul și liniștea și doar în hol era o lumină de veghe. În drum spre camera liberă, se opri în fața ușii camerei lui Jacob. Ușa era întredeschisă și el dormea adânc sub o pătură albastră. Deasupra patului lui se învârtea un carusel muzical, ale cărui lumini blânde lunecau pe pereți în ritmul unui cântec de leagăn.

Moss își risca viața în majoritatea zilelor, luptându-se cu nebunii cu arme și cuțite, cu vendetele și dușmăniile lor. Jacob dormea, pieptul lui ridicându-se și coborând încet. Lumea lui erau cele două mămici, jucăriile, caruselul muzical care se învârtea deasupra capului său cu melodia lui liniștitoare. Pentru prima dată, Erika se întrebă dacă toate astea meritau. Arestezi un tip rău și vin zece în locul lui.

Ajunsă în camera micuță din capătul casei, se urcă în patul de o persoană, își trase pilota peste cap și încercă să doarmă. De câte ori închidea ochii, vedea silueta aplecată amenințător asupra ei, sugrumând-o. Fața nevăzută sub masca de lână, doar doi ochi care licăreau în semiîntuneric.

Soarta o adusese pe Moss la ușa ei exact când trebuise? De ce fusese cruțată? Mark era o persoană mult mai bună decât ar fi putut fi ea vreodată. Era bun și răbdător; un ofițer de poliție strălucit. Își croise singur locul în lume. Făcuse mult bine și era în stare de mult mai mult.

De ce el fusese luat, pe când ea era cruțată?

Capitolul 51

Erika rămase la Moss și Celia câteva zile. La început era epuizată și putu să doarmă. Dar curând, durerea din gâtul și brațul ei, frustrarea de a nu putea să comunice și claustrofobia micuțului dormitor își spuseră cuvântul.

Celia era foarte bună, îi aducea supă caldă și reviste, iar Jacob venea s-o vadă când se întorcea de la grădiniță. De câteva ori îi aduse micul său DVD-player și stătură pe pat și se uitară la *Minions* și *Hotel Transylvania*.

Detaliile cazului se învâртеau în mintea Erikăi. Se întoarse la momentul în care cadavrul Andreei fusese găsit sub gheață, apoi la întâlnirea cu familia fetei – Simon și Diana, care erau atât de ocupați, încât păreau părinți de la distanță. Linda și David n-aveau nimic în comun, iar relația lor cu Andrea fusese foarte diferită, însă niciunul nu știa ce făcea sora lor în noaptea în care dispăruse. Nu știau de ce se dusesse la o cârciumă ciudată și periculoasă din South London pentru a se întâlni cu George Mitchell și blonda încă neidentificată. Și mai era și Ivy Norris, care îi văzuse pe Andrea și însoțitorii ei în acea noapte, absolut întâmplător. La fel și barmanița, Kristina.

Și mai erau cele trei fete moarte. Din loialitate și solidaritate feminină, Erika refuza să le numească prostituate. Exista vreo legătură cu Andrea? Cu Ivy? Sau doar fuseseră la locul nepotrivit în momentul nepotrivit? Și mai era și Marco Frost, pe care DCI Sparks îl arestase ca prim suspect, folosindu-se de probe subțirele, totuși convingătoare, care-l legaseră de Andrea.

Detaliile cazului se răsuceau și se încâlceau în mintea Erikăi ca o uriașă moară din sfoară trecută pe după degete. Uneori, lipsea o verigă. Alteori, asta îl putea lega pe bărbatul care încercase s-o omoare pe Erika de toate celelalte decese.

În vis, bărbatul o vizita iar pe Erika, dar în timp ce-o strângea de gât ea reușea să-i tragă cagula de pe cap.

Era altă față de fiecare dată: George Mitchell, Simon Douglas-Brown, Mark, David, Giles Osborne – chiar și Linda. În ultimul vis, când trase cagula, era Andrea, exact cum arăta moartă, cu ochii ficși, dinții dezgoliți și părul ud și plin de frunze.

Zilele treceau și Erika nu primea nicio veste de la Marsh. Moss era ocupată cu înfățișările la tribunal și alte cazuri și doar seara putea s-o pună, pe scurt, la curent cu mersul evenimentelor. Baza de date a poliției nu găsisese nimic despre George Mitchell și nici bazele de date privind evidențele electorale și financiare. Exista un singur progres: un folicul micuț de păr fusese recuperat de pe cămașa de noapte a Erikăi, care ar fi putut să provină de la atacatorul ei – dar, introdus în baza de date, nici el nu aduse nicio noutate.

În a patra dimineață, gâtul ei începu să se vindece și putea să vorbească. Știa că trebuia să înfrunte lucrurile și să se întoarcă în apartamentul ei. Îi mulțumi Celiei și își luă la revedere de la micul Jacob, îmbrățișându-l. El îi dădu desenul pe care i-l făcuse și care o înfățișa într-o salopetă albă, intrând într-un OZN pentru a pleca în spațiu cu un grup de Minioni.

În mașină era liniște în timp ce se îndreptau spre apartamentul Erikăi. Ea era îmbrăcată cu niște haine împrumutate de la Celia. Moss o privea de pe locul șoferului.

— Ești bine, șefa?

— Da.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu știu. Am să scot banda pusă de poliție și apoi am de gând să mă duc la socrul meu.

— Și cu cazul cum rămâne?

— Găsește-l pe George Mitchell, Moss. El este cheia.

— Dar tu?

— Ce-i cu mine? Eu sunt suspendată. Singurul lucru înțelept este să aștept până la audiere, unde sper că-mi voi recăpăta insigna fără să-mi pierd demnitatea. Mă rog, pe demnitatea mea nu dau doi bani, dar fără insignă nu pot să fac nimic.

Ajunseră la apartamentul Erikăi.

— Mersi. Îți sunt recunoscătoare pentru tot, spuse Erika.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, du-te la treabă.

— Cu privire la caz, eu n-am să mă dau bătută, șefa, promise Moss.

— Știu. Dar tu ai familie. Fă ce trebuie să faci.

Când Erika se întoarse în apartament, îl găsi în dezordine. Suprafețele erau acoperite cu praful negru magnetic folosit la detectarea amprentelor, iar ușa din față era încă împodobită cu banda folosită de poliție pentru a izola un perimetru al unei infracțiuni. Se duse în dormitor și se uită lung la pat. Vedea conturul corpului ei în pilotă, picioarele lungi ale atacatorului ei, urmele adânci ale genunchilor lui. Întinse mâna și trase de marginea pilotei. Urmele dispărură. Își făcu repede geamantanul. Se duse în baie și adună articolele de toaletă, observând praful pentru amprente de pe oglindă și gaura acoperită cu bandă adezivă, unde fusese sistemul de aerisire. Părăsi apartamentul și se îndreptă spre gară. Era o zi friguroasă, senină și se opri la cafeneaua de vizavi de gară, gândindu-se să bea o cafea, chiar dacă o durea gâtul.

— Cu zahăr sau ești tu destul de dulce? întrebă un chelner arătos când îi luă comanda.

— Trebuie să mă îndulcesc, spuse Erika.

— Asta se poate aranja, spuse el.

Ea îl privi cum lucra, iar el îi înmâna cafeaua făcându-i cu ochiul. Erika îi zâmbi și plecă spre gară.

— 'Neața, sper că n-ai să fumezi în sala mea frumoasă, spuse funcționarul de la bilete, deschizând automatul de bilete de lângă Erika.

— Nu, m-am lăsat, spuse Erika.

Alese un bilet dus până la Manchester Piccadilly Station și introduse cardul de credit în automat.

— Bravo ție, iubire, spuse funcționarul și se îndepărtă.

Biletul Erikăi apăru în sertărașul de oțel.

Pe peron erau puțini oameni. Erika scoase mobilul și formă numărul lui Edward. El răspunse imediat. Glasul lui se însenină când își dădu seama cine era. Erika îi spuse că venea la el, adăugând:

— Sper că nu-i prea din scurt.

— Nu, deloc, iubire. Trebuie doar să fac patul din camera liberă, spuse el pe un ton vesel. Dă-ne un bip când ești aproape ca să pun ceainicul.

— N-am să stau decât vreo două zile...

— Stai cât vrei.

Erika încheie convorbirea când trenul se zări la curbă. Băuse cafeaua și se uita după un coș de gunoi, când îi sună telefonul.

— Sunt eu, șefa, spuse Moss gâfâind. Marco Frost tocmai a fost eliberat.

— Eliberat? De ce? întrebă Erika.

— Avocatul lucra la alibiul lui Marco. A descoperit niște imagini de pe o cameră de supraveghere dintr-un magazin de ziare din Micheldever.

Trenul încetinea acum. Erika distingea acum siluetele navetiștilor din vagoane.

— Unde e Micheldever? întrebă ea, simțind în stomac furnicături de emoție.

— La o oră de London Bridge Station. În al doilea său alibi, Marco a declarat că acolo se ducea în noaptea de 8 ianuarie. După cum știi, n-au fost destul dovezi care să susțină chestia asta. Micheldever e o gară mică, fără camere de supraveghere.

Trenul se opri. Oamenii de pe peron se repeziră la tren.

— Camera de supraveghere din magazinul de ziare îl arată pe Marco Frost oprindu-se pentru a-și aprinde o țigară în față la 8:50 seara. Magazinul e la

treizeci și cinci de minute de mers pe jos de la gară, așa că el a ajuns acolo cu trenul de 8:10 de la London Bridge.

Ușile trenului se deschiseră și călătorii coborâră în valuri.

Moss continuă:

— Acum putem spune că Marco Frost era la o distanță de o oră și treizeci de minute de Londra în jurul orei la care a dispărut Andrea. Este extrem de puțin probabil să fi reușit să ajungă înapoi în gară ca să prindă ultimul tren din acea seară spre Londra. Este nevinovat.

Călătorii se urcaseră în tren. Impiegatul era acum pe marginea peronului, așteptând ca și ceasul electronic să arate ora de plecare.

— Bineînțeles că acum Marsh e foc și pară. Cei de la comunicare s-au lăudat presei că l-am prins pe ucigașul Andrei, iar acum un avocat din oficiu care a sunat la magazinul de ziare și a cerut o copie a înregistrărilor de pe camera de supraveghere de acolo a aruncat cazul în aer... Mai ești acolo, șefa?

— Da, sunt, spuse Erika.

Impiegatul suflă în fluier.

— Dă-te înapoi dacă nu te urci în tren! strigă el, făcându-i semn Erikăi să treacă în spatele liniei galbene.

Ea se uită în vagon. Era un loc liber chiar lângă ușă, iar aerul cald se revărsa afară.

— Credeam că ai să fii încântată, șefa, spuse Moss.

— Sunt. Asta înseamnă...

— Voiam să-ți spun dinainte, fiindcă eu cred că Marsh o să te sune.

Ușile trenului erau gata să se închidă, când un bărbat într-o jachetă de piele coborî iute ca fulgerul scările pasarelei. Ajunse pe peron și dădu buzna în tren, iar ușile mai aveau puțin și-l striveau. Cu un sunet prelung, ușile se deschiseră din nou, eliberându-l.

Se auzi un ping pe telefonul Erikăi. Se uită și văzu că-l avea pe Marsh în așteptare.

— Mă sună acum.

— Bun, atunci închid, spuse Moss. Dă-mi de știre ce se-ntâmplă.

Ușile trenului se închideau acum. Era ultima ei șansă să urce în tren și să plece în Nord. Ușile se închiseră. Răspunse la telefon.

— Ce mai faci, DCI Foster? întrebă Marsh cu un glas nesincer și panicat.

— Acum știu cum se simte un pui cu câteva secunde înainte de moarte, se eschivă ea.

Trenul zăngăni și vâjâi și se îndepărtă de peron.

— Scuze că n-am luat legătura cu tine, a fost...

— Da, am auzit că a trebuit să-l eliberați pe Marco Frost.

— Ai fi dispusă să vii la secție? Trebuie să stăm de vorbă, spuse el.

Erika nu răspunse imediat și se uită după trenul care se pierdea în zare, dispărând după o curbă.

— Pot să fiu acolo în cincisprezece minute, domnule, spuse ea.

Își luă geamantanul și se grăbi spre ieșire.

Capitolul 52

Când Erika intră în Lewisham Row, în zona de recepție avea loc o bătaie. Doi adolescenți căzură cu un bufnet surd pe podeaua de beton și începură să se rostogolească, încurajați de diverși frați și mamele lor, la fel de tinere. Băiatul mai voinic încălecase pe cel mai mărunț și începuse să-i tragă pumni în față, dinții băiatului mai mic înroșindu-se de sânge. Woolf interveni în încăierare, susținut de doi polițiști în uniformă. Erika ocoli bătaia și Moss îi deschise ușa interioară.

— Îmi pare bine să te văd iar aici, spuse ea în timp ce o luau pe coridor.

— Nu te ambala. Sunt doar chemată, nu invitată, spuse Erika, emoționată și agitată.

— Păi, Marsh a intrat în panică, explică Moss.

— Așa se întâmplă când lași oameni din afară să dicteze într-o anchetă, spuse Erika.

Ajunseră la ușa biroului lui Marsh. Moss bătu și intrară direct. Marsh era palid și urmărea pe calculator știrile de ultimă oră de pe pagina BBC News, care anunțau că Marco Frost fusese eliberat.

— Mulțumesc, detectiv Moss. Ia loc, te rog, DCI Foster.

— Aș vrea ca Moss să rămână, domnule. Ea a lucrat la cazul acesta cât timp eu eram...

— Știu de *investigațiile* voastre.

Se auzi o bătaie scurtă și secretara lui Marsh băgă capul pe ușă.

— Îl am pe fir pe Sir Simon Douglas-Brown. Spune că e urgent.

— Sunt într-o ședință importantă, te rog să-i transmiți asta, și îl sun eu cât mai curând, mersi.

Secretara dădu din cap și plecă, închizând ușa.

Marsh încercă un zâmbet.

— Ascultă, DCI Foster – Erika. E regretabil ce s-a întâmplat. Recunosc că poate ai fost tratată nedrept și mă voi ocupa de asta la timpul potrivit.

Totuși, ne-am pomenit brusc în toiul unei crize. Aici suntem în dezavantaj. Am nevoie de toate informațiile și intuițiile tale din ancheta ta alternativă.

— Care, sper eu, va deveni acum investigația dumneavoastră prioritară?

— Eu voi stabili asta. Doar spune-mi tot ce ai, zise Marsh.

— Nu, spuse Erika.

— Nu?

— Șefu', vă voi spune totul și-mi voi prezenta teoriile când îmi veți returna insigna și mă veți reinstala în funcția de ofițer coordonator al acestei anchete.

Erika se rezemă de speteaza scaunului și se uită la Marsh.

— Cine te crezi să vii aici și... începu el.

— Bun. Atunci vă las să stați la taclale cu Sir Simon. Salutați-l din partea mea.

Erika se ridică să plece.

— Ce-mi ceri tu e aproape imposibil. Există o acuzație serioasă împotriva ta, DCI Foster!

— Eu zic că e o aiureală. Comisarul adjunct Oakley acționa la ordinele lui Simon Douglas-Brown ca să mă înlăture de la acest caz. Micul Matthew Norris a fost ani de zile când înăuntru, când în afara centrului de detenție juvenilă. A atacat mai mulți asistenți sociali și, repet, când l-am lovit eu, dinții lui erau înfipti în mâna mea. Dacă de asta atârnă cazul acesta, atunci bine, dar vă luați la revedere de la cineva care poate să-l prindă pe individul ăsta. Și, desigur, voi spune asta și presei, pentru că nu voi pleca discret.

Marsh își trecu degetele prin păr.

— Domnule, Marco Frost tocmai a încropit un alibi și v-a făcut pe toți să arătați ca o gașcă de polițiști caraghioși cu ifose. DCI Sparks nu s-a gândit să facă niște verificări ale trecutului persoanei? Vorbesc serios, pentru numele lui Dumnezeu! Camera de supraveghere dintr-un magazin de ziare! O, și voi avea grijă și ca presa să

știe că un criminal este încă în libertate mulțumită dumneavoastră, lui DCI Sparks și, desigur, vulpoiului lingușitor însuși, comisarul adjunct Oakley.

Marsh părea gata să explodeze. Erika îl privea fix.

— Puneți-mă înapoi la acest caz și-l voi prinde pe nemernicul ăsta, domnule.

Marsh se ridică și se duse la fereastră, uitându-se la peisajul mohorât de ianuarie. Se întoarce.

— Fir-ar să fie de treabă! Bine. Dar ai lesa foarte scurtă, ai înțeles, DCI Foster?

— Am înțeles. Vă mulțumesc, domnule.

Marsh veni și se așeză la loc.

— Păi, dă-i bătaie, spune-mi ce viziune ai.

— Bine. Să ieșim în presă cu asta. Să lansăm un apel și, dacă puteți trage niște sfori, să facem o reconstituire televizată. Să ne asumăm criticile pentru Marco Frost, domnule, și trebuie să fiți pregătit să bombardați presa cu toate lucrurile pe care *le facem* pentru ca jurnaliștii să se concentreze pe asta, nu pe ceea ce nu facem.

Marsh se uită la Erika. Ea continuă:

— Am sărbătorit deja o dată că am prins criminalul. Nu putem s-o facem iar decât dacă-l prindem cu adevărat. Așa că va trebui s-o luăm înaintea ciclului știrilor. Să facem din George Mitchell principalul nostru obiectiv. Să inundăm presa cu imaginea lui cu Andrea... Ne trebuie și un țap ispășitor. Presa va vrea să vadă că cineva plătește pentru încurcătura asta. Iar eu știu exact persoana.

Capitolul 53

Erika trase adânc aer în piept și deschise ușa camerei de evenimente. DCI Sparks stătea în picioare în față și vorbea lângă tablele albe. Restul membrilor echipei stăteau prin cameră abătuți.

Sparks arăta supărat și tras la față, cu părul lung dat pe spate și câteva puncte de grăsime care înfloreau în locul în care părul lui îi atingea gulerul.

— Am să vorbesc pe rând cu fiecare și am să vă pun întrebări dificile. O să ne întoarcem la început și o să aflăm exact cine n-a verificat nenorocitul de orar al călătoriei lui Marco Frost de când s-a suit în tren la London Bridge până...

Glasul lui Sparks se stinse când o văzu pe Erika intrând cu Moss.

— Ai venit să-ți iei fișa de lichidare, Foster? spuse el batjocoritor.

Ceilalți polițiști rămaseră cu fețele împietrite.

— Nu, insigna, de fapt, spuse Erika, arătându-i-o lui Sparks.

El păru derutat.

— Tu îți iei în serios titlul de ofițer coordonator, DCI Sparks?

— Păi, având în vedere că numai unul dintre noi îl are, da, spuse el. Pot să te ajut cu ceva? Sunt în mijlocul unui briefing aici.

— Ofițer coordonator nu înseamnă că ești mai în vârstă decât ceilalți și îndreptățit să-i terorizezi când lucrurile iau o întorsătură nasoală. Înseamnă să-ți asumi răspunderea pentru gafele tale.

— Nu înțeleg, spuse Sparks, pierzându-și puțin din hotărâre.

— Asta a fost problema. Am fost repusă în funcția de ofițer coordonator. Și primul meu ordin este s-o ștergi în biroul lui Marsh.

Sparks îngheță.

— Acum, DCI Sparks!

El se uită lung la Erika, împreună cu ceilalți ofițeri din cameră, apoi se duse încet la biroul lui, își luă haina și dădu să plece. Înainte să iasă pe ușă, Crane începu să aplaude. Ceilalți i se alăturară, Peterson își duse degetele la buze și fluieră. Erika fu mișcată și se înroși, lăsând privirea în jos.

— În regulă, oameni buni, spuse ea. Apreciez mult gestul vostru, dar un criminal este încă în libertate.

Aplauzele se stinseră. Erika se duse la tabla albă din față. Prinse pe ea fotografia Andreei cu George Mitchell.

— Acesta este principalul nostru suspect, George Mitchell. Iubitul Andreei Douglas-Brown și, în final, ucigașul ei. E bănuț și de violarea și omorârea Tatianei Ivanova, Mirkăi Bratova, Karolina Todorova și a lui Ivy Norris.

În cameră se lăsă tăcerea.

— Până azi, ancheta s-a concentrat pe omorârea Andreei Douglas-Brown. Chipul ei a fost pe prima pagină a tuturor ziarelor, pe internet și pe ecranele televizoarelor și a pătruns în conștiința națiunii. Da, era bogată și privilegiată. Dar a avut o moarte cumplită: singură, speriată și neajutorată. Tatiana Ivanova, Mirka Bratova, Karolina Todorova și Ivy Norris or fi fost prostituate, dar vă garantez că n-au intrat de bunăvoie în această lume. În alte împrejurări, ar fi putut să aibă același noroc în viață ca Andrea. Și ele au avut o moarte chinuitoare. Vă spun toate astea, fiindcă vreau să uitați poziția socială a acestor femei. Să nu le împărțiți în clase sociale, cum se face în țara asta zi de zi. Toate sunt egale, toate sunt victime și merită atenția noastră egală.

Erika se opri. Crane începu să prindă în piuneze fotografiile victimelor.

— Așadar, aceasta este persoana care ne interesează cel mai mult și principalul nostru obiectiv, spuse Erika, arătând fotografia lui George Mitchell. A avut o relație sexuală cu Andrea și au fost fotografiați împreună cu patru zile înainte ca

Andrea să dispară. Mai cred și că ea s-a întâlnit cu el și cu o blondă neidentificată în noaptea în care a fost răpită. Vreau să analizați cu toții pe intranet conținutul întreg al celui de-al doilea telefon al Andreei Douglas-Brown. Vă rog să vă uitați dintr-o nouă perspectivă. Nu există întrebări stupide. Îl găsim pe acest bărbat și am credința că dezlegăm acest caz.

Polițiștii dădură din cap la unison. Erika continuă:

— După-amiază vom face un nou apel public pentru informații. O să ieșim în forță, numindu-l pe George Mitchell drept suspect. Să sperăm că asta va conduce la informații noi sau îl va scoate din ascunzătoare.

Erika se opri, asigurându-se că-o ascultau cu toată atenția. Continuă:

— Vă rog să vă concentrați și pe celelalte victime ale noastre. Omorârea Tatianei Ivanova, a Mirkăi Bratova și a Karolinei Todorova sunt cazuri nerezolvate care n-au fost conectate înainte. Vreau să scoateți și să revedeți dovezile privind toate cele trei crime. Uitați-vă după legături și similitudini; se cunoșteau victimele între ele? Dacă da, cum și de ce?

Se auzi o bătaie în ușă și intră Colleen, ofițerul de presă al poliției.

— Scuze că te întrerup, DCI Foster; aștept din clipă în clipă o teleconferință de la Reuters. M-am gândit că ai vrea să participi, spuse ea.

— Bun, vă mulțumesc tuturor! Trebuie să ieșim în față cu asta. Uitați de Marco Frost. Ignorați presa. Lăsați ideile preconcepute. Concentrați-vă pe ce avem în fața ochilor aici și acum. Luați-o înaintea programelor de știri și vom începe să câștigăm în lupta asta.

Erika se ridică și părăsi sala de ședințe, care începu să fiarbă de activitate.

Capitolul 54

Apelul de presă contrastă izbitor cu conferința de presă precedentă de la Marble Arch. Erika insistase să se țină pe treptele secției Lewisham Row și să fie mai autentic și imperativ decât conferința de presă anterioară, pretențioasă, cu ecranele ei video și sala de conferințe elegantă.

În plus, Erika insistase ca Marsh să nu fie prezent, ceea ce nu picase bine.

Începea să se însereze când Erika, Moss și Peterson se adunară pe treptele secției în fața diverselor televiziuni și jurnaliști de presă scrisă. Asupra lor era îndreptată lumina supărătoare a unui reflector.

— Vă mulțumesc pentru participare, încep Erika, ridicând glasul.

Avea în fața ei zeci de obiective. Camerele de televiziune își ațintiră obiectivele asupra scărilor și aparatele de fotografiat scoteau blițuri. Moss și Peterson se uitau drept în față.

Erika continuă:

— Bănuiesc că mulți dintre cei care sunt astăzi aici au scris deja povestea asta și au luat o hotărâre cu privire la ce am să spun eu. Dar, înainte să vă pierdeți interesul și, metaforic vorbind, să terminați o ciornă imaginară, scriind sinistru despre incompetența poliției sau înainte să decideți că moartea Andreei merită să fie mai mediatizată decât cea a cuiva care nu s-a născut într-o familie favorizată, amintiți-vă de ce ne aflăm azi aici. Treaba noastră este să-i prindem pe răufăcători. Treaba voastră este să scrieți despre asta într-un mod corect și just. Da, ne folosim unii de alții. Poliția se folosește de presă pentru a ne promova cazul și pentru a răspândi un mesaj. Voi vindeți ziarele. Așadar, doamnelor și domnilor din presă, vă cer ca azi să lucrăm împreună. Dați-mi voie să ofer un nou subiect.

Erika făcu o pauză.

— Marco Frost a fost azi eliberat din arest, pe motiv de dovezi insuficiente. A reușit să ne ofere un alibi și n-am avut de ales decât să-l eliberăm. E un om nevinovat. Dar nu asta e subiectul vostru. Subiectul vostru e că ucigașul Andreei este încă în libertate în societate. După ce am revăzut probele și am reorientat ancheta, avem motive solide să credem că moartea Andreei n-a fost o crimă izolată. Omul pe care-l căutăm a ucis și înainte. Credem că e răspunzător de moartea a trei tinere din Europa de Est: Tatiana Ivanova, Mirka Bratova și Karolina Todorova. Toate au venit la Londra cu credința că vor găsi aici o slujbă bună. În schimb au fost traficate ca prostituate și silite să muncească pentru a-și plăti datoriile. Mai credem că același individ este răspunzător de moartea lui Ivy Norris, în vârstă de patruzeci și șapte de ani. Și acum veți vedea o fotografie a principalului nostru suspect în acest caz. Numele lui e George Mitchell...

În sala de ședințe, comisarul-șef Marsh urmărea cu Colleen conferința de presă transmisă de canalul BBC News.

— Toată treaba pare amatoricească, iar ea dă impresia de profesoară severă de modă veche, spuse el când imaginea se mută de la Erika, Moss și Peterson la poza lui George Mitchell.

— Bineînțeles, când o femeie este sigură de părerea ei, *este* automat profesoară severă de modă veche, spuse Colleen.

Pe burtiera televizorului apărură un număr de telefon și o adresă de e-mail. După câteva clipe, reapăru imaginea Erikăi.

— Dacă aveți informații despre acest om, vă rog să ne contactați folosind detaliile de pe ecranele dumneavoastră. Telefonul dumneavoastră va fi confidențial. De asemenea, vă sfătuim ca, în caz că-l vedeți pe acest om, să nu vă apropiați de el. Mulțumesc presei pentru timpul și ajutorul acordate în această chestiune.

După o pauză pe ecran, jurnaliștii începură să pună întrebări.

— Marco Frost va avea dreptul la despăgubire? strigă un glas.

— Cazul lui Marco Frost va fi tratat la fel ca toate celelalte. Procuratura se va ocupa de el în regim de urgență, spuse Erika.

Jurnaliștii începură s-o bombardeze pe Erika și cu alte întrebări.

— Aceste crime au legătură cu activitățile economice ale lui Sir Simon Douglas-Brown?

— Cred că nu trebuie să uităm că Sir Simon Douglas-Brown este un tată a cărui fiică a murit într-un mod îngrozitor. La fel ca toate celelalte fete – și ele au rude care le simt lipsa în fiecare zi. Ancheta asta a fost deja încurcată de înțelegerea diferită a modului în care trebuie să acționăm. Ne dăm seama acum că tocmai secretele Andreei ne vor conduce la ucigaș. Vă rog să n-o judecați pe ea, nici pe membrii familiei ei.

— Doamne, știam eu că asta a fost o idee proastă!

— Ba nu. E bună. Ea chiar intră în legătură cu oamenii. Conferința asta de presă este mult mai reală și autentică decât cealaltă, spuse Colleen.

Marsh îi aruncă o privire piezișă, însă ea era lipită de ecran.

Pe ecran apăru apoi o imagine largă cu Erika, Moss și Peterson urcând treptele și intrând în secție. Transmisia reveni la studioul BBC News, unde prezentatoarea îl rugă pe reporterul de la fața locului să comenteze evenimentul.

— Asta este o mișcare îndrăzneță a poliției, care după câteva săptămâni încă are foarte puține probe. Cu un suspect în libertate, timpul se scurge.

— Ce vrea să spună cu timpul se scurge? zise cu dispreț Marsh.

Pe ecran, reporterul continuă:

— Sir Simon Douglas-Brown s-a confruntat cu o nouă rundă de dezvăluiri în presă privind legăturile lui cu contracte cu arme cu Arabia Saudită. S-a făcut aluzie și la o aventură extraconjugală.

Camera reveni apoi la prezentatoare.

— Această conferință de presă a fost un nou punct de plecare în ancheta poliției. În timp ce în săptămânile precedente poliția a părut că dansează după cum îi cântă familia Douglas-Brown, astăzi prezintă o linie de anchetă credibilă, bazată pe dovezi pe care familia poate c-ar prefera să le țină departe de presă?

Camera se întoarce la reporterul din fața secției Lewisham Row.

— Cred că da. Poate că această conferință de presă a deteriorat relația dintre elita conducătoare și poliție, cred eu, dar poate la fel de bine să dea mai multă credibilitate și autonomie poliției, ceea ce, sunt sigur, va ajuta la recâștigarea susținerii publicului.

— Uite, vezi? Acesta e unghiul pe care-l căutam. Am să dau niște telefoane și am să pun în circulație caseta cu aceste comentarii, spuse Colleen.

Marsh simți că pe frunte îi apar broboane de transpirație. Își simți telefonul vibrând în buzunar. Îl scoase și văzu că era Simon Douglas-Brown.

Capitolul 55

Silueta turba pe dinăuntru. Ultimele zile trecuseră într-o ceață de frustrare. Fusese atât de aproape și apoi trebuise să se retragă! Nu doar că DCI Foster supraviețuise, ci se întoarse mai puternică.

Fusese repusă la nenorocitul ăla de caz!

Silueta era foarte afectată de apelul de presă de la Lewisham Row, în care DCI Foster susținuse în public că omorurile aveau legătură între ele. Instinctul îi spunea să fugă departe, s-o ia de la capăt, dar exista o mâncărime care trebuia scărpănată. Legătura fusese făcută, însă poliția nu avea nicio dovadă. Silueta era sigură de asta.

Așa că, la șase după-amiaza, silueta se duse la gara Paddington unde taxiurile lăsau și luau călători și unde fetele își pierdeau timpul...

Fata păru derutată când silueta opri mașina. Se postase puțin mai jos de capătul unui drum de acces murdar care era folosit de taxiuri pentru a se întoarce sau de oameni în căutare de distracție.

— Pot să-ți ofer câteva clipe frumoase, spuse ea, automat.

Era o fată subțire, cu un puternic accent est-european. Tremura în colanții strâmți, bluză cu bretele subțiri și o haină din imitație de blană, ponosită și mare. Avea trăsături ascuțite și părul drept, până la umeri. Avea fard sclipitor la ochi și mesteca gumă. Se rezemă de containerul de gunoi, așteptând un răspuns.

— Caut distracție... Ceva un pic diferit, un pic mai neobișnuit.

— Da? Păi, să știi, când treaba e neobișnuită, costă mai mult.

— Îl cunosc pe șefu' tău, spuse silueta.

Ea îl luă în derâdere.

— Daa, toți spun asta... Dacă vrei o reducere, poți să te cari, spuse ea, dând să plece.

Silueta se aplecă și-i rosti un nume. Ea se opri și veni înapoi la geam, lepădând masca ademenitoare. Ochii ei erau înspăimântați. Teama înconjurată de sclipici.

— El te-a trimis? întrebă ea, uitându-se în jur la mașinile care treceau vâjâind.

— Nu. Dar știe că-l ajut mult să prospere... Așa că s-ar aștepta să obțin ce vreau.

Ochii fetei se îngustară. Avea instincte bune. S-ar fi putut să fie mai greu decât credea ea.

— Deci, vii aici și arunci numele șefului meu. Ce vrei să fac?

— Îmi plac decorurile în aer liber.

— Bine.

— Și-mi place când fata se preface speriată...

— Adică vrei o imitație de viol? spuse fata direct, dându-și ochii peste cap.

Se uită în jur și-și dădu bluza la o parte, arătându-și sânii mici și obraznici.

— Asta va costa mai mult.

— Îmi permit, spuse silueta.

Ea își ridică topul la loc.

— Da? Arată-mi.

Silueta scoase un portofel și-l deschise, băgându-i-l sub nas. Teancul de bancnote sclipea în lumina stradală.

— O mie cinci sute. Și avem un cuvânt de siguranță, spuse ea, scoțând un telefon mobil din colanți.

Silueta scoase o mână pe geam și acoperi telefonul.

— Nu, nu, nu, nu! Vreau să fie cât mai real. Să nu spui nimănui unde mergem.

— Trebuie să sun.

— Îți mai dau cinci sute. Șeful nu trebuie să știe.

— Nici vorbă! El află, iar eu nu am niciun cuvânt de siguranță.

— Bine. Cu cărțile pe masă. Două mii. Iar cuvântul de siguranță este Erika.

— Erika?

— Da. Erika.

Fata se uită în jur și își roase buza.

— Bine, spuse ea.

Deschise portiera și urcă în mașină. Silueta demară, activând închiderea centralizată și spunându-i că asta face parte din joc.

Capitolul 56

Sala de ședințe era destul de liniștită după conferința de presă. Ofițerii de poliție își făceau de lucru pe-acolo, în timp ce telefoanele sunau din când în când. Domnea o atmosferă de nerăbdare. Puținele telefoane pe care le primiseră erau de la obișnuirii pierde-vară.

— Doamne! Ai fi zis că o să iasă ceva în față cu niște informații, spuse Erika, uitându-se la ceas. Nu suport asta. O șterg la o țigară.

Tocmai ajunsese pe treptele secției când, în spatele ei, apăru Crane.

— Șefa, vino repede la telefon, spuse el.

— Cine e? întrebă Erika.

— Avem o fată pe fir care spune că e Barbora Kardosova, cea mai bună prietenă a Andreei, spuse Crane.

Erika se întoarse în grabă în sala de ședințe și luă receptorul.

— Sunteți ofițerul de poliție care a fost în după-amiaza asta la televizor? întrebă un glas feminin cu accent est-european.

— Da. Sunt inspector-șef detectiv Erika Foster. Ai informații despre George Mitchell?

— Da, spuse ea. Dar nu pot să vorbesc la telefon.

— Te asigur că tot ce spui aici va fi confidențial, spuse Erika.

Se uită în jos și văzu că era un număr ascuns. Erika se uită la Crane, care dădu din cap pentru a-i da de înțeles că se ocupa deja de localizare.

— Îmi pare rău, nu vreau să vorbesc la telefon, spuse fata, cu glas tremurător.

— Bine, este în regulă. Putem să ne întâlnim? Oriunde vrei.

Peterson notă ceva în mare grabă pe carnetul său. Îl ridică și i-l arată Erikăi. Pe el scria: CONVINGE-O SĂ VINĂ LA SECȚIE.

— Ești în Londra? Ai vrea să vii la secție aici, la Lewisham Row?

— Nu... Nu, nu.

După glas fata era acum speriată. Urmă o pauză. Erika se uită la Crane, care-i spusese pe mutește că era un telefon cu cartelă preplătită.

— Alo, Barbora, mai ești pe fir?

— Da. Nu spun mai mult la telefon. Trebuie să vă spun niște lucruri. Ne putem întâlni mâine la unsprezece. Iată adresa...

Erika o notă în grabă și dădu să mai întrebe ceva, dar convorbirea se-ntrerupse.

— Era o cartelă preplătită, șefa; n-am făcut nimic, spusese Crane.

— Părea cu adevărat agitată, spusese Erika, punând receptorul în furcă.

— Unde vrea să vă întâlniți? întrebă Peterson.

Erika introduse adresa în calculator. Pe ecran apărea o imagine de pe Google Maps. Era o vastă întindere verde.

— Norfolk, spusese Erika.

— Ce naiba caută ea în Norfolk? întrebă Moss.

Mobilul Erikăi sună. Văzu că era Edward.

— Scuze, trebuie să răspund. Stabiliți voi o rută și vom hotărî cum să procedăm când mă întorc, spusese ea și părăsi încăperea.

Pe coridor era liniște și răspunse la telefon.

— Așadar, fătucă, să înțeleg că nu vii? spusese Edward.

Erika văzu că era cinci și cinci minute.

— Îmi pare rău... Doar nu mă mai aștepți încă, pe peron?

— Nu, fătucă. Te-am văzut în după-amiaza asta la televizor și m-am gândit că n-ai cum să fii aici la cinci, decât dacă zbori.

Erika se gândi în urmă. Evenimentele de dimineață păreau la milioane de ani depărtare.

— Te-ai descurcat bine la conferința aia de presă, iubire, spusese Edward. M-ai făcut să-mi pese de fata aia, Andrea. Nu s-au scris lucruri foarte frumoase despre ea în ziare, nu-i așa?

— Îți mulțumesc. Totul s-a întâmplat pe neașteptate. Am fost chemată azi-dimineață la secție, mă pregăteam să urc în tren să vin la tine și...

— Și ai lăsat totul la o parte, da?

— Da, spuse încet Erika.

— Ascultă, iubire. Fă ce trebuie să faci. Eu te voi aștepta aici.

Moss apărui în ușă, făcându-i semn că voia să vorbească.

— Scuze. Trebuie să închid. Pot să te sun mai târziu? întrebă Erika.

— Da, iubire. Ai grijă de tine. Prinde-l pe individul acela, închide-l și aruncă apoi cheia.

— Așa voi face.

Se auzi un clic și Edward închise.

— Așa voi face. Promit că așa voi face, repetă ea.

Inspirând adânc, se întoarse în sala de ședințe, întrebându-se când anume va putea să-și respecte promisiunea.

Capitolul 57

A doua zi, Erika, Moss și Peterson pleacă devreme din Londra pentru a se întâlni cu Barbora Kardosova. Încercaseră de mai multe ori să găsească vreun detaliu despre ea, pe internet, dar fără succes. Asigurarea ei națională, pașaportul și contul bancar nu mai fuseseră utilizate de mai bine de un an. Mama ei murise cu doi ani în urmă și nu avea alte rude în viață.

Când soarele tocmai răzbătea prin nori, intrară în beznă din Blackwall Tunnel. După câteva clipe, când ieșiră, soarele se ascunsese din nou după un grup de nori culoarea oțelului.

— Acum am trecut râul; trebuie să ieșim în A12, șefa, spuse Moss.

Peterson stătea în spate, absorbit de telefonul său. Se opri să pună benzină chiar înainte de Greenwich și Moss își cumpără câteva pachete de bomboane cu lemn-dulce.

Clădirile Londrei făcură loc curând șoselei A12, cu două benzi, care era neglijată și se fărâmița pe alocuri și observaseră că peisajul era foarte plat. Câmpuri maronii cu copaci golași treceau vâjâind pe alături și, către Ipswich, părăsiră A12 și intrară pe un drum cu o singură bandă.

— E foarte ciudat, nu-i așa? Drumul acesta drept prin ținutul de nicăieri, spuse Peterson, vorbind pentru prima dată după sute de mile.

Drumul străbătea o vastă întindere de câmpuri netede, iar vântul vuia peste solul golaș, lovind mașina. Drumul urcă puțin și trecură un pod metalic, peste un canal cu apă involburată. Trestii cenușii, ofilite străjuiau canalul până la linia orizontului.

— A12 este un drum vechi, de pe vremea romanilor, spuse Moss, băgând în gură încă o bomboană și mestecând-o.

— În Suffolk și Norfolk au fost arse sute de vrăjitoare, adăugă Peterson, când trecură pe lângă o moară de vânt părăsită.

— Accept mai degrabă prețurile mari, vânzarea din ușă în ușă, smogul și un Nardo's aglomerat decât chestia asta, spuse Moss, tremurând și deschizând la maximum sistemul de încălzire al mașinii. Cât mai e?

— Vreo șase mile, spuse Peterson, uitându-se pe iPhone.

Copacii se înmulțiră și intrară într-un ținut păduros. Mașina gonia pe sub o boltă de copaci golași și Erika încetini când zări un refugiu cu o zonă de picnic, care nu era mai mult decât un petic de pământ cu tufișuri și o băncuță. Pe o placă de lemn era pictat numărul 14.

— Ce spunea ea, zona de picnic 17? întrebă Erika.

— Da, șefa, spuse Peterson.

Mai merseră puțin până când pădurea păru să se îndesească. Drumul șerpui la stânga și la dreapta, trecând pe lângă zona de picnic 15. Luară o curbă strânsă și trecură pe lângă o bancă de picnic, cea cu numărul 16. Zona era năpădită de buruieni. Banca era putrezită și se prăbușise.

— Informații despre poziția voastră, se auzi glasul lui Crane la stația de emisie-recepție montată pe bord.

— În câteva minute ajungem acolo, șefu', spuse Moss.

— Bun, păstrați deschisă o linie de comunicare. Asta a cerut șefu' ăl mare, spuse Crane.

Comisarul-șef Marsh se opusese trimiterii a trei polițiști în Norfolk după „potcoave de cai morți”.

— Șefu', Barbora Kardosova a fost una dintre cele mai bune prietene ale Andreei și spune că-l cunoaște pe George Mitchell, insistă Erika, când era în biroul lui.

— De ce n-a spus asta până acum? Cazul Andreei este în ziare de săptămâni întregi. Și de ce nu punem

poliția locală să-i ia o declarație? O să fiți plecați toată ziua. Tocmai ați lansat un apel important în Londra, spuse Marsh.

— Asta este pista noastră cea mai solidă, domnule. Vom pleca devreme și vom fi tot timpul în legătură cu baza. Aș vrea să aveți încredere în intuiția mea de data asta.

— De ce a folosit un număr neînregistrat? Habar n-avem unde se află, spuse Marsh, rezemându-se în scaun și frecându-se la ochi.

— Poate nu vrea să fie găsită. Țăsta nu-i un delict, nu-i așa?

— Totul ar fi mult mai ușor dacă tuturor li s-ar atașa la naștere un dispozitiv GPS. S-ar economisi o avere...

— O să am grijă să-i transmit asta primului jurnalist pe care-l voi întâlni, spuse Erika.

— Ține-mă la curent cu fiecare pas pe care-l faceți, spuse el țăfnos și-i făcu semn cu mâna să plece.

Cerul se acoperise de nori și Moss trebui să aprindă farurile. Pădurea era acum deasă și crengile golașe păreau impenetrabile. Indicatorul cu numărul 17 apărură în față, iar ei opriră în dreptul unui petic de pământ fără vegetație. Banca fusese înlăturată, lăsând în pământ patru urme adânci. Moss opri motorul și luminile. Când Erika deschise portiera, o izbi o pală de aer rece și un miros de frunze umede și veștede. Își încheie paltonul până sus, iar Peterson și Moss i se alăturară.

— Și acum? întrebă Moss.

— A spus că ne întâlnim aici; a fost foarte categorică, spuse Erika, scoțând bucata de hârtie pe care scrisese indicațiile inițiale.

Se uitară la drumul de lângă ei. Era pustiu în ambele direcții.

— Pare că în față e un drumeag, spuse Moss.

Se îndreptară spre un spațiu gol din rugi uscați. După câțiva metri, drumeagul se deschidea într-o potecă bine întreținută, care se întindea până la un

colț, unde se pierdea brusc. Erika se gândi că vara acest colț de pădure pustiu și sinistru era altfel.

Așteptară aproape patruzeci de minute.

— E o nenorocită de păcăleală, spuse Peterson. Fără îndoială, femeia care a spus...

Glasul i se stinse când auziră un trosnet de băț rupt și un foșnet de frunze deranjate. Erika duse un deget la buze. Foșnetul se repetă și, dintre tufișuri, apărură o femeie cu părul blond și scurt. Purta o jachetă impermeabilă roz și pantaloni mulați negri. Într-o mână avea un cuțit, iar în cealaltă ceva ce semăna cu un tub cu spray paralizant. Se opri la cincizeci de metri de ei.

— Ce dracu'? spuse Moss.

Erika îi aruncă o privire.

— Barbora? Barbora Kardosova? Eu sunt DCI Erika Foster; aceștia sunt colegii mei, detectiv Moss și detectiv Peterson.

— Scoateți-vă legitimațiile și aruncați-le înapoi! spuse Barbora.

Glasul îi tremura de frică și, când se apropie, observară că și mâinile îi tremurau.

— Stai puțin, începu Moss, dar Erika băgă mâna în buzunar, scoase legitimația și o aruncă spre Barbora.

Cu rețineri, Moss și Peterson făcură la fel. Barbora le ridică și, ținând tubul cu spray paralizant ațintit în direcția lor, se uită la legitimații.

— Bun, ai văzut că suntem cine spunem că suntem. Acum te rog să pui jos cuțitul și sprayul paralizant.

Barbora le puse pe pământ și veni spre ei cu prudență.

Erika abia reuși să distingă fața din fotografia pe care o văzuse pe Facebook. Era tot frumoasă, dar nasul ei era acum mai mic și mai drept. Fața era mai plină, dar părul lung și negru era acum scurt și vopsit blond.

Un bărbat brunet și o femeie blondă... se gândi Erika.

— De ce trecem prin toate astea doar ca să vorbim cu tine? începu Moss. Știi că te-am putea sălta pe loc pentru cuțitul acela. Are mai mult de cincisprezece centimetri și să nu încep să vorbesc și despre sprayul paralizant...

Barbara avea lacrimi în ochi.

— Sunt tare speriată, dar trebuie să vorbesc cu voi. Trebuie să vă spun niște lucruri, altfel nu mi-o voi ierta niciodată... Nu trebuia să vă contactez folosind numele meu adevărat. Sunt în programul de protecție a martorilor.

Capitolul 58

Moss, Peterson și Erika înghețară. Vântul foșnea prin vârfurile copacilor.

— N-am să vă spun noul meu nume, zise cu glas tremurat Barbara.

— Nu, spuse Erika, ridicând mâna. Nu mai spune nimic.

— Rahat, ar fi trebuit să fie evident! spuse Moss.

Pe geamul deschis al mașinii se auzi un bip slab și-l auziră pe Crane cerând să le afle situația și poziția.

— Trebuie să contramandăm asta, șefa... Dacă cineva din programul de protecție a martorului este deconspirat, trebuie s-o contramandăm, spuse Moss.

— Vei avea nevoie de o nouă identitate, spuse Peterson, încercând să-și ascundă supărarea.

— Stați! Vă rog! Trebuie să vă spun niște lucruri, spuse Barbara. M-am întâlnit cu voi pentru că trebuie să vă povestesc despre George Mitchell... Ar trebui să vă spun numele lui adevărat, spuse ea, tremurând și mai tare.

— Care e numele lui adevărat? întrebă Erika.

— Igor Kucerov, spuse Barbara, de parc-ar fi făcut un efort fizic.

Peterson se îndreptă spre mașină, unde era stația de emisie-recepție.

— Vă rog! Lăsați-mă să vă spun totul înainte să... înainte ca povestea asta să devină oficială.

Se lăsă din nou tăcerea. Glasul slab al lui Crane se auzi de departe, cerându-le situația și poziția.

— Peterson. Spune-i că încă așteptăm. Totul e în regulă... și, te rog, Peterson, nimic despre asta până auzim tot ce are ea de spus.

El dădu din cap și porni în fugă către mașină.

— Nu vreau să știu noul tău nume, nici unde locuiești pe aici, spuse Erika.

— Locuiesc departe de aici. Eu am de pierdut mai mult decât voi toți laolaltă, dar m-am hotărât să

vorbesc în sfârșit. Dacă ne întoarcem puțin, în față e un loc de picnic.

O urmară, lăsându-l pe Peterson la stația radio din mașină. După cinci minute de mers pe jos, ieșiră într-un luminiș unde se afla o bancă de picnic. Lumina pătrundea cu greu prin bolta de crengi de deasupra. Erika se gândi iar că într-o zi de vară trebuia să fie frumos, dar în semiîntuneric și frig era apăsător. Își scoase asta din minte, iar ea și Moss se așezară vizavi de Barbora, cu masa între ele.

Erika îi oferă Barborei o țigară și ea luă recunoscătoare una din pachet. Măinile îi tremurau când se aplecă s-o aprindă, ferind flacăra cu mâna. Erika o aprinse pe a ei și pe-a lui Moss și inhalară la unison.

Barbora arăta de parcă avea să vomite. Își trecu mâna prin părul scurt. Era decolorat ieftin, și avea o nuanță galbenă, ca paiele. Își înghiți nodul din gât și începu să vorbească. Glasul îi tremura.

— L-am cunoscut pe George Mitchell... *Igor Kucarov*... acum trei ani, când aveam douăzeci de ani. Locuiam în Londra și aveam două slujbe. Una era la un club privat din centrul Londrei, numit Debussy.

Trase încă un fum și continuă:

— Acolo lucram în schimburi și în același timp muncam și într-o cafenea din New Cross, numită The Junction. Era un loc amuzant, animat, în care se întâlneau artiști, pictori și poeți. Tot acolo l-am cunoscut pe Igor. Era un client fidel și, de fiecare dată când venea, stăteam de vorbă. Pe atunci mi se părea superb și foarte haios. Eram flatată că-și petrecea timpul vorbind cu mine... Într-o zi eram la muncă și foarte supărată. Mi se stricase iPod-ul și aveam în el cântece și fotografii pe care nu le puteam înlocui. El a fost amabil, dar nu mi s-a părut ceva neobișnuit. După câteva zile, când am intrat în următorul schimb, era acolo, așteptând cu o pungă pentru cadouri, și înăuntru era un iPod nou... Nu ca acela micuț pe care-l avusesem, ci unul mai nou și mai scump, care făcea câteva sute de lire.

— Atunci ai început o relație cu George/Igor? întreabă Moss.

Barbora dădu din cap. Se întuneca și un nor îi amenința deasupra.

— La început s-a purtat minunat. Credeam că sunt îndrăgostită și că-l găsisem pe bărbatul cu care aveam să-mi petrec restul vieții.

— Familia ta ce părere avea despre el?

— Eram doar eu și mama. Ea a venit în Anglia când avea douăzeci și ceva de ani. Voia să cunoască un bărbat și să ducă o viață frumoasă, burgheză, dar apoi a rămas însărcinată cu mine. Iubitul ei de la acea vreme nici nu voia să audă, așa că m-a făcut și s-a luptat ca mamă singură. Pe urmă, când aveam zece ani, a fost diagnosticată cu scleroză multiplă. La început, evoluția a fost lentă, dar când aveam șaisprezece ani, boala i s-a agravat serios. A trebuit să mă las de școală și să am grijă de ea. Mi-am luat slujbele astea două – dimineața eram la cafenea, iar noaptea la club.

— Cât a durat relația cu Igor? întreabă Moss.

— Cam un an. A făcut foarte multe în acel timp. Ne-a ajutat foarte mult. A plătit pentru instalarea unei băi speciale pentru mama. Mi-a achitat cardurile de credit...

Barbora zâmbi, amintirile fiind încă vii în mintea ei. Trase un fum din țigară și chipul i se întunecă.

— Aveam câteva luni de relație când, într-o seară, ne-am dus la cinema în Bromley... Când am cumpărat bilete, niște băieți au făcut comentarii despre mine, chestii legate de corpul meu. Igor s-a infuriat, dar i-am spus să se calmeze. Am intrat în sală și ne-am uitat la film și eu am crezut că uitase de asta. Când am ieșit, era târziu și nu erau mulți oameni în preajmă. În parcare, Igor l-a văzut pe unul dintre băieți mergând în fața noastră. Când eram aproape de mașina noastră, Igor l-a atacat, lovindu-l cu pumnii și picioarele. Era ca un animal. Băiatul a căzut la pământ și Igor a continuat să-l lovească cu picioarele, călcându-l pe cap. Nu-l mai văzusem niciodată așa; m-a șocat... Am dat să-l trag de

acolo, dar mi-a tras și mie un pumn în față. În cele din urmă, când n-a mai avut energie, a plecat pur și simplu. L-a lăsat pe băiat zăcând pe jos în întuneric...

Barbora începu să plângă. Moss scoase un pachetel cu șervețele. Îl întinse peste masă și Barbora luă unul. Inspiră adânc și își șterse fața.

— Și eu l-am urmat, spuse ea. L-am lăsat pe băiat pe pământ între două mașini... Igor m-a pus pe mine să conduc, deși nu eram asigurată pe mașina lui, și m-am urcat la volan. Mi-a luat poșeta, a găsit șervețele demachiante și și-a șters sângele de pe încheieturile degetelor și de pe față. Apoi m-a lăsat acasă. Nu l-am văzut câteva zile, până a apărut cu un cadou și mama s-a bucurat tare mult să-l vadă. Am trecut peste faza aia și am continuat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce s-a întâmplat cu băiatul? întrebă Erika.

Barbora ridică din umeri. În depărtare se auzi un tunet și un fulger brăzdă cerul.

— Și unde intră Andrea în toate astea? întrebă Moss.

— La câteva săptămâni după ce am început să lucrez la clubul Debussy, la bar, Andrea a intrat să bea ceva. Era liniște. Am servit-o cu un pahar și am ajuns să stăm de vorbă. A început să vină mai des și, încetul cu încetul, am ajuns s-o cunosc mai bine. Mi-a spus că nu putea să sufere fetele snoabe cu care fusese colegă la școală. Când a auzit că eu locuiam la sud de râu, a spus că i-ar plăcea tare mult să-mi facă o vizită. A spus că era ca și cum ar fi plecat într-o vacanță all-inclusive... dar New Cross e numai la zece minute cu trenul de Charing Cross.

Barbora râse cu amărăciune.

— Deci, Andrea a venit la tine acasă?

Barbora clătină din cap.

— Nu, venea la The Junction, cafeneaua unde lucram. E un loc foarte boem și întotdeauna erau acolo oameni interesanți. Oameni care trăiau liberi, nu într-o cușcă, asta spunea ea... Eu i-am spus că ea

trăia într-o cușcă aurită, însă n-a înțeles. Nu cred că știa ce înseamnă „aurit”.

— Când ți-a zis cine era tatăl ei?

— Nu la început, dar mi-a spus că era foarte important să păstrez secretul. Pe de altă parte, petrecea mai mult timp la cafenea și a intrat în concurență cu unele dintre fetele care se învăteau în jurul artiștilor și pictorilor. A început să-i scape asta în conversație.

— Și ce spuneau oamenii? întrebă Erika.

— Cei mai mulți au fost indiferenți... dar George – Igor – și-a manifestat interesul. Când a aflat, a fost ca și cum ar fi observat-o brusc pe Andrea...

— A avut o aventură cu Andrea?

Barbora dădu din cap.

— S-a întâmplat foarte repede, iar eu parcă eram spălată pe creier.

— În această etapă, era violent cu tine, Barbora?

— Nu – mă rog, uneori. Era mai mult amenințarea violenței, controlul... Prima dată când m-a lovit de-adevăratelea a fost când am aflat despre Andrea.

— Unde a fost asta? întrebă Erika.

— Acasă. Era duminică seara și mama era în baie. Nu știu cum a venit vorba despre asta, dar i-am spus că știu despre ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-a tras un pumn în stomac, atât de tare, încât am vomitat, apoi m-a încuiat în dulapul de sub scară.

— Cât ai stat acolo?

— Nu mult. M-am rugat de el să-mi dea drumul, fiindcă mama era în cadă și i se făcea frig. Trebuia s-o ajut să iasă. Mi-a spus că-mi dă drumul numai dacă-i promit că nu mai pomenesc de el și Andrea.

— Și ai mai pomenit?

Barbora clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Erika.

— O vreme lucrurile au fost normale. S-au liniștit. Apoi într-o zi eram acasă. Igor a venit la ușa bucătăriei, din spatele casei. Cu el era o fată. Nu

putea să aibă mai mult de optsprezece ani. Abia se ținea pe picioare, era îmbrăcată cu jeanși mulați și un tricou strâmt. Fața ei era plină de sânge, parțial uscat, parțial proaspăt. Avea sânge și pe toată partea din față a tricoului ei. Plângea și... ce era să fac? I-am lăsat să intre, dar Igor nu voia s-o ajute. A încuiat-o în dulapul de sub scară. Era nebun, înjura și tot întreba unde era telefonul lui. A spus că fata asta i-l luase...

Furtuna se apropia de-acum și sub capac se făcuse întuneric.

— Ce s-a întâmplat cu fata? întrebă Erika.

— Igor m-a trimis la etaj. Mi-a spus să rămân în camera mea, astfel o să am necazuri. Am auzit-o pe fată țipând și plângând. Treaba a durat mult, ore întregi, mi s-a părut mie... Și pe urmă s-a făcut liniște. Igor a deschis ușa și mi-a cerut să mă duc în camera mamei. Ea a zâmbit când l-a văzut. În tot timpul acesta ea dormise. El mi-a cerut geanta de sport, cea mare pe care o foloseam când plecam departe. M-am dus la șifonier și am scos-o, iar el a luat-o... Era foarte calm. După câteva minute, am coborât la parter și l-am văzut plecând cu geanta pe umăr.

— Ce era în geantă? întrebă Moss, deși știa cu toții răspunsul.

— Fata, spuse Barbora. Ea era în geantă și el a plecat.

— Tu ce-ai făcut? întrebă Erika.

— Am curățat mizeria din dulap. Sânge și alte chestii...

— Și pe urmă?

— S-a întors mai târziu și mi-a spus că făcusem treabă bună. Ba chiar mi-a dat și niște bani... Și pe urmă am mers iar mai departe ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar a început să-mi povestească despre munca lui. Că întâlnise niște fete din autobuzele de la Victoria Coach Station; că ele au venit să lucreze pentru el.

— Să lucreze? întrebă Erika.

— Ca prostituate. Cu cât aflam mai mult, cu atât mai mulți bani îmi dădea Igor. I-a cumpărat mamei un scaun rulant electric nou, ca să-l folosească singură. Nu mai trebuia să fie împinsă. Asta i-a schimbat viața.

— Și care e rolul Andreei în asta?

— Eram atât de stresată, încât nu puteam să mănânc, ciclul mi s-a oprit. Igor nu se mai uita la mine în felul acela, așa că Andrea mi-a luat locul. I-a asigurat ea acel serviciu.

— Toate astea se petreceau când mergeai în vacanțe cu Andrea?

— Da.

— Știai că, mai târziu, Andrea s-a logodit?

Barbora dădu din cap și acceptă încă o țigară.

— Și Andrea știa despre Igor? Știa ce fel de muncă făcea? întrebă Erika.

— Nu știu. N-am discutat niciodată cu ea despre asta. La început am fost apropiate și încă eram ciudat de apropiate în vacanțele cu familia ei, dar eu m-am închis în mine. Cred că Andrea îl vedea pe Igor într-o aură romantică, un fel de gangster londonez nebunatic, ca-n filmele alea stupide ale lui Guy Ritchie.

— Și cum ai ajuns în programul de protecție a martorilor? întrebă Moss.

— Câteva luni mai târziu, cadavrul fetei a fost descoperit în geanta mea.

— Unde?

— Într-o groapă de gunoi din East London. Într-un buzunar interior al genții era un card de fidelitate vechi, pe numele meu. El a condus poliția la ușa mea. Mi-au spus că mă urmăresc de mult și că puteam să închei o înțelegere în schimbul mărturiei mele.

— Și ai încheiat?

— Da. Mama tocmai murise. Slavă Domnului! Ea n-a aflat niciodată... Deja Igor părea să aibă încredere în mine. Voia să vin la Victoria Coach Station ca să întâmpin fetele. Ele credeau că veneau în Anglia să lucreze ca menajere. El și-a imaginat

că, dacă eram eu acolo, ele aveau să aibă încredere în mine și să urce în mașină...

— Igor trafica femei în Londra, să lucreze ca prostituate?

— Da.

— Lucra singur?

— Nu. Nu știu; totul era foarte complicat. Erau și alți bărbați implicați și iubitele lor.

— Unde erau duse fetele? Câte fete erau? întrebă Moss.

— Nu știu, începu Barbora, dar se opri și izbucni în plâns.

— E în regulă, spuse Erika, luând-o de mână pe Barbora peste masă.

Ea tresări și își retrase mâna.

— Și ce s-a întâmplat? continuă Erika. Igor a fost arestat?

— Da. S-a ajuns la proces, spuse Barbora.

Erika se uită la Moss. Chiar și pe întuneric, văzu șocul de pe fața ei.

— Proces, care proces? Noi nu avem cunoștință... Ce s-a întâmplat?

— Cazul acuzării s-a prăbușit. N-au existat destule probe solide. Jurații n-au putut decide cine avea dreptate... Cred că Igor a ajuns la unii dintre ceilalți martori. El... el cunoaște foarte mulți oameni.

Barbora avea acum un aer absent.

— Îmi dau seama ce părere trebuie să aveți despre mine, despre lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut. Știu ce persoană îngrozitoare sunt. Toate din dragoste pentru un bărbat.

Erika și Moss nu spuseră nimic.

— Când le-am văzut pe fetele alea la știri, mi-am amintit de una dintre ele – Tatiana. Când a sosit în Londra. Era foarte entuziasmată și... Trebuie să vorbesc cu voi. Trebuie să-i veniți de hac acelui nemernic.

— Ai mai văzut-o pe Andrea de-atunci? întrebă Moss.

Barbora se foi stingherită.

— Da.

— În noaptea de 8 ianuarie, într-o cârciumă numită The Glue Pot? întrebă Erika.

— Da.

— Igor era cu ea?

— Poftim? Nu! Nu m-aș fi apropiat niciodată de ea dacă... El a fost acolo?

— Nu, spuse Erika.

Moss îi aruncă o privire.

— De ce erai în Londra? Ești în programul de protecție a martorilor.

— Mă duc la Londra în fiecare lună ca să merg la mormântul mamei. Îl îngrijesc, pun flori proaspete. Știți ce greu e să fii străin, să ai o identitate nouă? I-am dat un mesaj Andreei, gândindu-mă că ne puteam întâlni la o cafea. Știu că a fost o prostie. Dar Andrea a tot schimbat locul de întâlnire și... Știu că nu trebuia să mă duc, dar îmi era dor de ea.

Lui Moss îi venea greu să-și mascheze neîncrederea.

— A fost o întâlnire scurtă. Era singură. Mi-a spus că mai târziu se întâlnea cu un iubit nou... A fost ca și cum nimic nu se întâmplase. Nu s-a mirat că dispărusem și că acum m-am întors. Nu-i păsa.

— Când ai plecat de la The Glue Pot?

— Nu știu. Înainte de opt. Știam că era un tren din London Liverpool Street chiar înainte de nouă.

— Și n-ai mai văzut pe nimeni?

— Nu, Andrea a spus că se duce să bea ceva la bar. Acolo lucra o fată... voiam să-i spun să aibă grijă, dar n-am făcut-o.

— Trebuie să declari oficial toate astea, Barbora.

Barbora tăcu brusc. Când vorbi, glasul ei păru distant.

— Am avut telefonul deschis și a înregistrat asta, spuse ea întinzând telefonul. Mai am ceva să vă spun, dar mai întâi am o urgență... trebuie să... știți, necesitățile...

— Serios? E întuneric și...

— Vă rog, trebuie, repetă ea.

— Bine. Dar nu te îndepărta prea mult... Noi vom fi aici, spuse Erika.

— Poftim, ia lanterna asta, spuse Moss, scoțând o lanternă din buzunarul paltonului.

Barbora o luă, se ridică și intră în tufișuri. Tunetul bubuia acum cu frecvență crescută. Un fulger lumină poienița.

— Îl sun pe Peterson, spuse Erika. Când ea se întoarce, trebuie să facem o mutare. S-o ducem la Londra. Adică, tocmai s-a deconspirat, așa că noua identitate nu mai are niciun rost. Nu cunosc procedura în cazul ăsta.

— Doamne, șefa, cum e cu procesul acela? Nu există cazierul lui George Mitchell sau Igor Kucеров. Iar când au trecut fotografia lui prin baza de date națională, n-a apărut nimic... Nu-mi place treaba asta; devine ciudată.

Erika dădu din cap și-și aprinse o țigară.

— Trebuie să confirmăm noua ei identitate. Apoi să verificăm și din alte surse tot ce ne-a povestit ea...

— Încă o întorsătură complexă în cazul uciderii Andreei Douglas-Brown, spuse Moss.

Erika se uită prima dată la telefonul Barborei și, jucându-se cu butoanele, reuși să deruleze puțin glasul Barborei.

— O avem pe înregistrare. E un motiv să-l aducem la secție pe acest George Mitchell sau Igor Kucеров. Ne trebuie o adresă de la ea când se-ntoarce, spuse Erika.

Moss își scoase telefonul și-l sună pe Peterson, dar semnalul era prost.

— Nu pot să iau legătura cu el.

Tunetul bubui și un fulger lumină cerul de deasupra.

— Eu nu folosesc mobilul când fulgeră deasupra. Peterson poate să aștepte.

— Bine, bine, calmează-te; lasă-mă să încerc eu! se răsti Erika.

Însă nici telefonul ei, nici al lui Moss nu avea semnal. O cuprinse un sentiment ciudat.

— Durează cam mult pentru un pipi, spuse Moss.

Săriră în același timp și o luară în direcția în care Barbora părăsise luminișul, aplecându-se pe sub o creangă mare. Trecură prin niște rugi uscați și ieșiră în poteca cea lungă. Când ieșiră din adăpostul copacilor, ploaia le lovi cu putere. La lumina fulgerelor văzură, în față, un copac înalt cu câteva crengi lungi.

O frânghie scârțâia și se legăna, iar în capătul unui laț atârna Barbora. Avea picioarele nemișcate și corpul ei se legăna în bătaia vântului.

Capitolul 59

Ploua acum torențial. Tunetul bubuia, iar fulgerele luminau locul în care Barbora atârna cu ochii deschiși, cu pielea de la gât adunată în cute sub bărbie din cauza ștreangului. Moss încerca să se cațare în copac, dar ploaia îi zădărnici eforturile.

— Oprește-te, coboară! strigă Erika. E prea târziu... E moartă. Du-te înapoi la Peterson și sunați după ajutoare. Eu voi rămâne aici.

— Ești sigură, șefa? strigă Moss.

— Da, du-te!

Moss o luă la fugă printre copaci, iar Erika așteptă. Se plimbă în sus și-n jos prin noroi, nepăsându-i că se uda. Mîntea îi vâjâia. Cu cât investigau mai mult cazul acesta, cu atât se complica mai mult.

Furtuna părea să fie chiar deasupra lor. Ploaia vuia, iar aerul sfârâia, încărcat de electricitate. Erika fu nevoită să se adăpostească sub un copac.

În cele din urmă, ploaia încetini și furtuna începu să se îndepărteze. Erika încerca să găsească un semnal pe telefon, când auzi o sirenă de poliție. O mașină de patrulare apărură departe pe drumeag și se apropie de ea, împrôșcând noroiul în toate părțile. Doi polițiști tineri coborâră din mașină și Erika se duse în întâmpinarea lor, arătând legitimația. Ei se uitară la cadavrul Barborei.

— Ai atins ceva? Trebuie să securizăm zona, spuse unul dintre ei.

— A fost suicid, spuse Erika. Era cu noi înainte să facă asta.

După câteva ore, Erika, Moss și Peterson părăsiră locul faptei. Eforturile de a se descoperi cine era Barbora erau zădărnicate de faptul că se afla în programul de protecție a martorilor. Când plecară spre Londra, se întuneca. Erika și Moss îl puseră la curent pe Peterson cu toate detaliile.

— Deci acest Igor Kucеров este răspunzător de moartea Andreei, a celor trei fete din Europa de Est și a lui Ivy? întrebă Peterson.

— Și a fetei pe care a ucis-o în casa Barborei. Cea pe care a ascuns-o în geanta de sport.

— A fost arestat pentru asta și trimis în instanță și nu e în niciun sistem sau bază de date?

— Nu e în niciun sistem sub numele de George Mitchell.

Ca la un semn, la radio se auzi glasul lui Crane.

— Șefa, am găsit o adresă pentru Igor Kucеров în evidențele Fiscului. Locuiește în Kilburn; are treizeci și șase de ani și e de obârșie româno-rusă. E și căsătorit. Casa e pe numele soției, o anume Rebeca Kucеров. Au un fiu de cinci ani.

— Doamne! spuse Moss.

— De când e căsătorit? întrebă Erika.

— De zece ani, spuse Crane.

— E angajat undeva?

— Conduce o firmă de amenajare și întreținere a grădinilor. Figurează ca director, dar firma e pe numele soției. Tocmai căutam în calculatoare să vedem dacă avea contracte în locurile în care au fost găsite fetele moarte.

Urmă o pauză.

— Vrei să-l aducem la secție? întrebă Crane.

Erika se uită la ceasul de pe bord. Era trecut de cinci.

— În vreo două ore ar trebui să fim în Londra, spuse Peterson, ghicindu-i gândurile.

— Nu. Așteptați până să-l aduceți la secție. Vreau să fiu pregătită pentru el. Puneți o echipă de supraveghere în fața casei lui. Să nu-și dea seama că sunteți acolo. Și stați cu ochii pe el.

— Da, șefa.

— În două ore suntem la Lewisham Row. Între timp, vreau să găsești tot ce poți despre el: declarații bancare, e-mailuri, firmele pe care le deține, eventualul faliment. De asemenea, verificați-o pe soție – profilul complet. Sunt sigură că mai ascunde și alte chestii pe numele ei. Și încercați să aflați

noua identitate pe care i-au dat-o Barborei. Acum, că a murit, ar trebui să fie mai ușor.

— Deja lucrăm la asta, spuse Crane și adăugă: Sunteți bine? Am auzit că s-a sinucis chiar sub ochii voștri.

— Suntem bine, spuse Erika. Acum lasă stația și concentrează-te la Igor Kucerov.

În afara mașinii era întuneric beznă. Câmpurile și gardurile din jur erau invizibile. Nu erau nici lună, nici stele, doar drumul din față, luminat de faruri. Erika își dorea să ajungă departe de mohoreala gardurilor, de locul în care cadavrul Barborei atârname legănându-se și scârțâind în copac. Voia să ajungă înapoi în oraș, unde clădirile se îngrămădeau în jurul ei, unde era zgomot și timpul nu stătea în loc.

Coborî oglinda de deasupra locului pasagerului și lumina ei se aprinse. Văzu că avea noroi pe față. Îl văzu pe Peterson în spate, scăldat în lumină.

— Să vezi un cadavru nu ușurează deloc lucrurile, nu-i așa, șefa? spuse el.

— Nu, nu le ușurează, spuse Erika.

Se șterse de noroi cu un șervețel, apoi ridică oglinda la loc, lăsând habitaculul în întuneric.

Parcurseră restul drumului în tăcere, conservându-și energia pentru noaptea care-i aștepta.

Capitolul 60

Erika, Moss și Peterson ajunseră la Lewisham Row Station chiar după șapte seara. În timpul călătoriei de întoarcere din Norfolk, ploaia torențială îi însoțise și încă răpăia în parcare când țâșniră în zona de recepție. Fură întâmpinați de Crane, care le deschise ușa interioară. Erika fu impresionată să vadă că toată echipa rămăsese acolo și sala de ședințe forfotea de activitate.

— Bună seara tuturor! înțeleg că Crane v-a pus la curent cu ce s-a întâmplat, spuse Erika. Bun. Acum, ce informații puteți să-mi oferiți?

Un ofițer adusese niște prosoape din sala de sport a poliției și le împărți lui Moss, Peterson și Foster. Ei le luară recunoscători.

— Am căutat prin documente și am descoperit că fata care a fost aruncată în geanta de sport era Nadia Greco, în vârstă de șaptesprezece ani. Procesul s-a ținut la tribunalul din Southwark, spuse Crane.

— Și? întrebă Erika, ștergându-și părul cu prosopul.

— Și aici treaba devine ciudată, șefa. Documentele de la proces au fost marcate cu PMI – proceduri materiale închise.

— Poftim? întrebă Erika. De ce procesul lui Igor KucEROV ar fi pus pe picior de egalitate cu un proces de spionaj strict secret?

— Nu știu; cum spuneam, nu sunt disponibile multe date. În transcrierea redactată numele sunt înnegrite, spuse Crane.

— Atunci de unde știu că e cazul lui?

— Se potrivește cu căutarea după cuvântul-cheie pe care am făcut-o pentru crimă – locul unde a fost găsit cadavrul, iar detaliile despre victimă n-au fost clasificate.

— Există detalii despre verdictul procesului? întrebă Erika.

— Se spune că procesul a căzut din cauză de probe insuficiente.

— Și nu există niciun document despre arestarea unui anume Igor Kuceroș sau George Mitchell?

— Nu. Am căutat pe Google date despre Igor Kuceroș și câteva dintre rezultatele căutării au fost înlăturate în baza legii europene privind protecția datelor. Iar dacă Igor Kuceroș avea cazier, a fost șters. În baza de date nu există nimic cu privire la el sau la un anume George Mitchell.

— Nu-mi place cum sună asta.

— O să lucrăm în continuare, șefa.

— Și cum e cu dezvăluirea adevăratei identități a Barborei Kardosova?

— La asta lucrăm acum, dar tribunalele nu sunt deschise până mâine-dimineață la nouă. Protecția martorilor este un departament foarte secretos; lucrează pe altă rețea de calculatoare.

Se lăsă tăcerea. Erika se ridică și se duse la tablele albe, unde erau prinse fotografiile tuturor victimelor. Erau și câteva imagini statice de pe camerele de luat vederi cu Andrea când urcase în tren și, lângă acestea, fotografia ei cu George Mitchell, cunoscut acum drept Igor Kuceroș. Era și o fotografie nouă a lui Igor Kuceroș, luată din permisul de conducere și, în capăt, erau fotografiile familiei Douglas-Brown în vacanță cu Barbora Kardosova, înainte să se tundă scurt, să se facă blondă și să dispară în programul de protecție a martorilor.

— În regulă. Știu că a fost o zi grea, spuse Erika, întorcându-se cu fața spre încăpere. Dar trebuie să scoatem cazmalele și să începem să săpăm. Vă cer o mare favoare tuturor – aș vrea să mai lucrăm câteva ore. Vreau să ne întoarcem la datele de bază și să revedem cu mare atenție tot ce are legătură cu acest caz. Tot. Am să comand mâncare și cafea. Fac eu cinste. Trebuie să găsim *ceva*. Este o legătură între Andrea Douglas-Brown și Igor Kuceroș și restul crimelor. Trebuie să găsim această legătură și asta ar putea fi cel mai mic lucru care ne-a scăpat. Cum

spun întotdeauna, nu există întrebări stupide... Acest proces fiind clasificat, ne mișcăm în ape periculoase, dar nu vă temeți să săpați adânc, mai ales în ceea ce-l privește pe Sir Simon. Înainte era intangibil, dar acum nu mai este. Avem declarația înregistrată a Barborei Kardosova. O voi da să fie încărcată pe internet. Acum, cine dorește să rămână?

Erika se uită la camera plină. Încet, oamenii ridică mâinile în aer. Se uită la Moss, care zâmbi larg și ridică mâna, iar Peterson făcu la fel.

— Dacă n-aș fi fost o vacă bătrână și rigidă, v-aș fi sărutat pe toți. Vă mulțumesc. Să valorificăm următoarele ore și să trecem la treabă.

Ofițerii din sala de ședințe se puseră pe muncă.

— De unde ai cumpărat gogoșile alea ultima dată? întrebă Crane, venind cu un teanc de dosare.

— De la Krispy Kreme. Ai frâu liber să comanzi, spuse Erika. Unde e Marsh?

— A plecat devreme. Are liber în weekend; își duce cucoana la un fel de tabără de creație, spuse Crane.

— Nu știam că și el pictează, spuse Erika.

— Nu, doar o lasă acolo; e în Cornwall. Însă cred că la noapte se dă huța; ne-a spus să nu-l sunăm... sub niciun motiv.

— Tipic; suntem într-un punct crucial al anchetei noastre, iar el decide s-o șteargă într-o minivacanță.

— Vrei să-l prind la telefon? întrebă Crane.

— Nu, abține-te să-l contactezi pe comisarul-șef, Marsh, spuse Erika, dându-și seama că asta putea fi avantajul ei.

Capitolul 61

În dimineața următoare, comisarul-șef Marsh era în pat cu Marcie într-o cameră de hotel frumoasă – numele hotelului îi scăpa, dar știa că era departe de Londra și oferea o priveliște întinsă a parcului național Dartmoor. Capul ei se odihnea pe pieptul lui gol, iar el avea acea emoție caldă de după împreunare. Atingerea și mirosul soției lui erau amețitoare. Acum era lumină și se trezise după o noapte de dragoste cum nu mai avuseră de când se născuseră gemenele.

Telefonul de lângă pat sună strident, spărgând tăcerea. Marsh se rostogoli și văzu că era nouă treizeci dimineața. Ridică receptorul și-l lăasă să cadă la loc în furcă.

— Ai cerut un apel de trezire? întrebă Marcie.

— Bineînțeles că nu.

— Ooo, faptul că nu răspunzi la telefon mă excită cel mai mult, toarse ea, strecurându-și mâna spre burta lui...

Telefonul sună iar. Marsh înjură, se rostogoli și smulse cablul din priza din perete. Se rostogoli înapoi spre ea și zâmbi cu gura până la urechi.

— Cam pe-aici rămăseseși, spuse el, punându-i mâna pe erecția lui în creștere.

— *Iar?* Comisar-șef Marsh!

Deodată se auzi un bubuit în ușă.

— Scuzați... sunt de la recepție, spuse un glas.

— Ce mama dracului! exclamă Marsh, în timp ce Marcie se pregătea să-i îmbrace penisul erect cu un prezervativ.

— Spune-i s-o întindă; acesta este ultimul din pachet, spuse Marcie.

Bubuitul se auzi iar.

— Domnule, domnule! rosti tremurat tânărul de la recepție. Știu că ați spus să nu fiți deranjat sub niciun motiv, dar un anume comisar adjunct Oakley așteaptă pe fir. Pe telefonul dumneavoastră...

Domnule? A spus că, dacă nu ridicați, vor fi consecințe... L-am citat... asta a spus.

Marsh sări din pat și se grăbi să bage la loc telefonul în priză.

— Unde dracu' ai fost, Marsh? Avem o problemă! se răsti Oakley când Marsh ridică receptorul.

— Îmi pare rău, domnule, n-am știut că sunteți dumneavoastră.

— Un ofițer de-al tău, afurisita aia de Foster, a apărut în pragul lui Sir Simon Douglas-Brown azi-dimineață la cinci, cu o trupă de intervenție înarmată. I-a arestat pe el și pe fiica lui, Linda, și l-a arestat și pe Giles Osborne.

— Ce mama dracului?

— Eu acum sunt în Scoția, Marsh, într-o nenorocită de vacanță de care aveam multă nevoie, și nu vreau să mă întorc la Londra. Am încredere că vei îndrepta tu situația asta.

— Da, domnule.

— Ai face bine să te ții de promisiune. Nu sunt trezit des înainte de nouă de cineva de la secretariatul guvernului. Vor cădea capete dacă nu suntem atenți, Marsh.

Convorbirea se întrerupse brusc. Marsh ridică receptorul iar și formă, urlând că voia să vorbească cu DCI Foster. Imediat. Marcie trase în jurul ei așternuturile, stăpânindu-și lacrimile. Avea să fie încă o vacanță distrusă de serviciul soțului ei.

Capitolul 62

Erika și restul echipei se străduiau să rămână treji după somnul puțin de care avuseseră parte. Lucraseră până spre dimineață, îmbinând probele cu informațiile noi și, la ora unu, înregistraseră un progres. Urmase o muncă frenetică de plănuiire și, la trei, Erika îi trimise pe toți acasă să prindă câteva ore de somn, înainte de a se întoarce la prima rază de lumină pentru a pune în practică prima fază a planului Erikăi.

Acum era unsprezece dimineața, iar Erika, Moss, Peterson și Crane se aflau în camera de observare de la Lewisham Row. În fața lor erau patru ecrane. Fiecare ecran arăta o cameră de interogare.

În camera de interogare unu, Linda Douglas-Brown se plimba de colo colo agitată, îmbrăcată cu o fustă neagră, lungă și un pulover mare, alb, pătat de ceai, acoperit cu pisoii negri. Pe următorul ecran, în camera de interogare doi, tatăl ei, Simon Douglas-Brown, stătea impasibil cu mâinile pe masă, privind drept în față. În ciuda faptului că fusese luat din pat de o trupă de polițiști în echipamentul forțelor speciale, se îmbrăcase elegant, cu pantaloni largi de culoare închisă, o cămașă albastră proaspăt călcată și un pulover cu decolteul în V.

Pe următorul ecran era camera de interogare trei, unde Giles Osborne făcea o impresie ciudată. Era îmbrăcat în jeanși strâmți de culoare verde-închis și un tricou mulat, cu un imprimeu tropical cu palmieri, care îi evidenția burta. Părul lui unsuros era pieptănat cu cărare într-o parte, iar el se uita spre cameră.

— Nu și-a luat privirea de la cameră de douăzeci de minute, spuse Crane.

— Singurul care pare că n-are nicio grijă pe lume este Igor Kucarov, spuse Erika, uitându-se pe ecranul camerei de interogare patru.

Igor stătea la masă, prăbușit în scaun, cu picioarele larg desfăcute. Era la lucru când poliția sosise la el acasă să-l aresteze. Purta un tricou alb, strâmt, cu semnul Nike brodat pe partea din față, un șort negru, lucios și pantaloni sport. Era suplu și musculos și avea pielea măslinie. Barba pe care o avea în fotografiile cu Andrea dispăruse. Ochii lui negri studiau camera.

— Să-ncercăm cu el mai întâi, spuse Erika.

Moss și Crane rămaseră în camera de observare, iar Erika plecă alături de Peterson. Pe coridor, se întâlniră cu avocatul lui Igor, un bărbat slab, cărunț, cu mustăcioară îngrijită. El începu să protesteze, întrebând de ce clientul său era reținut.

— Îi voi recomanda clientului meu să nu răspundă la nicio întrebare de-a voastră până aveți...

Trecură pe lângă avocat și intrară în camera de interogare patru. Igor rămase prăbușit în scaun. Ochii lui negri o priviră de sus până jos pe Erika. Se auzi un ton lung, când echipamentul de înregistrare intră în funcțiune.

— E unsprezece și cinci în dimineața de 24 ianuarie. Eu sunt inspector-șef detectiv Foster, iar cu mine este inspectorul detectiv Peterson. Este prezent și avocatul John Stephens.

Erika și Peterson se așezară vizavi de Igor și avocatul său. Ea se uită câteva clipe pe hârtiile ei, apoi la Igor.

— Bun, domnule Kucеров. Sau să-ți spun George Mithell?

— Spune-mi cum vrei, scumpo, spuse el rânjind.

Glasul lui era profund, cu o urmă de accent rusesc.

— Lucrezi la MI5 sau MI6? Sau ești agent secret implicat în spionaj. Poate ai semnat legea protecției secretelor de stat și a informațiilor oficiale?

Igor îi zâmbi ironic și își frecă bărbia.

— Nu, spuse el în cele din urmă.

— Îmi pare rău, dar astea-s întrebări absurde, spuse avocatul său.

— Ba nu, astea sunt întrebări întemeiate. Domnule Stephens, știați că clientul dumneavoastră a fost trimis în judecată pentru uciderea unei tinere pe nume Nadia Greco? Corpul ei aflat în stare de descompunere a fost găsit aruncat la o groapă de gunoi, băgat într-o geantă de voiaj.

Erika împinse peste masă o fotografie a Nadiei. În geanta deschisă se putea vedea corpul ei umflat și înnegrit.

— Geanta de voiaj a dus la iubita de atunci a domnului Kucеров, Barbora Kardosova. La fața locului s-a găsit ADN-ul lui Igor, iar Barbora a depus mărturie împotriva lui la procesul care a urmat. Totuși, jurații n-au putut să dea un verdict și procesul a căzut.

Avocatul se uită pieziș la Igor.

— Dovedește-o, spuse Igor, ridicând din umeri.

— Asta-i problema, Igor. Înregistrările și transcrierile de la procesul tău sunt marcate acum cu PMI: proceduri materiale închise. Această clasificare este rezervată numai proceselor penale care implică niște chestiuni ce ar putea dăuna securității naționale. Știți asta, domnule Stephens?

— Știu ce înseamnă proceduri materiale închise, da, spuse fâstâcit avocatul.

— Așadar, înțelegi cât de neobișnuit este lucrul acesta, că această restricție a fost impusă în procesul de crimă al clientului dumneavoastră, când el n-are nicio legătură cu serviciile secrete, termină Erika.

Igor își întinse brațele deasupra capului, apoi întoarse capul dintr-o parte în alta și articulațiile îi trosniră.

— Poate semănă un pic cu James Bond, spuse el.

— Nu, noi nu vedem asta când ne uităm la tine, spuse cu răceală Peterson.

— Nu fi atât de acru, colega. Nu se vorbește mereu să avem un James Bond negru? Tu poate ai o șansă, răspunse Igor.

Peterson șovăi, apoi împinse fotografia Nadiei Greco mai aproape de Igor.

— Te rog să te uiți la fotografie, o recunoști pe această fată? întrebă el.

— Îmi sfătuiesc clientul să nu răspundă la asta, spuse Stephenson.

— Bine. Ce zici de fotografia asta. Aici ești cu Andrea Douglas-Brown. Știi de uciderea ei? Fotografia a fost făcută cu patru zile înainte să moară, iar asta...

Peterson împinse peste masă seria de fotografii, începând cu Igor și Andrea în fața muzeului Horniman și încheind cu fotografiile sexuale explicite. Igor își țuguie buzele și se lăsă pe spate în scaun.

— Aceasta este aceeași Andrea Douglas-Brown care a fost găsită omorâtă.

— Da, toți știm cine e! se răsti avocatul. Îl acuzați pe clientul meu de uciderea ei?

Erika îl ignoră.

— Ai fost văzut cu Andrea cu doar câteva ore înainte să moară, la The Glue Pot din Forest Hill.

— Nu trebuie să răspund la întrebările voastre. Vreau să plec, spuse Igor, ridicându-se de pe scaun.

— Stai jos, spuse Erika.

El își țuguie buzele și-și încrucișă brațele, rămânând în picioare.

— Și trebuie să răspunzi la întrebările mele. Cum spuneam, ai fost văzut cu Andrea.

— Ba nu. N-am fost văzut nicăieri, pentru că în noaptea în care a dispărut Andrea nu eram în Marea Britanie. Am fost în România din 31 decembrie până pe 15 ianuarie. Am bilete și puteți să-mi verificați pașaportul.

— E pe numele tău sau pe numele George Mitchell?

— Nu e împotriva legii să-ți schimbi numele, să știi, spuse Igor. Ești slovacă, da? Și ai un nume ca Foster?

— E numele de căsătorie, spuse Erika.

— Căsătorie? întrebă Igor, ridicând o sprânceană. Cum s-a rezolvat asta?

— Îți cer să stai jos! strigă Erika, bătând cu pumnul în masă.

— Dacă aveți de gând să-mi acuzați clientul... încep domnul Stephens.

Erika se ridică și părăsi încăperea.

— DCI Foster tocmai a părăsit camera de interogare. Opresc acest interogatoriu la unsprezece și douăsprezece minute, spuse Peterson ridicându-se, apoi ieși după ea.

— E un nemernic, nu-i așa? spuse Erika pe coridor.

Tremura de furie.

— Nu trebuia să-mi ies din fire atât de devreme. Doar că e atât de arogant... Poți să-l pui pe Crane să-i verifice alibiul, c-a fost plecat din țară?

— Da, șefa. Doar să nu-l lași să te scoată din sărite. Abia am început. Vrei să te întorci?

Erika inspiră adânc și clătină din cap.

— Nu. Vreau să fac o încercare cu Simon Douglas-Brown.

Capitolul 63

Avocatul lui Simon Douglas-Brown era la fel de cărunț ca domnul Stephens, dar purta un costum mult mai bun. Aștepta în fața camerei de interogare, îndreptându-și cravata.

— Aici intrăm, spuse Erika, arătând ușa camerei de interogare unu.

— Îl voi sfătui pe clientul meu să nu răspundă la niciuna dintre întrebările voastre... începu el, dar Erika și Peterson trecură pe lângă el.

Simon se uită urât la ei când intrară în camera de interogare.

— Fiți atenți că, atunci când voi termina cu voi, veți dirija traficul pe Old Kent Road. Tot restul anilor pe care o să-i petreceți în poliție!

Erika și Peterson îl ignorară și se așezară. Ea îndeplini formalitățile pentru înregistrare și apoi deschise o mapă.

— Unde e Linda? întrebă Simon.

Erika îl ignoră.

— Am dreptul să știu unde e fiica mea!

— Linda a fost arestată și este în detenție, spuse Peterson.

— Să n-o amestecați pe Linda în asta, auziți? Ea nu se simte bine.

— Nu se simte bine?

— E foarte stresată; nu trebuie interogată.

— Cine v-a informat că avem de gând s-o interogăm? întrebă Erika.

— Când polițiștii au năvălit la ușa mea la crăpatul zorilor în echipament de luptă cu arme, nu voiau să stăm de vorbă. Presupun, bineînțeles... Vă avertizez.

— Soția dumneavoastră e la recepție. Unde e fiul dumneavoastră, David?

— E în weekend cu prietenii, la Praga.

— Unde stă?

— Nu știu, la un han sau un hotel; ar putea fi la un cămin pentru tineri. E o petrecere între burlaci.

— O petrecere între burlaci pentru cine?

— Un prieten de-al lui din universitate se însoară. Pot să obțin informații de la secretara mea. Ea a făcut rezervările pentru tot.

— Ne ocupăm noi de asta, spuse Peterson.

Urmă o pauză în care Erika se uită prin dosarul ei.

— Conduceți mai multe companii care au legătură cu afacerea și treburile dumneavoastră personale, corect?

— Ce întrebare stupidă! Bineînțeles că e corect.

— Una se numește Millgate Ltd, da?

— Da.

— Și mai aveți una numită... Peckinpath.

— Da.

— Quantum, Burbridge, Newton Quarry...

Avocatul se aplecă peste masă spre Erika.

— Nu văd de ce considerați necesar să-i citiți asta clientului meu, DCI Foster. El își cunoaște bine interesele de afaceri; toate astea sunt societăți pe acțiuni și aceste informații sunt de domeniul public.

Simon se rezemă în scaun, atent, dar furios.

— Da, e corect, spuse Erika. Aveam doar nevoie de confirmare pentru înregistrare, înainte de a continua. Îmi pare rău că irosesc *timpul prețios* al clientului dumneavoastră... Așadar, voi întreba iar.

— Da, da, da. Am spus destul de tare pentru înregistrarea voastră nenorocită?

— Aș vrea să vă atrag atenția cu privire la un extras de cont al dumneavoastră din luna septembrie, anul trecut.

Erika scoase o foaie de hârtie din mapă și o puse pe masă. Simon se aplecă să citească.

— Ia stai puțin, de ce ai tu asta? Cu împuternicirea cui?

— Cu a *mea*, spuse Erika. Ați făcut o plată către Cosgrove Holdings Ltd, care este compania înregistrată din spatele Yakka Events – Yakka Events a lui Giles Osborne. Suma era de patruzeci și șase de mii de lire.

Erika bătu cu degetul cifra din extrasul de cont.

— Da, am investit în companie, spuse Simon, lăsându-se pe spate și uitându-se atent la Erika.

Ea scoase alt extras de cont.

— Am și un extras de cont al lui Giles Osborne. Pentru Cosgrove Holdings Ltd, la aceeași dată, care arată că cele patruzeci și șase de mii de lire merg în contul...

— Unde vreți să ajungeți cu asta? întrebă avocatul, dar Erika ridică mâna și continuă:

— Dar în aceeași zi, cele patruzeci și șase de mii de lire ale dumneavoastră pleacă din nou.

Simon începu să râdă și se uită prin cameră să vadă dacă mai râde cineva. Peterson rămase cu fața împietrită.

— De ce nu-l întrebi pe Giles? Eu nu sunt implicat în conducerea de zi cu zi a companiei lui. Eu sunt comanditar.

— Dar ați investit patruzeci și șase de mii de lire. Asta-i o grămadă de bani pentru a fi doar comanditar.

— Definește „o grămadă”. Pentru mine, patruzeci și șase de mii de lire nu e o sumă mare... Sunt sigur că pentru tine, cu un salariu de polițist, înseamnă mai mult.

— Ținând seama de asta, cu siguranță dumneavoastră și Giles măcar v-ați înțeles ce implica investiția dumneavoastră, nu?

— Eu am încredere în Giles și, dacă-ți amintești, înainte de uciderea brutală a fiicei mele, salutăm intrarea lui Giles în familia mea ca ginere al meu.

Masca de supărare a lui Simon crăpă și ei văzură durerea vie pricinuită de pierderea Andreei.

— Bun. Așadar, ca ginere al dumneavoastră, v-a spus Giles de ce cele patruzeci și șase de mi de lire au fost plătite direct unei companii numite Mercury Investment Ltd?

Simon se uită la avocatul său.

— Da sau nu? E o întrebare simplă, spuse Erika. Da sau nu?

— Nu.

— Este înregistrată pe numele unei anume Rebecca Kuceroș, soția acestui om – Igor Kuceroș. În caz că trebuie să vă amintim, am recuperat celălalt mobil al Andreei cu aceste fotografii.

Erika scoase din mapă fotografiile explicate și le puse pe masă în fața lui Simon. El se uită în treacăt la ele. Închise ochii și începu să tremure.

Avocatul se aplecă și începu să le strângă.

— Obiectez la faptul că i se arată clientului meu aceste fotografii tulburătoare ale fiicei lui care abia a fost îngropată...

— Dar ce are de spus clientul dumneavoastră despre aceste patruzeci și șase de mii de lire? Noi credem că acest om are legătură cu traficul ilegal de tinere din Europa de Est în Marea Britanie. A fost și trimis în instanță pentru uciderea unei fete pe nume Nadia Greco.

— A fost condamnat? întrebă tăios Simon.

— Nu, dar chiar și fără o condamnare asta se adaugă la o înlănțuire de fapte condamnabile. Așa că voi întreba din nou. Știți de ce Giles Osborne i-a transferat cele patruzeci și șase de mii de lire lui Igor Kuceroș?

Simon părea buimac.

— Clientul meu n-are niciun comentariu de făcut.

— Bine, spuse Erika.

Se uită la Peterson și amândoi se ridicară.

— Și? întrebă avocatul.

— Deocamdată suspendăm acest interogatoriu, spuse Erika.

— Ce oră ai spus că e? întrebă Simon.

— Douăsprezece și cincisprezece, spuse Erika.

— Aș vrea să vorbesc cu Linda. ACUM! spuse el.

Erika îl ignoră și părăsi camera de interogare împreună cu Peterson.

Capitolul 64

— Arată de parcă o să se țină un pic acolo, spuse Moss când ei se întoarseră în camera de observare.

Se uitară la cele patru ecrane. Simon era în mijlocul unei tirade despre „javra aia de polițistă” care nu avea niciun drept să-l împiedice să-și vadă fata.

— Poate toți au nevoie să nădușască un pic acolo, spuse Peterson.

— Da, dar nu uita că-i putem reține doar douăzeci și patru de ore. Dacă nu-i putem acuza, trebuie să-i lăsăm să plece.

— Măcar de-am putea să-l arestăm din nou pe Kucеров pentru uciderea Nadiei Greco, spuse Moss.

— N-avem nicio dovadă nouă. Și nu ne-am folosi eficient timpul încercând să facem asta. Trebuie să-l prindem cu chestia asta cu banii de la Simon și Giles, spuse Erika. Iar Linda este legătura cu Andrea și Igor.

Pe ecranul de jos, Igor stătea rezemat, cu picioarele desfăcute, cu capul proptit de perete. Și Giles rămăsese impasibil, stând pe scaun și uitându-se în jur, aproape ca și cum un chelner uitase de comanda lui.

— Să facem o pauză de câteva minute, spuse Erika.

Își luă țigările și ieși.

Când ajunse pe treptele de la intrarea din față, Diana Douglas-Brown tocmai își aprindea o țigară. Stătea la baza treptelor și purta o haină de blană lungă și neagră. Avea o coafură ireproșabilă.

Erika era pe cale să se întoarcă, dar în clipa aceea Diana o observă.

— Ce se întâmplă, DCI Foster?

— Ne ocupăm cu interogatoriile, spuse Erika, cu un aer hotărât.

Dădu să plece, dar Diana spuse:

— Te rog, vrei să-i dai asta Lindei?

Băgă mâna în cutele hainei și scoase un breloc cu o pisică micuță de pluș. Era neagră, cu ochii blânzi, căprui și avea drept limbă o bucățică de material roz decolorat.

— Îmi pare rău, nu pot, spuse Erika.

— Te rog... tu nu înțelegi, Linda are nevoie de familiaritate.

Diana trase din țigară.

— Când am născut-o, n-a avut destul oxigen. Are probleme emoționale. Nu poate face față lumii!

Ultima parte fu rostită aproape ca un strigăt.

— Sergentul de gardă poate aduce aici un medic în câteva minute, dar Linda se simte bine, vă garantez. Tocmai vrem să-i punem câteva întrebări.

Diana izbucni în lacrimi. Lăsă capul în jos și părul îi căzu peste chip. Duse la față pisica micuță de pluș și începu să plângă în hohote. Erika se întoarse și intra în zona de recepție.

— Se verifică, spuse Crane, ieșindu-i în întâmpinare când ea se întoarse în sala de ședințe. Am o listă a pasagerilor care confirmă că Igor Kucarov a părăsit țara pe 31 decembrie de pe London Luton Airport cu un avion spre România. S-a întors pe 15 ianuarie.

— Rahat! spuse Erika.

Toți ochii se întoarseră spre ea.

— Și dacă a făcut ceva între aceste două date? Avem probe de pe camerele de luat vederi care să-l arate pătrunzând pe poarta de plecare? adăugă ea.

— Șefa, informațiile astea sunt de la Biroul de pașapoarte și imigrări.

— Știu, dar avem aici niște chestii de la Secția Centrală de poliție și arhiva judecătorească, lucruri care au fost modificate. Asta arată că Igor Kucarov a avut parte de un tratament special în timpul unui proces! Cineva a fost înăuntru și a modificat documente oficiale... Putea să vină înapoi cu un autobuz sau cu o mașină, sau cu un vagon de pasageri și apoi să se întoarcă și...

Crane se scărpină în cap.

— Este posibil, șefa, presupun.

— Hai să nu mai presupunem și să aflăm exact. Vreau fotografii de la controlul pașapoartelor, imagini de pe camere de supraveghere de când a ajuns în România; o amprentă digitală care să confirme că Igor Kucеров a părăsit țara pe 31 decembrie și s-a întors pe 15 ianuarie.

— Da, șefa!

— Și, nu uita, timpul se scurge, spuse Erika uitându-se la ceas. Mai avem nouăsprezece ore.

Erika ieși iar și se întâlni pe coridor cu Moss și Peterson. Le spuse că era posibil ca Igor Kucеров să fi fost plecat din țară când a dispărut Andrea.

— Așadar, asta înseamnă că nu el a ucis-o pe Andrea sau pe Ivy. Nu-l putem lega direct de uciderea lor, spuse Moss.

Erika clătină din cap.

— Și celelalte fete? Tatiana Ivanova, Mirka Bratova și Karolina Todorova? Avem data când a fost descoperită fiecare. Putem să aflăm unde era el?

— Pentru primele trei fete și orele la care au dispărut, există doar estimări vagi ale legiștilor. În plus, am ieșit public și am legat cele trei crime cu uciderea Andreei și a lui Ivy. Și cred că au legătură. Doar dacă nu e o imitație. Doamne, ce complicat este! spuse Erika, frecându-și fața.

Văzu că Moss și Peterson schimbă o privire.

— Ce e? Spuneți.

— Avocatul lui Simon Douglas-Brown s-a supărat de-a binelea și a trecut la atac. Încearcă să-l sune pe comisarul adjunct, spuse Moss.

— Încearcă să-l sune pe Oakley?

— Da. Și nu prin centrală, are numărul direct al lui Oakley.

— A reușit?

— Nu, încă nu. Oakley e plecat într-o minivacanță.

— El e într-o minivacanță. Marsh e cu soția într-o vacanță de pictat... Cine dracu' răspunde pe-aici?

— Păi, șefa, practic, tu, spuse Peterson.

— Bună poantă! Bine, să facem o încercare cu
Giles Osborne, spuse Erika, hotărâtă.

Capitolul 65

Giles Osborne stătea în camera de interogare cu o față amărâtă, când intrară Erika și Peterson cu avocatul lui Giles Osborne, alt bărbat cărunt într-un costum elegant, pe nume Philip Saunders.

După ce Erika citi cu glas tare formalitățile pentru înregistrare, îi puse aceleași întrebări lui Giles, despre cele patruzeci și șase de mii de lire pe care le primise de la Simon Douglas-Brown și de ce le transferase apoi firmei Mercury Investment, deținută de Igor Kucеров.

Giles se aplecă spre avocatul său, șoptindu-i ceva la ureche.

— Ca să răspundă la întrebarea asta, clientul meu vrea să-și evalueze în întregime conturile, spuse avocatul.

— Poftim extrasele de cont, spuse Erika, împingându-le peste masă. Se vede clar că banii intră într-un cont, ies și intră în alt cont. Mercury Investment este o firmă de amenajare grădini. Yakka Events nu prea are nimic de-a face cu grădinile.

Giles își duse un deget la buze, ezitând. În cele din urmă, spuse:

— Cred că banii au fost folosiți pentru achiziționarea unui copac rar din Noua Zeelandă.

— Poftim? întrebă Peterson.

— Voiam să fie piesa centrală a curții mele, copacul. Am uitat cum se cheamă, spuse mios Giles. La timpul convenit, pot să prezint o factură care dovedește asta. Știți că domnul Kucеров deține o firmă de amenajare grădini?

— Da, spuse Erika.

— Atunci misterul s-a rezolvat. De asta am transferat patruzeci și șase de mii de lire în contul lui.

— El tunde tufe și pajiști, chiar dacă la scară mare, spuse Erika.

— Și Simon-Douglas nu știe de această tranzacție? întrebă Peterson.

— De ce ar ști? El era comanditar. Ne-am înțeles să cumpere un anumit număr de acțiuni, ca să devină coproprietar la Yakka Events. Cred că acum deține 13,8%, ca să fiu exact. Dar, după cum vedeți, eu n-am acces la informațiile astea, pentru că m-ați târât din pat dimineața la prima oră și mi-ați confiscat aparatura.

Giles îi zâmbi sarcastic Erikăi.

— Cum ai făcut cunoștință cu Igor Kuceroș? întrebă Erika.

— Prin Andrea, spuse el.

— Și știai că Andrea avea o relație sexuală cu Kuceroș?

— La vremea aceea, nu. Știu de când mi-ați arătat fotografiile, desigur.

— Știi cum l-a cunoscut Andrea pe Igor Kuceroș?

— Parcă a spus ceva despre, îmm, o prietenă – Barbora nu mai știu cum...

— Kardosova, Barbora Kardosova.

— Parcă așa, da.

— Și știai că Barbora avea o relație cu Igor Kuceroș?

Giles păru nedumerit și clătină din cap.

— Clientul meu v-a răspuns la întrebări cu privire la investiția de patruzeci și șase de mii de lire; nu văd de ce trebuie să răspundă la întrebări despre relațiile particulare ale prietenei logodnicei lui, spuse avocatul.

Erika și Peterson se uitară la Giles.

— Asta e tot, deocamdată, spuse Erika.

— Și clientul meu poate să plece? întrebă avocatul.

— N-am spus asta.

Erika și Peterson se ridicară.

— Și acum ce urmează? întrebă avocatul.

— Ne vom întoarce.

Ieșiră pe coridor și se întoarseră în camera de observare.

— Fir-ar a naibii! spuse Erika, uitându-se la Moss și Peterson.

— Crezi că aiureala cu copacul rar o să țină în instanță, dacă ajungem acolo? întrebă Moss, care urmărise totul pe ecrane.

— I-am văzut biroul, plin de chestii prețioase. Se potrivește cu ce spune, oftă Peterson.

— Da, dar unde e copacul? întrebă Erika. Banii s-au plătit acum mai mult de un an.

— Poate că-l așteaptă să crească, spuse ursuză Moss.

Se auzi o bătaie în ușă. Era Woolf.

— Șefa, e Marsh la telefon. Cere să vorbească cu tine. E în mașină, în drum spre Londra.

— A spus unde e?

— Tot în Devon, spuse Woolf.

— Spune-i că nu mă găsești.

— Șefa, știe că-i interoghezi pe toți.

— Folosește-ți creierul, Woolf. Inventează ceva. Voi suporta consecințele; mai am nevoie de timp.

— Da, șefa, spuse Woolf.

După plecarea lui, se uitară iar pe ecrane.

— Să vedem ce are de spus Igor despre asta, zise Erika. Și apoi să vorbim cu Linda.

Capitolul 66

— Voia să-i găsesc un copac pentru sediul lui, spuse Igor, stând rezemat în scaun și întinzând brațele deasupra capului.

Erika observă că sub brațe avea niște pete galbene și că acum camera de interogare începuse să miroasă a transpirație stătută.

— Și poți să faci asta, în calitate de decorator de grădini? întrebă Erika.

— Suntem în Londra; cei mai mulți oameni vor chesții trăsnete în grădinile lor, iar cu internetul e ușor.

— De ce firma e pe numele soției tale?

— Pur și simplu.

— Și cine ți-a făcut cunoștință cu Giles? întrebă Peterson, deși cunoșteau răspunsul.

— Andrea, firește.

— Și soția ta știe de Andrea?

— Tu ce zici?

— Știa de relația ta cu Barbora Kardosova?

— Soția mea e o femeie bună.

— Asta ce înseamnă? Știe când să-și țină gura? Se uită în altă parte? Știe că ești implicat în traficul fetelor din Europa de Est la Londra? Că le agăți la Victoria Coach Station?

— Clientul meu nu e obligat să răspundă la aceste întrebări. Astea sunt simple speculații. N-aveți nicio dovadă, interveni avocatul.

— Avem o discuție înregistrată cu Barbora Kardosova, în care ea declară toate astea și că tu ai omorât-o pe Nadia Greco.

— Și unde e martora asta? întrebă avocatul.

— S-a sinucis la scurt timp după discuția cu noi, spuse Erika, urmărindu-l pe Igor. Era atât de speriată că spusese adevărul despre tine, încât s-a sinucis.

— Eu n-aș numi o sinucigașă martor credibil. Și asta n-a fost o depoziție sub jurământ, spuse

avocatul.

Igor se uită la ei arogant și sigur pe el. Avocatul lui continuă:

— În timp ce voi faceți naveta între camerele de interogare, am profitat de prilej pentru a revedea documentele procesului în chestiune. Nu aveți decât o afirmație. S-au scos multe aiureli din documentele de la proces. Din punct de vedere legal, ele nu există. Vă dați seama că foarte curând o să trebuiască să-l puneți pe clientul meu sub acuzare? Timpul se scurge, domnișoară Foster.

— Sunt DCI Foster, spuse Erika, încercând să-și ascundă frustrarea.

Adăugă că suspendă interogatoriul și părăsi încăperea împreună cu Peterson.

Capitolul 67

Erika, Moss și Peterson erau pe cale să intre în camera de interogare trei pentru a vorbi cu Linda, când avocatul le aminti că, potrivit legii, suspectilor trebuia să li se dea o pauză de masă. O oră mai târziu, după-amiaza era pe sfârșite. Ziua părea să se evapore.

— Linda, știi de ce te-am arestat? întrebă Erika.

Linda stătea rezemată în scaun, nepăsătoare.

— Credeți că am informații. Credeți că eu cunosc pe cineva care a omorât-o pe Andrea. Credeți că eu am omorât-o pe Andrea sau poate credeți că eu l-am împușcat pe JR. Sau pe președintele Kennedy.

— Nu e amuzant, Linda. Acesta e Igor Kucеров; folosea și numele de George Mitchell. Andrea a avut o relație sexuală cu el înainte și în timp ce era cu Giles, spuse Erika, împingând peste masă fotografia lui și pe celelalte.

Linda se uită la fotografiile întinse în fața ei, privindu-le impasibilă pe cele explicite.

— Știu că el a făcut fotografia asta cu tine și Andrea, adăuga Erika.

— Nu știți asta! pufni Linda. Cum puteți să știți asta?

— Pentru că l-am arestat pe Igor Kucеров sub bănuiala de a fi omorât-o pe Andrea și, de asemenea, pe Tatiana Ivanova, Mirka Bratova, Karolina Todorova și Ivy Norris. Acum este interogat în camera de alături, spuse Erika.

— Mințiți, iar eu nu vorbesc cu mincinoșii! Sunt obligată să vorbesc cu acești mincinoși? întrebă Linda, uitându-se la avocatul ei.

— Aveți vreo dovadă că această fotografie cu clienta mea a fost făcută de bărbatul despre care vorbiți? întrebă avocatul.

Erika îl ignoră.

— Îți amintești de o fată pe nume Barbora, prietenă cu Andrea?

— Da.

— A însoțit familia ta în două vacanțe de vară?

— Era dulce; poate puțin prea dulce – și pofticioasă. Chiar și așa, prea bună pentru Andrea și, surpriză, surpriză – Andrea a îndepărtat-o!

— Cum a îndepărtat-o?

— Oo, ca de obicei. La început a considerat-o nemaipomenită, apoi entuziasmul i s-a spulberat și a făcut-o pe fată să se simtă ca ruda săracă. Atunci când ne-a însoțit în ultima vacanță, Barbora slăbise mult; era emaciată. Andrea considera că acesta era ultimul răcnet al modei. A fost probabil destul ca s-o excomunică pe biata fată.

— A spus Andrea unde a plecat Barbora?

— A spus doar că s-a mutat. De ce? întrebă Linda îngustându-și ochii.

Erika îi explică legătura Barborei cu Igor și că avusese o relație sexuală cu acesta în același timp cu Andrea.

— Vă amintesc că această informație a fost înlăturată, spuse avocatul.

— Faptul că Barbora a avut o relație sexuală cu Igor Kuceroș și că a intrat în programul de protecție a martorilor și apoi s-a sinucis nu e înlăturat, spuse Erika.

Observă că Linda tremura și avea ochii plini de lacrimi care i se prelingeau pe obraji.

— Cum a făcut-o? întrebă Linda.

— S-a spânzurat. Era îngrozită. Deci acum înțelegi ce important este că am aflat adevărul despre Igor Kuceroș? El este legat direct de Andrea.

Linda își șterse lacrimile.

— L-am întâlnit de două ori, la un club din Kensington și la o cârciumă din Chiswick. După cum am spus, Andrea se bucura de multă atenție din partea bărbaților; întotdeauna făceau coadă după ea. Andrea folosea bărbații ca pe tampoane. Îi plăcea să-i aibă la cheremul ei pentru scurt timp, apoi se descotorosea de ei.

Se lăsă tăcerea. Avocatul nu-și putea ascunde dezgustul. Erika deschise o mapă, scoase biletul pe

care-l primise și-l puse în fața Lindei.

— Ce poți să-mi spui despre asta? întrebă ea, urmărind fața Lindei.

— E același bilet pe care mi l-ai mai arătat. Când ai venit la florărie. Ți-a fost trimis?

— Da, Vezi că, deși îmi este adresat mie, ia poliția peste picior privitor la moartea Andreei și la celelalte victime omorâte.

— Și de ce mi-l arăți mie? întrebă cu răceală Linda.

— Linda, ți-am văzut cazierul. Ai obiceiul de a trimite scrisori de amenințare. I-ai trimis scrisori lui Giles Osborne și altora. Unor profesori, unui doctor, prietenilor Andreei. Chiar și Barborei i-ai trimis scrisori. A vorbit despre ele într-o discuție pe care o avem înregistrată.

— Iarăși, DCI Foster, toate astea sunt circumstanțiale, spuse avocatul. Încercați să puneți cap la cap informațiile, cu cruzime și căutați s-o ademeniți pe clienta mea să vorbească.

— Păi, poate să vorbească, altfel tăcerea ei poate fi la fel de incriminantă. Linda, între tine, tatăl tău, Giles, Barbora și Igor Koceroș există o legătură. Avem laptopul tău și hard-diskul este cercetat. Am confiscat calculatoare de la tatăl tău și de la Giles. Este doar o chestiune de timp până vom pune totul cap la cap. Vorbește cu mine, Linda; eu pot să te ajut.

— Na N-am să vorbesc, spuse Linda, rezemându-se în scaun.

Culese un puf de pe pulover, apoi se uită la polițiști. Acum părea să-și controleze complet emoțiile. Erika abia reușea să-și ascundă enervarea.

— Îți plac pisicile? întrebă Peterson.

— O, vai, suntem disperați, nu-i așa?

Linda zâmbi, flirtând.

— Domnule Lloyd, continuă ea, să răspund oare la asta? N-aș vrea să mă implic și într-un scandal cu pisici.

Avocatul își dădu ochii peste cap și clătină din cap.

- Da, domnule Peterson, îmi plac pisicile.
- Ai pisică?
- Acum, nu, spuse ea înțepată.
- Aveți alte întrebări *relevante*? întrebă domnul Lloyd.
- Nu. Asta-i tot, deocamdată, spuse Erika, încercând să salveze aparențele.
- Când ajunseră pe coridor, Woolf era acolo, așteptând.
- Ce e? se răsti ea.
- Marsh.
- Nu acum. Am să-l sun eu.
- E aici, în biroul lui, și vrea să discute cu tine.

Capitolul 68

Când Erika bătu la ușa biroului lui, Marsh se plimba în sus și-n jos prin fața ferestrei. Când ea intră, se opri și o privi. Marsh purta pantaloni de tercot albi, o cămașă descheiată la gât și pe cap o șapcă șic. În ciuda celor petrecute, Erika trebui să-și înăbușe un zâmbet.

— Vă dați în vânt după stilul David Beckham, domnule? Sau asta este ținuta dumneavoastră de pictat?

— Stai jos! spuse el, scoțându-și șapca și azvârlind-o pe un teanc înalt de hârtii de pe biroul lui. Ți-ai pierdut mințile, DCI Foster? Știi ce tămbălău ai stârnit arestând doi membri ai familiei Douglas-Brown? Am primit telefoane de la secretariatul guvernului!

Părea istovit, sătul de întreaga situație.

— Domnule, dacă vreți să mă ascultați...

— Nu! Îți ordon să-i eliberezi din arest pe Sir Simon, Linda, Giles Osborne și Igor Kucarov, ai înțeles? Ai deconspirat o persoană din programul de protecție a martorilor. Ai discutat în public despre detaliile unui proces penal marcat PMI...

— Domnule, Barbora Kardosova s-a sinucis, ceea ce înseamnă că nu mai e în programul de protecție a martorilor.

În continuare, Erika explică transferul de bani între Simon, Giles și Igor și declarația Barborei, care-l lega pe Igor de traficul femeilor din Europa de Est. Omise îndoiala că el era în Marea Britanie la momentul uciderii Andreei.

— Trebuie să recunoașteți, domnule, că, și dacă ar fi o simplă coincidență, toate astea put.

Marsh ascultase cu atenție. Acum respira greu și-și reluate plimbarea prin încăpere. Erika aproape îi vedea roțile învârtindu-se.

— Cât e ceasul? întrebă el.

— Aproape cinci, spuse Erika.

— Și când expiră arestul de douăzeci și patru de ore?

— Mâine-dimineață la nouă.

— Au luat masa de seară?

— Încă nu.

— Bun. Și au dreptul la o odihnă de opt ore neîntrerupte.

— Știu domnule. Îmi mai trebuie timp. Vă veți gândi să prelunghiți arestul, ca să-mi dați încă douăzeci și patru de ore? Eu nu pot să autorizez asta, dar dumneavoastră puteți. Eu sunt la dispoziția criminaliștilor. Au luat laptopul lui Simon și pe-al Lindei. Trebuie să ne uităm și pe niște extrase de cont.

— Nu. Nu pot să prelungesc.

Marsh veni și se așază.

— Ascultă, Erika. Ești un ofițer strălucit...

— Domnule, întotdeauna spuneți asta înainte de a-mi refuza ceva.

Marsh ezită.

— O spun pentru că e adevărat. În plus, pentru că-mi dau seama cum o să se termine asta. Te pui cu niște oameni foarte puternici și șansele nu sunt în favoarea ta.

— Parcă suntem în *Jocurile foamei*...

— Vorbesc serios, Erika. Eliberează suspiecții și eu îmi voi da toată silința să te protejez.

— Să mă protejați? întrebă cu neîncredere Erika.

— Erika, tu chiar nu vezi cum merg treburile? Cercurile conducătoare înving întotdeauna. Amândoi am văzut asta. Îți lipsesc dovezile credibile. Te rog. Renunță. Salvează-ți cariera. Uneori trebuie să lași lucrurile așa cum sunt.

— Nu. Îmi pare rău, domnule. Nu pot. Au murit cinci femei. *Cinci*. Ce drept au cei de la conducere să mușamalizeze totul ca să scape basma curată?

— Știi ce se va întâmpla, nu-i așa? Ai putea să-ți pierzi insigna, reputația.

— Domnule, am pierdut aproape tot. Pe Mark, o viață frumoasă pe care o duceam în Nord, înconjurată de prieteni, un loc pe care pot să-l

numesc acasă. Singurele lucruri pe care trebuie să le păstrez sunt simțul moralității și gândul că până mâine-dimineață la nouă încă aș putea să reușesc să li se facă dreptate acestor femei.

Marsh se uită lung la ea. Furia dintre ei dispăruse. Între ei se afla doar un birou dezordonat, dar parcă stăteau pe marginile opuse ale unui vast canion. Iar partea pe care stătea Erika era cea mai puțin stabilă.

— Bun. Ai timp până mâine-dimineață la nouă pentru a formula o acuzare argumentată. Și vei suporta consecințele, spuse Marsh.

— Vă mulțumesc, domnule.

Erika se ridică și ieși din birou, observând tristețea din ochii lui Marsh.

Capitolul 69

Erika și echipa ei continuă să-i interogheze pe suspecți, dar timpul trecea prea repede. Igor, Simon, Giles și Linda își dădeau seama că poliștii nu aveau dovezi, iar asta îi făcea mai siguri pe ei; la interogatoriu tăceau brusc sau se eschivau cu dibăcie să răspundă la întrebări. Avocații lor fură neîncredători când Erika anunță că aveau să fie ținuți peste noapte și interogați din nou dimineața.

Era aproape miezul nopții, iar Crane și Erika erau ultimii rămași în sala de ședințe.

— Mai pot să fac ceva, șefa? întrebă Crane, apărând lângă ea. Încă mai așteptăm imaginile de pe camerele de luat vederi din aeroport cu Igor Kucеров. Nu cred că va apărea ceva în următoarele ore.

Erika revedea detaliile cazului, de la momentul răpirii Andreei. Zărea ca prin ceață ecranul calculatorului ei.

— Nu. Du-te acasă și odihnește-te puțin, spuse ea.

— Și tu, șefa. Te-ai întors în apartamentul tău?

— Nu. Poliția mi-a plătit o cameră la hotel. Până mă pun pe picioare.

— Unde stai?

— La Park Hill Hotel.

Crane fluieră.

— E frumos. Acolo am sărbătorit cei nouăzeci de ani ai bunicii mele. Au și un teren frumos de golf. Noapte bună!

— Ne întâlnim mâine-dimineață la prima oră, spuse Erika.

Era trecut de miezul nopții când Erika ajunsese la hotel. Când intră în camera elegantă, se simți la milioane de mile depărtare de caz.

Se trezi la patru și jumătate, learcă de transpirație din visul de acum familiar. Focuri de

armă răsunau în jurul ei, iar Mark se prăbușea la pământ. Închise ochii și ultima imagine i se întipări pe creier: partea din spate a capului lui zburată de o armă de vânătoare. Era înăbușitor de cald. Se dădu jos din pat și se duse la fereastră, simțind caloriferul de dedesubt emanând căldură. Camera ei era la etajul șase și, dincolo de negreala ca de tuș a terenului de golf, văzu niște case, șiruri de case înghesuite, care se întindeau spre Lewisham. Câteva lumini erau aprinse, dar cele mai multe erau scăldate în întuneric. Fereastra se deschise doar cinci centimetri. Un sistem antisinucidere o oprea.

— Vreau doar aer curat, spuse ea. N-am de gând să mă sinucid.

Se îmbracă și coborî la parter, în holul mare, îmbrăcat în pluș, care, în afară de prezența unui recepționar cu ochii împăienjeniți, era pustiu. Ridică un ochi din solitaire-ul pe care-l juca și o salută dând din cap.

Când ieși din hotel, savură senzația aerului rece. În fața clădirii era un șir de bănci. O alese pe prima, scoase o țigară din pachet și o aprinse, suflând fumul spre cer. Se înfioră și-și forță gândurile să se întoarcă la anchetă.

Poate că acesta avea să fie acel caz. Cel care i se strecura printre degete. Fiecare polițist era bântuit de un caz nerezolvat. Scutură scrumul pe pietriș și, de sub bancă, apăru mieunând o pisică mare, care începu să se frece de picioarele ei.

— Bună! spuse ea, aplecându-se să o mângâie.

Pisica toarse și se duse țațoșă la două farfurioare de sub o fereastră cu nișă. Lipăi puțin lapte și apoi adulmecă bolul de alături, care era gol.

În mintea Erikăi apăru Linda Douglas-Brown. *Linda pisica*. Atâtea dovezi duceau la ea! Linda trebuia să se-ntâlnească în acea seară cu Andrea la cinema, dar nu s-a întâlnit. Văzuse filmul cu David. Atâta știa, dar ce se întâmplase după aceea? Linda și obsesia ei pentru pisici. Ce știa ea despre Linda? Era dar că nu era copilul preferat al familiei. Era ranchiunoasă și invidioasă. *Ar fi putut* s-o omoare pe

Andrea, dar cum rămânea cu celelalte femei? Și dacă știa și ea că Igor le ucise pe cele trei prostituate? Ar fi putut profita de prilej pentru a face ca omorârea Andreei să pară o crimă la indigo? Linda pisica... Totuși, Linda n-avea pisică. Peterson o întrebase la interogatoriu dacă avea pisică. Ea îi răspunsese ciudat – *acum nu* – și o expresie ciudată îi străbătuse fața. Atunci Erika nu se prinsese, însă acum îi sărea în ochi.

Se întoarse în camera ei, unde se îmbracă repede și, după ce trecu a doua oară pe lângă flăcăul letargic de la recepție, porni spre Lewisham Row Station. Acum era puțin peste cinci dimineța. Nu-l cunoștea pe sergentul de gardă din schimbul de noapte, dar ei îi dădu pe semnătură cheile de la casa familiei Douglas-Brown.

Drumurile erau libere când porni spre Chiswick. Trecu Tamisa pe la Blackfriars și o luă în lungul râului, pe Embankment. Peste apă plutea o ceață joasă, care deveni albastră când se crăpă de ziuă.

Erika o sună pe Moss, însă îi răspunse robotul.

— Bună! sunt Erika. E aproape cinci și jumătate. Sunt în drum spre reședința familiei Douglas-Brown. Mă sâcâie ceva referitor la Linda. Vreau să arunc o privire în baia ei. Dacă nu mă întorc până la șapte, interogați-o din nou și pune-l pe Peterson să conducă interogatoriul; se pare că i-a căzut cu tronc Lindei. Faceți-o să vorbească despre pisici; știu că sună aiurea, dar cred că e ceva acolo, doar că nu-mi dau seama ce... E nebună după pisici, dar n-are pisică...

Telefonul ei scoase trei bipuri și se întrerupse.

— Rahat! strigă Erika, uitându-se la telefonul mort.

Îl băgă în buzunar și parcă pe o stradă periferică, dându-și seama că trebuia să se grăbească, pentru a ajunge la secție înainte ca termenul de douăzeci și patru de ore să expire.

Capitolul 70

Casa familiei Douglas-Brown se înălța splendidă în capătul intrării, ca un monolit șlefuit, de culoarea untului. Ceața atârna în aer, iar luminile stradale se stingeau când ajunse acolo. Poarta din față era bine unsă și se deschise fără zgomot. Ferestrele cu nișă o priveau indiferente. Se duse la ușa din față și sună la sonerie. Trecu un moment, apoi începu să încerce broasca ușii cu mănunchiul de chei. A treia cheie descuie ușa. Ascultă o clipă, apoi intră, închizând ușa după ea.

Se îndreptă spre hol, trecu pe lângă pendula mare și intră în bucătăria spațioasă din oțel și granit. Era liniștită și imaculată. Câteva oale de cupru atârnav de un cadru deasupra unei insule mari din granit negru, iar peretele din spate era din podea până în tavan făcut din sticlă. Dincolo de el se vedea grădina frumos amenajată. O mierlă ateriză pe iarba îngrijită, dar, văzând-o pe Erika mișcându-se înăuntru, își luă zborul.

Erika se întoarse în hol și urcă scara largă până la etajul al doilea, trecând pe lângă câteva camere de oaspeți elegante și neutre, o baie de marmură. În capătul culoarului, în partea din spate a casei, găsi dormitorul Lindei. Ușa era închisă și de clanță atârna un carton mic pe care scria: BUN VENIT ÎN DORMITORUL LINDEI, TE ROG SĂ BAȚI ÎNAINTE DE A INTRA. Dedesubt și aproape indescifrabil din cauza ștergerilor, scria: *fin'că s-ar putea să nu port chiloți!* Erika zâmbi fără să vrea și se gândi că David trebuie să fi scris asta. Fraților mai mici le plăcea să necăjească. Deschise ușa și intră.

Capitolul 71

— Am un mesaj de la șefa, spuse Moss când intră în sala de ședințe.

Peterson sosise în același timp, aducând o tavă cu cafele. Le împărți ofițerilor care soseau cu ochii împăienjeniți și-și scoteau paltoanele.

— Vrea să mergem mai departe și s-o aducem pe Linda prima la interogatoriu.

— Avocatul ei a apărut? întrebă Peterson.

— Da, tocmai l-am văzut la recepție. Nu pare fericit c-a fost chemat la ora asta scandalosă.

— Ei lasă, până la nouă se va termina totul, spuse Singh, dând să ia ultima cafea.

— Scuze. Aia e a mea! se răsti Moss. Du-te și ia-ți una de la aparat.

— Ai fost cam dură, spuse Peterson după ce Singh se îndepărtă.

— A spus-o de parcă n-am face decât să stăm cu ochii pe ceas până la nouă... Ca și cum ar fi o simplă formalitate.

— Și nu e? întrebă inabil Peterson.

— Nu, spuse apăsător Moss. Acum ascultă, șefei i-a venit o idee...

Capitolul 72

Dormitorul Lindei era mic și întunecos. O fereastră-ghilotină cu un pervaz adânc și capitonat dădea spre grădină și, de sus, Erika văzu că pe pajiște mai erau câteva pete de zăpadă murdară. Lângă fereastră era un șifonier masiv, închis la culoare. Ușa scârțâi când Erika o deschise, într-o parte atârnavă diverse fuste voluminoase, de culoare închisă; lângă acestea, erau niște bluze albe, apretate și călcate, unele cu dantelă la guler, restul șifonierului fiind ocupat de o uriașă selecție de pulovere cu pisici, toate groase și grele. În partea de jos a șifonierului erau puși de-a valma pantofi cu tocuri de diverse mărimi, niște sandale practice, o pereche de pantofi sport de culoare albastru-pudrat, o pereche prăfuită de patine și un body roz pentru gimnastică.

În colț, lipit de peretele din spate, se afla un pat de o persoană cu ramă neagră, de lemn, iar deasupra tăbliei de la căpătâi era un crucifix gros, din metal. Un șir de pisici de jucărie stătea de pază pe cuvertura din petice. Erau aranjate în ordinea descrescătoare a înălțimii. Ochii lor arătau sfâșietor de optimiști în acel decor trist. Erika se gândi o clipă că Linda își făcuse patul și aranjase pisicile înainte de a fi luată pe sus și băgată într-o mașină de poliție.

Pe noptieră era o veioză mică stil Tiffany și o cutie mică, din plastic, în care era o gutieră din plastic transparent. Mai era o fotografie mică, înrămată, făcută cu câțiva ani în urmă, care o înfățișa pe Linda în grădină, stând într-un leagăn cu o frumoasă pisică neagră în poală. Blana de pe labele pisicii era albă. Erika luă rama, o întoarse, desfăcu clamele de metal și scoase apărătoarea de carton. Pe spatele fotografiei era scris îngrijit:

Eu și scumpul meu băiat, Boots.

Erika își continuă cercetarea, cu fotografia lui Boots în mână. Pe peretele de la capătul patului era

un birou de modă veche, tot din lemn de culoare închisă. Pe el era o mapă de birou și multe pixuri. În praf, un pătrat mare indica locul din care poliția ridicase laptopul Lindei. Pe o masă de toaletă dintre fereastră și birou, singurele articole cosmetice erau un borcan mare cu cremă E45 și un pachet de bulgări de vată. Într-o parte era o perie pe care rămăseseră șuvițe din părul Lindei. Lângă ușă era o bibliotecă mare înțesată cu romane de Jackie Collins și Judith Krantz și zeci de romane de dragoste istorice. Erau câteva fotografii din vacanțele familiei în Croația, Portugalia și Slovacia – în general cu Linda și Andrea și diverse pisici vagaboande – și o fotografie cu Linda la baza unei stânci cu un tip masiv, bronzat, cu părul blond-murdar. Ea zâmbea atât de larg, încât șiretul de sub bărbie îi intra în pielea bronzată și lucioasă a feței. Pe spatele fotografiei nu scria nimic.

Pe peretele de lângă ușă era un panou mare cu un colaj foto. Fotografiile se suprapuneau și în toate era Boots, frumoasa pisică neagră cu labele albe; Linda călare pe bicicletă cu un coș de răchită în care Boots stătea pe o păturică; Linda în leagănul din grădină, cu Boots în poală; Andrea și Linda luând micul dejun în bucătărie, iar Boots întins pe spate în mijlocul bufetului, cu o felie de pâine prăjită în labele albe. Fetele râdeau cu capul dat pe spate. Era și o fotografie cu Boots pe biroul lui Simon, tolănit pe un teanc de hârtii. Erika începu să scoată piunezele și să adune fotografiile. Din mai multe fotografii, acolo unde se suprapuneau, fie fusese decupată o siluetă, fie capătul fotografiei nu fusese tăiat drept. Uitându-se la fotografiile adunărilor de familie, Erika își dădu seama cine era persoana care lipsea.

Capitolul 73

Linda părea sfârșită când Peterson intră în camera de interogare. Avea părul ciufulit și se vedea că nu prea dormise în celulă. Avocatul termină de lustruit ochelarii și-i puse la loc.

— Poftim, ți-am adus o cafea, Linda, spuse Peterson așezându-se în fața ei și împingând spre ea paharul de carton, de unică folosință.

Avocatul văzu că Peterson avea cafeaua lui și păru supărat că el nu fusese inclus.

Peterson ridică paharul în lumină.

— Uite, niciodată nu nimeresc; le-am spus că mă cheamă Peterson, iar ei au scris „Peter Son”.

Linda se uită lung la el, apoi întinse mâna după cafeaua ei și se uită pe pahar.

— Pe-al meu l-au scris bine, spuse ea.

Întoarse paharul și zâmbi.

— Oo, au desenat o pisicuță! Uite!

Răsuci paharul ca să vadă și Peterson.

— M-am gândit c-o să-ți placă, spuse Peterson cu un zâmbet larg.

Ochii Lindei se îngustară.

— Înțeleg ce vrei să faci, spuse ea.

Se rezeamă în scaun și împinse în lături paharul.

— Nu sunt chiar atât de ușor de aburit.

— Nici nu m-am gândit că ești, spuse Peterson.

Citi cu glas tare numele său și ora, iar banda începu să înregistreze.

— Linda, ieri ai spus că n-ai pisică.

— Nu. N-am, spuse ea, sorbind cu prudență din cafea.

— Ai avut?

— Da, am avut, spuse ea încet. Îl chema Boots.

— Boots?

— Da, era negru, dar avea labele albe, ca și cum ar fi avut cizme...

Minutele treceau și, vorbind despre Boots, Linda se însufleți. Tocmai îi povestea lui Peterson că

Boots dormea sub pilotă cu ea, cu capul pe perna ei, când avocatul o întrerupse.

— Ascultă, detectiv Peterson, ce legătură are asta cu ancheta?

— Povestesc despre pisica mea, îți mulțumesc foarte mult! se răsti Linda la el.

— Eu aici lucrez pentru dumneata, domnișoară Douglas-Brown...

— Da, lucrezi, iar eu vorbesc despre pisica mea, bine?

— Da, prea bine, spuse avocatul.

Linda se întoarse iar spre Peterson.

— M-am săturat de oamenii care cred că pisicile sunt doar animale de casă. Nu sunt. Sunt niște creaturi tare inteligente și frumoase...

În camera de observare, Moss și Crane stăteau cu ochii pe ecran.

— Fă-o să povestească mai departe despre Boots, spuse Moss în microfonul conectat la casca lui Peterson.

— Boots mai avea un nume la botez? Eu am avut un câine pe care îl chema Barnaby Clive, spuse Peterson.

— Nu. El era Boots Douglas-Brown; era deja ajuns. Aș vrea să fi avut eu încă un nume de botez sau măcar un nume mai frumos decât plictisitorul Linda.

— Nu știu ce să zic; mie îmi place Linda, spuse Peterson.

— Dar Boots este mult mai exotic...

— Și ce s-a întâmplat cu Boots? Să înțeleg că ea nu mai e cu noi? Întrebă Peterson.

— El, Boots e un EL... Și nu. Nu e cu noi, spuse Linda, prinzându-se de marginea scaunului.

— Te simți bine? Discuția asta despre cum a murit Boots este tulburătoare? insistă Peterson.

— Bineînțeles că e tulburătoare. A MURIT! strigă Linda.

Se lăsă tăcerea.

— E bine așa, Peterson, n-o lăsa. O facem să cedeze, spuse Moss în urechea lui.

Capitolul 74

Casa familia Douglas-Brown era cufundată în liniște și crea o senzație apăsătoare de secrete și întrebări rămase fără răspuns. Erika nu observase ce mult stătuse în dormitorul Lindei, uitându-se la fotografiile de familie și absorbind tristețea emanată de lucrurile fetei. Acum era pe coridor, tot cu fotografia lui Boots în mână, și uitându-se ce era în spatele ușilor. Trecu pe lângă camere de oaspeți goale, un dormitor mare, o debara uriașă și două ferestre care dădeau spre zidul din spate al casei vecine.

În celălalt capăt al etajului, Erika găsi camera lui David. Ușa era deschisă.

În comparație cu camera Lindei, a lui era elegantă și luminoasă, cu un pat dublu, mare, cu cadru de metal și un șifonier lung, cu oglindă. Un afiș cu Che Guevara era înrămat pe un perete, lângă un calendar Pirelli, care avea pe pagina ianuarie o blondă frumoasă, cu brațele încrucișate peste sânii goi. Se simțea un miros slab de aftershave scump, iar pe un birou mare era un MacBook argintiu, care era deschis, și lângă el un iPod conectat la un sistem de boxe. Pe perete, deasupra, era un raft cu șase perechi de căști Skullcandy de diverse culori vii. Erika zări un încărcător de telefon ieșind de după birou, își scoase iPhone-ul și-l puse la încărcat. Trecură câteva clipe și, când văzu că începe să se încarce, îl deschise. Se duse și porni laptopul. Ecranul se lumină, arătând că trebuia introdusă o parolă. Spațiul rămas liber pe perete era împodobit cu postere alb-negru cu Battersea Power Station, The National Theatre și Billingsgate Fish Market. Două rafturi mari erau înțesate cu cărți despre arhitectură, variind de la ghiduri broșate până la enorme albume ilustrate de pus pe măsuta de cafea.

Uitându-se la rafturi, privirea Erikăi fu atrasă de o copertă de un albastru-aprins: *Cele 50 cele mai mari*

locuri de înot din Londra. Scoase cartea și începu să se uite pe fotografiile cu bazine de înot și ștranduri din Londra. Simți un fior rece pe șira spinării.

Capitolul 75

La Lewisham Row, Moss și Crane urmăreau interogatoriul pe ecranele video. Peterson asculta în timp ce Linda vorbea despre Boots, pisica ei iubită. Se auzi o bătaie în ușă și Woolf băgă capul înăuntru.

— Tocmai a venit asta pentru DCI Foster.

Îi înmână lui Moss o foaie de hârtie. Ea o scană repede.

— Asta este de la medicul Lindei Douglas-Brown din Harley Street. Declară că ea este inaptă mintal pentru a fi interogată de poliție.

— Doamne, cu ce avem noi de-a face aici? spuse Crane.

— Cine a adus asta? întrebă Moss.

— Diana Douglas-Brown; a apărut cu un alt avocat, spuse Woolf. Trebuie să opriți acest interogatoriu.

— Nouă ni s-a spus că ea nu știe nimic și totuși livrează personal acest document chiar înainte de șapte dimineata? spuse Moss.

— Știți că sunt de partea voastră, dar asta vine de sus. Văd marginea prăpastiei apropiindu-se, spuse Crane.

— Mai lasă-ne puțin, Woolf. Du-te înapoi și întoarce-te peste zece minute.

Woolf dădu din cap cu reținere și plecă.

— Bun, Peterson, încolțește-o mai tare, spuse Moss în microfon.

— Cum a murit, Linda? întrebă Peterson. Cum a murit Boots?

Buza de jos a Lindei tremura acum. Luă paharul de cafea și-și trecu degetele peste pisicuța desenată.

— Nu e treaba ta.

— Familia ta s-a întristat când a murit Boots?

— Da.

— Andrea și David trebuie să fi fost și ei mai tineri, nu?

- Bineînțeles că erau mai tineri! Dar David...
- Fața Lindei se întunecă; își mușcă tare buza de jos.
- Ce e cu David? întrebă Peterson.
- Nimic. Și el a fost supărat, spuse plat Linda.
- Nu pari prea convinsă. A fost David supărat sau nu a fost, Linda?
- Ea începu să respire repede, gâfâit.
- Și... el... a... fost... supărat, cu ochii mari, uitându-se în tavan.
- David a fost supărat? insistă Peterson.
- TOCMAI AM SPUS CĂ A FOST! A FOST AL DRACULUI DE SUPĂRAT! strigă Linda.
- Cred că asta devine... începu avocatul, dar Peterson continuă.
- David a plecat la o petrecere a burlacilor, nu-i așa, Linda?
- Da. M-a surprins ce greu mi-a fost să-l las să plece, spuse ea, după care îngheță și se încruntă.
- Linda plângea acum și lacrimile i se revărsau pe obraji.
- E în regulă... Se întoarce, Linda... David se întoarce, spuse Peterson.
- Linda se ținea acum de birou și era roșie la față, cu colțurile gurii ridicate.
- Clienta mea e... începu avocatul.
- Nu vreau să se întoarcă! șuieră Linda.
- De ce nu vrei să se întoarcă David, Linda? E în regulă, sunt eu; poți să-mi spui.
- Departe, spuse ursuză Linda. Vreau să fie plecat departe. Plecat... PLECAT!
- De ce, Linda? Spune-mi de ce; de ce vrei ca David să fie plecat departe?
- PENTRU CĂ EL MI-A UCIS PISICA! strigă ea brusc. EL L-A UCIS PE BOOTS! L-a omorât pe Boots! Nimeni nu m-a crezut! Toți au crezut că inventez, dar el era motănelul meu. A omorât și pisica lui Giles, și a făcut să pară că eu am omorât-o! Ticălosul acela nenorocit...
- David? David ți-a ucis pisica? spuse Peterson.
- Da!

— Cum a ucis-o?

Linda era acum stacojie și încerca să răstoarne biroul, dar era fixat în podea. Acum cuvintele i se revărsau din gură.

— L-a strangulat... L-a strangulat... Ca pe, ca pe...

Linda își mușcă buza atât de tare, încât îi dădu sângele.

— Ca pe cine, Linda?

— Ca pe fetele alea, încheie ea, în șoaptă.

Capitolul 76

Măinile Erikăi tremurau când începu să răsfoiască albumul în dormitorul lui David. În timp ce dădea paginile, inima îi bătea mai repede. Văzu un capitol cu Serpentine Lido, un altul cu Brockwell Lido, cu Hampstead Heath Ponds – toate fiind locurile în care fuseseră comise crimele, în afară de Horniman Museum. În toate capitolele, în jurul fotografiilor și al textului fuseseră făcute însemnări cu o mână de om nebun. Pe unele pagini, însemnările umpleau tot spațiul gol din jurul fotografiilor, notând unde erau intrările și ieșirile, unde erau amplasate camerele de supraveghere, care era ora de deschidere a fiecărui loc, unde era cel mai bun loc din care să iei o mașină și s-o ascunzi în apropiere.

La spate, era o hartă dublă pe care fuseseră marcate și încercuite toate locurile. La poliție, aveau în sala de ședințe o hartă identică. Erika scăpă din mână albumul, care căzu cu zgomot, și se duse la birou, unde i se încărca telefonul. Îl luă și începu să caute numărul lui Moss sau a lui Crane pentru convorbirea interurbană.

Atunci simți mișcare și o umbră în spatele ei. O palmă o prinse de mâini, smulgându-i telefonul.

Capitolul 77

Comisarul-șef Marsh intrase în camera de observare tocmai când Linda cedase, dezvăluind că David era criminalul. Se uitase îngrozit alături de Moss și Crane cum Linda își pierduse controlul. Urla, se trăgea de păr, era roșie la față și scuipatul îi zbură din gură.

— David l-a omorât pe Boots în fața mea; l-a strangulat! Nimeni nu m-a crezut când am spus că el l-a omorât! Nimeni! Toți au crezut că mint! Că eu l-am omorât!

— Ai spus că lui David îi plac fetele? Care fete? întrebă Peterson.

— Fetele... Genul pe care îl plătești. A cheltuit foarte mult cu fetele alea...

— Cum adică, a cheltuit foarte mult?

— Bani, idiotule! urlă Linda. Și nu banii lui. Oh, nu! Tata a achitat, dar mie nu voia să-mi cumpere altă pisică... Fiindcă au spus că am mințit că a omorât-o David; l-au crezut pe EL, nu pe MINE. Un criminal nenorocit. Eu valorez mai puțin decât un criminal? Tata a cheltuit bucurosi mii de lire. MII!

— De ce a trebuit să cheltuiască mii de lire, Linda? Cui i-a dat miile de lire? întrebă Peterson.

— Lui Igor, amicul acela nenorocit al Andrei! Pentru fete.

— Și tatăl tău i-a plătit lui? întrebă Peterson.

— I-a dat banii lui Giles să-i plătească! Și i-a dat lui David banii să părăsească țara. ATÂȚIA BANI ȘI MIE N-A VRUT SĂ-MI CUMPERE O PISICUȚĂ!

Linda începu să se lovească tare cu capul de masă.

— Oprește-te! Încetează! strigă Peterson.

Avocatul se retrase în colțul camerei. Peterson se duse la perete și activă butonul de panică. Alarma răsună în toată secția. Se întoarse și se uită la cameră.

— Am nevoie de ajutor. ACUM!

— Unde e DCI Foster? întrebă Marsh în camera de observare.

Moss ezită, albindu-se la față.

— Doamne! S-a dus la familia Douglas-Brown.

Capitolul 78

Erika se răsuci și se pomeni față în față cu David. Era îmbrăcat cu un pulover verde, o vestă matlasată, groasă, de culoare închisă și jeanși. Scoase din telefonul ei cartela SIM și o rupse în două; aruncă receptorul, apoi îl zdrobi cu tocul bocancului.

Erika studie fața lui David. Masca tinereții și a siguranței de sine atrăgătoare căzuse. Avea nările dilatate, iar ochii îi străluceau. Arăta diabolic. Erika vedea foarte clar totul acum. Fusese atât de proastă!

— Parcă erai plecat, David? spuse ea.

— Voi pleca. Într-un *weekend de celibatar*...

Erika se uită la albumul care zăcea pe covor, deschis la harta Londrei.

— Nu e marcat în album, dar tu ai omorât-o și pe Andrea, nu-i așa? întrebă Erika.

— Da. Eu. Chiar păcat; era mult mai amuzantă decât Linda. Înțeleg ce gândești. De ce Andrea și nu Linda?

— Asta gândești tu, David?

— Nu. Linda s-a dovedit a fi utilă. Ea o va încasa pentru uciderea Andreei. Igor Kuceroș se va duce la pușcărie pentru târfe – în definitiv, erau târfele *lui*. Iar Ivy Norris – mă rog, locul gunoiului ăluia era în pământ.

— Tu auzi ce spui?

— Da, aud, spuse batjocoritor David.

— De ce ai făcut-o?

David dădu din umeri.

— Nu-ți pasă? Asta n-o cred, spuse Erika.

— Crede-o! șuieră el. Crezi că poți să mă analizezi. Să judeci rațional ce am făcut, de ce am ucis. Am făcut-o pentru că POT.

— Dar nu poți, David. Știi că nu vei scăpa. Vei suporta consecințele.

— N-ai vrea să știi cum e să fii privilegiat și puternic. Ți se urcă la cap să vezi cum oamenii țin cont de părerea ta și a părinților tăi. Emani putere

prin toți porii și ea îi infectează pe cei din jurul tău. Puterea corupe, învăluie, seduce... Cu cât mai puternic devine tata, cu atât mai tare îi este frică s-o piardă.

— Deci el știa că tu le-ai omorât pe Mirka, Tatiana și Karolina?

— Bineînțeles... Nu c-ar fi fost în culmea fericirii, dar erau fete din Europa de Est, astea toate cred că pot să ajungă la măreție cu gura și cu fundul!

— Și Andrea? Era sora ta! Preferata tatălui tău!

— Mă amenința c-o să-i spună mamei; a spus că o să se ducă la presă! Proastă fată. În viață trebuie să înveți să-ți ții gura. Altfel ți-o va închide cineva, definitiv.

— Nu-mi vine să cred că tatăl tău a fost dispus să mușamalizeze chiar și asta; să treacă cu vederea că i-ai omorât fiica iubită.

— Gura! Nu știi ce vorbești. Lui de nimic nu-i este frică mai mult decât să nu mai fie văzut cu ochi buni. Se teme că toți ceilalți lupi vor tăbări asupra lui și-l vor face bucăți. S-a pomenit având de ales între a o salva pe Linda sau pe mine... Frica e mai puternică decât iubirea. Linda e oricum pe jumătate dusă cu pluta și o ura atât de mult pe Andrea, încât probabil ar fi făcut-o ea.

— Linda n-ar fi omorât-o pe Andrea, spuse Erika.

— Acum o aperi pe ea? Doamne! Mă rog, presupun că multora dintre cei care intră în dormitorul ei li se face milă de ea... Știi, când prietenii mei veneau să doarmă la mine, îi luam pisicuța și o încuiam într-o cutie mare din tablă pentru mărunțiș din biroul tatei... O puneam să facă tot felul de lucruri ca să capete cheia.

Erika se străduia să păstreze contactul vizual cu David.

— Boots. Asta era pisica ei.

— Da, dragul de Boots... Pe Linda o apucă pandaliile când oamenii nu fac cum vrea ea. Am profitat de un astfel de moment ca să scap de

Boots... Strangulare, în caz că ești curioasă. Ai încercat vreodată să strangulezi o pisică?

— Nu.

— Să omori un iepure? Voi, slovacele, sunteți cam ca iepurașii, nu-i așa?

— Nu.

— Dar pisicile au *gheare*. Ele reacționează violent. Ele se luptă admirabil pentru supraviețuire.

— Părinții tăi sunt oameni inteligenți. Ei trebuie să fi știut că tu ai omorât pisica, spuse Erika.

— Asta-i problema atunci când delegi creșterea copilului tău. Atunci când angajezi bone, joci doar un rol de figurant. Îți vezi copiii înainte de baie și o oră când și când. *Nu te apropia prea mult, scumpule; sunt îmbrăcată elegant pentru seara în oraș...* Și mai sunt și condiționările; *a luat un 10 la matematică, poate să cânte Für Elise la pian... Să-i luăm un ponei de polo, ca să putem intra în cercul amatorilor de polo...*

David păru cu gândul departe o clipă, apoi reveni în cameră.

— În fine. Să înțeleg că interogarea tuturor celor implicați n-a dat roade? Tata a avut grijă ca tăcerea lor să fie foarte profitabilă. Iar Linda va plăti pentru uciderea Andreei. Am pus-o să-mi promită.

— De ce ar promite?

— I-am spus că, dacă-mi promite, o să primească altă pisică și nu va trebui să stea cu frica-n sân că am să i-o omor.

— Nu vorbești serios, spuse Erika.

— Ba da. Va invoca nebunia; va ajunge pentru câțiva ani într-un sanatoriu scump. Tata va mitui probabil cu câteva lire un infirmier s-o ciocănească între picioare. S-ar putea chiar s-o lase să aibă o pisică.

David începu să râdă. Era un râs strident, de om dement.

Erika profită de prilej pentru a se repezi la ușă, dar David fu mai rapid. O înșfăcă, îi cuprinse gâtul cu mâinile și o izbi de bibliotecă, scoțându-i aerul din plămâni. Dar de data asta, ea era pregătită; ridică

brațul și, cu podul palmei, îl lovi în nas. Se auzi un pocnet când cartilagiul plesni și strânsoarea lui slăbi. Erika reuși să-l împingă la o parte și țâșni spre ușă, dar el o prinse de braț, chiar înainte să iasă, și o trase înapoi. Ea căzu peste birou și el tăbări din nou pe ea. Acum sângele i se revărsa pe bărbie și avea fața schimonosită de furie. Erika dădu din mâini și din picioare, dar el încercă să-i imobilizeze brațele, suindu-se pe ea. Reuși să-i imobilizeze un braț cu genunchiul.

Cu mâna liberă, ea pipăi biroul, luă un prespapier neted și-l izbi peste ureche. El îi dădu drumul și ea reuși să se târască de sub el și să fugă iar spre ușă, dar el reveni rapid și-i puse piedică. Ea căzu, iar el se aplecă amenințător asupra ei, cu fața murdară de sânge; avea sânge și pe dinți, rânjind ca un nebun. Ea se luptă, zgâriindu-l și dând din picioare, luptându-se ca un animal să iasă de sub el, dar el o ținut la podea. Ridicând brațul, îi trase un pumn în față: o dată, de două ori. Când o lovi a treia oară, Erika simți un dinte în gât, apoi totul se înnegri.

Capitolul 79

— Domnule, DCI Foster și-a deschis telefonul acum o jumătate de oră. Semnalul venea de la casa familiei Douglas-Brown.

Sala de ședințe lucra acum cu întregul efectiv pentru vânarea lui David Douglas-Brown.

— Vreau să trimiteți acum acolo o echipă complet înarmată! Vreau să închideți zona pe o rază de cinci mile în jurul casei. Emiteți un mandat de arestare pe numele David Douglas-Brown. Puneți în circulație fotografia lui.

— Domnule, Simon și Diana Douglas-Brown ne-au spus că David a părăsit țara și participă la o petrecere a burlacilor în Praga. Biroul de pașapoarte și imigrație spune că este tot aici. Nu a ieșit din țară.

— Vreau să-l găsiți, acum! Și repede. DCI Foster ar putea fi în pericol, spuse Marsh. Și scoateți-l pe Simon Douglas-Brown din celula lui nenorocită și băgați-l într-o cameră de interogare...

— Sigur vă dați seama că toate astea sunt inadmisibile, spuse Simon, douăzeci de minute mai târziu, când Marsh îi relatase în mare mărturisirea Lindei. Avocatul meu m-a informat că ați primit prin fax o declarație din partea medicului Lindei, care arată că, esențialmente, orice iese din gura ei este inadmisibil. Este ținută; întotdeauna a fost. Cât despre David, el și-a schimbat planurile fără să-mi spună; asta nu-i un delict. Petrecerea burlacilor trebuie să se fi mutat în altă parte.

Simon se ridică de la locul lui.

— Îl voi suna mai târziu pe comisarul adjunct Oakley, și îi voi recomanda ca...

— Taci, Simon! spuse Marsh.

— Pardon?

— Taci din gură și stai jos! Ești încă reținut și n-am terminat cu tine. Stai. Jos.

Simon era șocat și se așeză încet la loc.

— S-a emis un mandat de arestare pe numele fiului tău, despre care noi credem că e răspunzător de moartea a cinci femei, inclusiv fiica ta.

Simon nu spuse nimic.

— Am descoperit și acel telefon pe care l-a pierdut Andrea și că solicitarea de despăgubire de la asigurări era pe numele tău. Andrea a mințit că i se furase și avem ca dovadă receptorul.

Marsh deschise un plic și răsturnă pe masă receptorul crăpat, învelit în plastic.

— Așadar, eu văd treaba așa. În cel mai bun caz, vei fi terminat, din cauză de fraudă cu asigurări. Și știi ce mult a făcut guvernul lobby pentru asta. Ar putea însemna închisoare și, pe lângă asta, să fii și un băiat foarte antipatic acolo, ceea ce, fără îndoială, va lăsa cale liberă la tot soiul de oameni care au plângeri la adresa ta. Adaugă la asta că fiul tău ți-a ucis fiica, iar tu l-ai ajutat cu bună știință s-o șteargă din țară în timp ce născoceai dovezi împotriva celeilalte fiice...

— Bine. BINE! strigă Simon. Am să vă spun.

— Simon Douglas-Brown, baron de Hunstanton, te arestez sub acuzațiile de deturnare a cursului justiției și tănuire de fapte criminale! Bănuim că te-ai folosit de poziția ta pentru a influența rezultatul unui sau al mai multor procese penale. Bun. Acum vorbește, și repede! spuse Marsh.

Capitolul 80

David se spală repede în baie și-și îndesă în nas un șervețel pentru a opri hemoragia. Apoi își luă geanta, pașaportul și banii și o cără pe Erika la parter, pe umăr. Îl surprinse ce grea era pentru o persoană atât de uscățivă. Ieșiră în garajul de la subsol și luminile se aprinseră. Se apropie de portbagajul mașinii. Înăuntru era prostituata cu părul lung pe care o agățase la Paddington Station.

Se plimbaseră o vreme cu mașina, el și prostituata. Fata încercase să-l ațâțe, băgându-i mâna în pantaloni, dar nu asta îl interesa pe el. Fusesse o noapte plină și în toate locurile lui obișnuite, parcurile și ștrandurile, fusesse prea multă agitație.

Fusesse nevoit s-o aducă acasă. Ea se entuziasmase când el o dusesse la casa părinților săi. Îi văzuse fața în oglinda mică de deasupra locului pasagerului. Parcă n-ar fi fost angajată pentru sex; părea să creadă c-ar fi putut fi prezentată părinților lui. Se întrebă dacă nu cumva se uitase el de prea multe ori la *Pretty Woman*. Râsesse când se gândise la asta și râsesse și ea.

Cățea proastă!

Odată ajunși în garajul de la subsol, coborâse din mașină și el o izbise cu fața de zidul de beton. Ea nu-și mai recăpătase cunoștința. Din cauza asta, momentul morții ei fusese dezamăgitor.

Totuși, acum avea premiul cel mai mare: *DCI Foster*.

Când deschise portbagajul, fata moartă zăcea pe spate. Se uitase de trei ori la ea de când o strangulase și de fiecare dată îl fascinasese schimbarea ei: de la rigiditatea cadaverică și privirea fixă, la nuanța purpurie a pielii ei, când arăta de parcă ar fi dormit, iar acum, la pomeții ascuțiți îngropați sub carnea umflată pe care vânătăile înfloreau ca niște pete de cerneală. Râse de fața ei umflată; ei nu i-ar fi

plăcut deloc să vadă cât se îngrășase. Băgă lângă ea corpul inert al Erikăi, închise portbagajul și-l încuie.

Era încă devreme când ieși din garajul de la subsol și în fundătură, dar conduse cu atenție câteva mile până la intersecția cu M4. Ajunse pe autostradă, se încadră în traficul orei de vârf. Coti în viteză pe M25, șoseaua de centură a orașului.

Erika simți că-și recăpăta cunoștința, dar întunericul era absolut. Fața ei era lipită de ceva aspru. Avea un braț prins sub ea. Ridică celălalt braț ca să-și pipăie fața, dar mâna ei dădu de ceva solid la câțiva centimetri deasupra capului ei. Își schimbă poziția și durerea îi săgetă fața. Simți gustul de sânge. Era întinsă pe ceva care se mișca legănându-se și urnind. Pipăi marginile curbate al spațiului închis, metalul de deasupra ei, mecanismul interior al unei broaște și-și dădu seama că era în portbagajul unei mașini. Apoi o lovi un miros urât, înțepător. Avea un iz de putred și-i veni să vomite. Mașina accelerează și coti, intrând pe un drum accidentat. Forța gravitațională o împinse la marginea portbagajului și ceva greu se rostogoli, oprindu-se în ea.

Atunci știu că se afla în portbagaj cu un cadavru.

Capitolul 81

Informațiile ajungeau repede în sala de ședințe, iar Moss și Peterson își dădeau seama cu groază că DCI Foster putea să fie următoarea victimă. Casa familiei Douglas-Brown fusese percheziționată și era pustie. Mașina Erikăi fusese găsită parcată la două străzi depărtare, iar numărul de înmatriculare al mașinii lui David fusese fotografiat părăsind zona de vest a Londrei.

— Secretara lui Simon Douglas-Brown i-a cumpărat lui David un bilet dus la Paris cu Eurostarul, spuse Crane, încheind o convorbire telefonică.

— Așadar, nu Praga, spuse Moss.

— La dracu'! Despre DCI Foster ce se aude? întrebă Peterson.

— Nu era în casă; nu era în mașina ei. Trebuie să fie în a lui, spuse Moss. Crane, cât de repede putem să urcăm într-un elicopter?

— Patru minute, din clipa în care Marsh dă ordinul.

— Bun, îl sun pe Marsh, spuse Moss.

Capitolul 82

Indicatorul pentru Ebbsfleet International Train Station se zărea deasupra, iar David semnaliză și ieși din M25, încetinind în pantă, care cotea într-un drum cu o singură bandă. A2 era plină de mașini, însă ele dispărură la intersecția pentru Bluewater Shopping Centre. David merse mai departe, trecând în viteză pe lângă situl industrial în paragină și ici, colo, câte un copac răzlețit printre tufișuri. Încetini când văzu în față parcare și coti. Opri și trebui să coboare din mașină pentru a înlătura lanțul care atârna de-a curmezișul unei piste înguste cu zgură.

Erika se străduise să-și controleze frica ce-i urca în gât – frica de a fi încuiată cu o fată moartă și de ce avea să se întâmple când ajungeau la destinație. Făcu un efort să-i verifice semnele vitale și descoperise că acel cadavru era al unei fete cu părul lung. Ochii ei se obișnuiseră cu întunericul și putu să distingă două puncte de lumină lângă mecanismul de închidere. Își trecu mâinile peste el, la început încet, căutând un punct slab, un mod de a-l deschide. Mașina se hurducă și cadavrul se rostogoli din nou, proptindu-se în ea, și pentru o clipă intră în panică și se agăță de închizătoare, rupându-și două unghii din carne. De durere își mai veni în fire și se forță să gândească.

Să supraviețuiască.

Găsi o gaură mică în mocheta de sub ea, folosită la tras porțiunea de mocheta sub care erau păstrate sculele și roata de rezervă. Trebui să se-ntindă pe-o parte, peste fata moartă, ca să ridice mocheta suficient de mult pentru a băga mâna dedesubt, unde descoperi un cric. Simți mașina oprindu-se și-și făcu puțin curaj. Se deschise o portieră și greutatea se mută. După câteva clipe, mașina se clătină când David urcă în ea. Auzi o portieră închizându-se și apoi mașina porni încet, legănându-se dintr-o parte

în alta, cu suspensia scârțâind. Simți cadavrul de lângă ea mișcându-se și greutatea se mută, astfel încât el se rostogoli peste ea, părul de pe scalpul fetei lipindu-i-se de ceafă. Închise ochii și încercă să gândească, să se concentreze la ce avea de făcut.

David conduse încet pe drumul cu hârtoape, care dădea într-o carieră imensă de calcar dezafectată. În mijloc era un puț adânc, plin cu apă. Opri la douăzeci de metri de marginea carierei și stinse motorul. Coborî din mașină și se duse la margine. Pereții carierei erau netezi. Smocuri de iarbă creșteau pe alocuri, iar dintr-o crăpătură ieșea un copăcel. La cincizeci de metri dedesubt, apa era nemișcată și soarele slab al dimineții se răsfrângea din peticele vagi unde apa era încă înghețată. În stânga, se vedea la orizont Bluewater Shopping Centre, iar la două mile în direcția opusă, un tren de mare viteză părăsea gara internațională Ebbsfleet, în drum spre Eurotunnel.

David se uită la ceas, era cu timpul la limită. Își scoase rucsacul și-l puse pe pământ, la câțiva metri de mașină. Deschise portiera din spate și se asigură că sistemul de siguranță pentru copii era blocat. Apoi luă din spațiul pentru picioare din fața locului pasagerului un dispozitiv de blocare a volanului. Și se duse la portbagaj. Ascultă o clipă, se pregăti și apoi deschise portbagajul.

Duhoarea era mai puternică în aerul curat din apropierea carierei și mirosul de descompunere se ridică, lovindu-l în față. Ambele corpuri erau nemișcate. Se aplecă s-o scoată pe Erika, dar brațul ei se repezi și-l izbi în partea laterală a capului cu un cric.

El se clătină o clipă, amețit, dar când ea dădu să iasă din portbagaj, o lovi cu dispozitivul de blocare în partea laterală a genunchiului stâng. Ea se prăbuși la pământ, gemând. Bărbatul o lovi și în genunchiul drept. Erika răcni din nou. David o apucă și o târî până la locul din spate al pasagerului.

— Nu te lupta cu mine! spuse el.

— David, nu trebuie să se termine așa, spuse Erika cu glasul întretăiat de durere, văzând întinderea de apă din fața lor.

Nu putea să-și miște picioarele și avea un braț amorțit din cauză că fusese imobilizat sub ea în mașină. Capul îi vâjâia încă de la lovitură și se străduia să gândească limpede. Se lovi cu capul de cadrul portierei când David o târî în mașină. Portiera se trânti și ea se uită în jur, văzând că era pe bancheta din spate. Își zări fața în oglindă. Părul ei era îmbibat de sânge pe o parte și lipit de scalp. Un ochi era atât de umflat și înnegrit, încât era închis. Încercă portiera de lângă ea, dar aceasta nu voi să se deschidă. Se aplecă și încercă cealaltă portieră. Nici aceasta nu vru să se deschidă.

Portiera din față, din dreptul locului pasagerului, se deschise, lăsând să intre duhoarea morții. David căra corpul fetei moarte, dar pe fața ei umflată erau multe tăieturi. Șuvițele de păr de la temple îi fuseseră smulse.

David împinse fata pe locul pasagerului și capul acesteia căzu pe-o parte. Erika văzu că ochii ei erau ca o ceață sidefie, iar limba umflată îi atârna mustind din gură, ca un limax uriaș și vinețiu.

— David, ascultă. Nu știu ce ai de gând, dar n-ai să scapi basma curată... Dacă te predai acum, pot să...

— Tu chiar ești o javră arogantă, nu-i așa? spuse el. Ești bătută măr, închisă într-o mașină în mijlocul pustietății și crezi că o să mă predau ție!

— David!

El se aplecă și-i trase un pumn în față. Capul îi zbură pe spate și se izbi de geam. Privirea ei se întunecă preț de o clipă. Când își reveni, avea centura pusă. Portiera de lângă ea se închise cu zgomot. David se uită printre scaune, coborând frâna de mână. Ea simți roțile eliberându-se.

— Se pare că la noapte o să fie ger, spuse el.

Portiera din dreptul șoferului se închise cu zgomot și după câteva secunde mașina începu să înainteze spre marginea carierei.

Mașina prinse repede viteză. David o împingea alergând. La câțiva metri de margine, se trase înapoi, iar mașina dispăru peste marginea carierei.

Erika simți roțile părăsind marginea. Orizontul păru să zboare în sus și un albastru-aprins se repezi spre parbriz. David le pusese centurile și ei, și fetei moarte, cu toate astea izbitura impactului fu groaznică. Mașina fu scufundată o clipă în albastrul-aprins, apoi se îndreptă și sparse suprafața, interiorul strălucind de lumină naturală. Erika încercă înnebunită să desfacă încheietoarea centurii, dar aceasta nu vru să se desprindă. Geamurile fuseseră lăsate deschise câțiva centimetri, iar apa rece ca gheața năvălea înăuntru, umplând repede mașina. Erika se așteptase să aibă timp să reacționeze; încercă să deschidă portiera, dar sistemul de blocare era activat. În câteva secunde apa, îi ajunse la piept. Panicată, trase adânc aer în piept și vâjâitul de deasupra încetă când apa o acoperi. Mașina începu să se scufunde într-un ritm îngrozitor.

Elicopterul poliției ajunse la marginea carierei când mașina lui David se rostogoli peste margine și lovi apa. În elicopter erau Moss și Peterson și un pilot al poliției. Aveau o legătură radio deschisă cu sala de ședințe de la Lewisham Row, iar mașini cu întăriri și o ambulanță erau pe drum.

— Suspectul fuge, spuse Moss, îndreptând camera de luat vederi giroscopică, fixată de partea de jos a elicopterului, care transmitea imaginile înapoi în sala de ședințe. Puneți poliția în alertă. Suspectul fuge de la fața locului spre Ebbsfleet Station.

— Rahat! Și dacă ea e în mașina aia? Cât de departe sunt vehiculele cu întăriri? întrebă Peterson.

— Vehiculele cu întăriri sunt la patru sau cinci minute depărtare, spuse Marsh la radio.

— DCI Foster trebuie să fie în mașina aia. Aterizează, aterizează, aterizează! urlă Moss.

Elicopterul coborî repede. Calcarul alb al carierei venea repezindu-se spre ei și elicopterul nici nu se așează bine că Moss și Peterson săriră din el, aplecându-se pe sub elicele care se roteau, stârnind praful. Secunde treceau repede, iar de jos bule de aer urcau la suprafață și formau un cerc mare în apă.

— Sunteți autorizați să trageți, dar vreau să fie adus aici viu! îl auziră pe Marsh spunând la radio.

Peterson se îndreptă spre o pantă de acces de la marginea carierei, alergând cu toată viteza să ajungă la ea. Moss îl urmă, strigând în stația radio.

— Noi credem că în mașina care a plonjat în apă este un ofițer de poliție. Repet, un ofițer de poliție este captiv în mașina scufundată!

— Suntem la trei minute, spuse un glas.

— Rahat! N-avem trei minute! strigă Moss.

Elicopterul pluti deasupra, zbură spre buza carierei și coborî până fu chiar deasupra bulelor care se răspândeau pe suprafața apei. Peterson era acum la marginea apei și, fără ezitare, își scoase haina și arma și intra în apă, înotând, cu brațele arcuindu-i-se dintr-o parte în alta. Ajunse la locul în care se scufundase mașina și se aruncă în apă cu capul în jos.

— Poți să raportezi? Suspectul fuge, avem întăriri la Ebbsfleet Station? Repet, avem întăriri? Dacă se suie în nenorocitul acela de tren... se auzi la radio vocea lui Marsh.

— Întăririle sunt pe drum, iar gara se închide acum, spuse un glas.

— Raportează, Moss. Camera noastră arată că Peterson e în apă.

— Da, domnule, domnul Peterson e sub apă, spuse Moss. Repet, domnul Peterson e sub apă.

— Doamne! spuse Marsh.

Secunde treceau.

— Hai, te rog, hai! spuse Moss.

Era pe cale să intre în apă după Peterson, când el ieși la suprafață, ținând în brațe trupul inert al Erikăi.

Cariera se umplu brusc de țipetele sirenelor unei ambulante, ale unei mașini de pompieri și ale unor mașini de sprijin ale poliției. Deasupra apei, din elicopter fu coborât un cablu de siguranță și Peterson reuși să-l prindă peste el și Erika. Făcu semn că era gata și fură ridicați din apă, picioarele lor plutind deasupra în timp ce erau pe jumătate transportați, pe jumătate târați înspre Moss.

— DCI pare grav rănită și este inconștientă, spuse Moss în radio. În stânga e un drum de acces pe care am venit noi, iar acum suntem jos, lângă apă. Repet, DCI Foster pare inconștientă! strigă Moss.

Peterson și Erika ajunseră la marginea apei, iar elicopterul îi lăsă în jos. Patru paramedici coborâră în fugă panta. O desfăcură pe Erika din cablul de siguranță și o întinseră ușor pe pământ.

Peterson era leoarcă și dârdâia și fu învelit repede într-o pătură. Paramedicii se ocupară de Erika. Urmară câteva clipe tensionate, apoi Erika icni, tușind apă.

— E în regulă, stai pe-o parte, spuse un paramedic.

Ea tuși, iar din gură îi țâșni iarăși apă. Icnii, trăgând în plămâni aer curat, rece.

— DCI Foster a fost scoasă din apă și este în viață, spuse Moss. Slavă Domnului, e în viață!

Capitolul 83

Când Erika își reveni, auzi un şuierat slab și un sunet ritmic. Era într-o cameră de spital, lângă o fereastră. Obloanele erau închise și o lumină blândă umplea încăperea. Cu coada ochiului văzu un alt pat. Pătura se ridica și cobora, în ritm cu şuieratul pe care îl auzea. Își trecu limba prin gura uscată și-și dădu seama că pacienta din patul de alături era conectată la un sistem de ventilație.

Era acoperită cu pături albastre și porțiuni mari din corpul ei erau complet amortite: picioarele, un braț, partea stângă a feței. Nu simțea nicio durere, doar sentimentul neliniștitor că durerea era aproape. Acum ea plutea deasupra durerii, însă avea să vină curând și atunci trebuia să-i facă față. Deocamdată putea să plutească pe deasupra și să observe corpul amortit, emoțiile amortite.

Închise ochii și adormi.

Când se trezi din nou era întuneric și Marsh stătea lângă patul ei. Purta o cămașă elegantă și jacheta de piele. Durerea începea să-i cuprindă fața, picioarele, brațul. Își simțea mai bine și frica. Amintirile. Crezuse că avea să moară. Arsura din plămâni când nu mai putuse să-și țină respirația... Fata moartă din portbagaj și apoi fața neclară a acesteia când mașina se scufundase, părul ei negru formându-i un nimb în jurul capului.

— Ai să te faci bine, spuse Marsh, luând cu blândețe mâna dreaptă a Erikăi.

Ea observă că avea stânga bandajată și că auzea numai cu o ureche – cea opusă locului în care se afla Marsh.

— Ai făcut o operație. Ai avut un bolț în picior și un obraz fracturat...

Glasul lui Marsh se pierdu. Ținea în poală un ciorchine de struguri. Era aproape comic.

— Ai să te refaci complet... Ți-am pus o felicitare pe noptieră. Toată lumea de la secție a semnat-o... Te-ai descurcat bine, Erika. Sunt mândru de tine!

Erika încercă să spună ceva. La a treia încercare reuși.

— David?

— L-am arestat la Ebbsfleet. E în arest, împreună cu tatăl lui, Giles Osborne și Igor Kucarov. Isaac a revăzut probele și a descoperit niște fire mici de păr găsite pe Mirka Bratova, a doua victimă se potrivește cu ADN-ul lui David. Și avem declarația Lindei, iar criminaliștii sunt grămadă pe mașină. Au scos-o din carieră cu... cu fata înăuntru...

Marsh zâmbi stingher.

— Oricum, avem timp berechet să-ți povestesc totul. Ce voiam, de fapt, să-ți spun e că sunt aici în caz că ai nevoie de ceva. Și sunt aici ca prieten... Marcie îți trimite iubirea ei și ți-a cumpărat niște articole de toaletă. Le-am pus în dulapul tău.

Erika încercă să zâmbească, dar durerea devenea insuportabilă. O asistentă intră și verifică fișa Erikăi.

— Peterson... Vreau să-i mulțumesc lui Peterson, spuse Erika.

Se auzi un bip și Erika simți ceva rece pătrunzând, picătură cu picătură, în mâna ei. Marsh și camera de spital se estompară.

Epilog

Erika inspiră adânc, simțind cum aerul proaspăt îi umple plămânii. Alături de ea, pe banca de lemn, Edward făcea același lucru. Domnea o liniște confortabilă în timp ce se uitau la mlaștini. În depărtare norii atârnav grei, învârtindu-se într-un nod negru-albastru, care se îndrepta spre ei.

— Vine furtuna, spuse Edward.

— Să mai stăm un minut. Îmi place tare mult aici. Chiar și iarba e mai verde în Nord.

Edward râse.

— Asta-i o metaforă, fătucă?

— Nu. Chiar e mai verde.

Erika zâmbi larg. Își luă ochii de la priveliștea frumoasă și se uită la Edward, care stătea lângă ea, înfodolit în paltonul gros de iarnă. O cărare subțire, cu pietriș, separa piatra de mormânt a lui Mark de banca pe care stăteau ei.

— Acum mi-e mai ușor să vin aici, spuse Edward. Odată ce treci peste ce e scris cu literele alea aurii, data nașterii și data când, știi tu... Vin foarte des aici și vorbesc cu el.

Erika începu iar să plângă.

— Eu nu știu cu ce să încep; ce să-i spun, hohoti ea, căutând în haină o batistă.

— Începe și gata, spuse Edward, întinzându-i un pachetel de șervețele.

Îi întoarse fața spre a lui. Părul începuse să-i crească la loc pe partea unde ascunsese un șir lung de copci.

— Bine, spuse ea, scoțând un șervețel și ștergându-și fața.

— Uite cum facem. Eu am să fug acasă, să pun ceainicul la fiert. Tu vorbește. Sigur, la început ai să te simți ca o nebună, dar nu e nimeni prin preajmă...

O bătu pe Erika pe umăr și se îndepărtă pe cărare. Ea se uită după el. El se întoarse și zâmbi, apoi călcă cu grijă printre morminte și porni spre sat.

Erika observă că semăna mult la mers și mișcări cu Mark. Se întoarse iar spre mormânt.

— Deci, am rezolvat cinci crime... și am scăpat ca prin urechile acului, de două ori, de criminal, spuse ea. Dar nu asta am venit să-ți spun...

Telefonul îi sună în buzunar. Îl scoase. Era Moss.

— Salut, șefa! Au trecut două luni și m-am gândit să te sun...

— Salut! spuse Erika.

— E un moment nepotrivit?

— Nu, mă rog... sunt la mormântul lui Mark.

— Of, fir-ar! Te sun mai târziu.

— Nu. Încercam să vorbesc cu el. Socrul meu spune c-ar trebui să vorbesc cu el. Spune că asta ajută. Doar că nu știu ce să spun...

— Ai putea să-i spui despre criminalul tău că o să ajungă în instanță în mai. Ai văzut știrile de azi? David Douglas-Brown a fost declarat apt să fie judecat. De asemenea, Sir Simon a fost exclus din Camera Lorzilor... Și se pare că Igor Kucarov va fi rejudecat pentru uciderea Nadiei Greco. Așteptăm doar ca procuratura să se pronunțe cu privire la Giles Osborne. Am convingerea că va fi acuzat de deturnarea cursului justiției... Ești pe fir, șefa?

— Da. Și am înțeles. Dar Mark nu vrea să audă toate astea.

— Dacă eu aș fi la doi metri sub pământ, aș vrea să mă țină la curent cu evenimentele cei dragi...

Se lăsă tăcerea. Vântul bătea prin iarbă. Nodul de nor negru era acum aproape deasupra ei.

— Scuze, sunt bătută-n cap, spuse Moss.

— Ba nu, ești sinceră, ceea ce e mult mai bine. A primit Peterson cartea poștală de la mine?

— Da. Dar îl cunoști. Genul tare, tăcut. A venit să te vadă după, la spital, dar te externaseși.

— Știu că a venit.

Din nou tăcere.

— Când te întorci, șefa?

— Nu știu. Curând. Marsh mi-a spus să stau cât e nevoie. Am să mai stau puțin aici cu Edward.

— Așteptăm cu nerăbdare să te întorci, șefa. Te întorci, nu-i așa?

— Da, mă întorc. Am să te sun.

— Bun. Simte-te bine acolo, iar când... știi tu... vorbești cu Mark, salută-l din partea mea.

— Asta e cea mai ciudată cerere de a transmite un salut, spuse Erika.

— Îmi doresc să-l fi cunoscut, zise Moss.

Erika termină convorbirea când tunetul îi bubui deasupra capului. Se întoarse spre mormânt și se uită la literele aurii de pe granitul negru.

ÎN MEMORIA LUI

MARK FOSTER

1 august 1970 – 8 iulie 2014

TE VOM IUBI ÎNTOTDEAUNA

— Acesta-i cel mai dur cuvânt, Mark, spuse Erika. Întotdeauna. Eu voi fi întotdeauna fără tine. Nu știu cum pot să trăiesc fără tine, dar trebuie. Ca să merg înainte, trebuie să mă desprind de tine la un moment dat. Trebuie să rămân în picioare. Să continui să lucrez. Să-mi trăiesc viața mai departe. Majoritatea zilelor, nu cred că pot să merg înainte fără tine, dar trebuie. În lume sunt atâtea chestii rele, încât cred că singurul mod de a le face față este să continui să lucrez. Să schimb ceva în lume.

Câțiva stropi de apă căzură pe obrazul Erikăi, și pentru prima dată, nu erau lacrimi. Începu să plouă, picăturile stropind pietrișul și piatra de mormânt a lui Mark.

— Tatăl tău îmi face un ceai... Așa că am să plec. Dar mă voi întoarce, promit! spuse Erika.

Se ridică, își aduse degetele la buze și le lipi de piatra rece, chiar sub numele lui Mark.

Erika își săltă geanta pe umăr și porni prin cimitir, înapoi spre ceai și prăjitură și spre căldura bucătăriei lui Edward.

Mulțumiri

Le mulțumesc lui Oliver Rhodes, Claire Bord, Keshini Naidoo, Kim Nash și minunatei echipe de la Bookouture. Sunteți uimitori și sunt foarte fericit că am lucrat cu voi. (Și vă mulțumesc că n-ați râs de mine când v-am trimis acel prim e-mail și am spus că tânjeam să scriu un roman polițist!)

Mulțumiri speciale lui Claire Bord pentru încurajare și îndemnul de a face această carte mai bună decât am visat vreodată c-ar putea să fie.

Îi mulțumesc lui Hentry Steadman pentru coperta uluitoare și lui Gabrielle Chant pentru editarea manuscrisului cu precizie și grijă. Și îți mulțumesc ție, Angela Marsons, pentru prietenia și susținerea ta și pentru faptul că m-ai încurajat să trec la treabă.

Îi mulțumesc soacrei mele, Vierka – pare să aibă un talent de mediu să apară la ușa mea cu mâncare caldă și delicioasă și iubire și bunătate, când acțiunea se împotmolește și întârzii cu scrisul. Prezența ei mă încurajează întotdeauna.

Și îi mulțumesc soțului meu, Ján, care reușește cumva să mă copleșească mereu cu laude și încurajări, dar nu se dă în lături să țipe la mine ca să mă facă să respect termenele-limită. Ține-o tot așa cu laudele și încurajările, dar și țipetele sunt esențiale. Fără această iubire severă și fără această susținere neclintită încă aș mai trudi într-o slujbă care nu-mi plăcea, visând să devin scriitor.

Și, în cele din urmă, le mulțumesc tuturor cititorilor minunați și bloggerilor, atât celor noi care au descoperit munca mea, cât și celor care au urmărit-o de la Coco Pinchard la Crime. Sfoara-n țară chiar funcționează și, dacă n-ați fi vorbit și scris pe bloguri despre cărțile mele, aș fi avut mai puțini cititori. Vă mulțumesc. V-am spus c-o să fie o călătorie palpitantă.

ROBERT BRYNDZA

CRIME

Un tânăr descoperă cadavrul unei femei sub un strat gros de gheață dintr-un lac aflat într-un parc londonez. Inspector-șef Erika Foster este chemată să conducă investigația pentru găsirea criminalului.

Victima, o fată frumoasă și bogată, părea să ducă existența perfectă. Însă în cursul anchetei, Erika își dă seama că există legături între crima aceasta și uciderea a trei prostituate, toate găsite strangulate, cu mâinile legate și aruncate în apele din jurul Londrei. Ce secrete întunecate ascunde fata din gheață?

În timp ce se luptă cu demonii interiori, dar și cu un criminal mai periculos decât a întâlnit vreodată, Erika Foster trebuie să rezolve cazul ca să își salveze cariera.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0406-2

^[1] DCI = Inspector Detectiv-Şef (eng.) (*N.t.*).

^[2] Vedetă britanică de televiziune, filantrop şi maestru de evenimente, acuzat după moartea sa, în 2011, de abuz sexual împotriva a sute de minori (*N.t.*).

CUPRINS

<u>Prolog</u>
<u>Capitolul 1</u>
<u>Capitolul 2</u>
<u>Capitolul 3</u>
<u>Capitolul 4</u>
<u>Capitolul 5</u>
<u>Capitolul 6</u>
<u>Capitolul 7</u>
<u>Capitolul 8</u>
<u>Capitolul 9</u>
<u>Capitolul 10</u>
<u>Capitolul 11</u>
<u>Capitolul 12</u>
<u>Capitolul 13</u>
<u>Capitolul 14</u>
<u>Capitolul 15</u>
<u>Capitolul 16</u>
<u>Capitolul 17</u>
<u>Capitolul 18</u>
<u>Capitolul 19</u>
<u>Capitolul 20</u>
<u>Capitolul 21</u>
<u>Capitolul 22</u>
<u>Capitolul 23</u>
<u>Capitolul 24</u>
<u>Capitolul 25</u>
<u>Capitolul 26</u>
<u>Capitolul 27</u>
<u>Capitolul 28</u>
<u>Capitolul 29</u>
<u>Capitolul 30</u>
<u>Capitolul 31</u>
<u>Capitolul 32</u>
<u>Capitolul 33</u>
<u>Capitolul 34</u>
<u>Capitolul 35</u>
<u>Capitolul 36</u>
<u>Capitolul 37</u>

[Capitolul 38](#)
[Capitolul 39](#)
[Capitolul 40](#)
[Capitolul 41](#)
[Capitolul 42](#)
[Capitolul 43](#)
[Capitolul 44](#)
[Capitolul 45](#)
[Capitolul 46](#)
[Capitolul 47](#)
[Capitolul 48](#)
[Capitolul 49](#)
[Capitolul 50](#)
[Capitolul 51](#)
[Capitolul 52](#)
[Capitolul 53](#)
[Capitolul 54](#)
[Capitolul 55](#)
[Capitolul 56](#)
[Capitolul 57](#)
[Capitolul 58](#)
[Capitolul 59](#)
[Capitolul 60](#)
[Capitolul 61](#)
[Capitolul 62](#)
[Capitolul 63](#)
[Capitolul 64](#)
[Capitolul 65](#)
[Capitolul 66](#)
[Capitolul 67](#)
[Capitolul 68](#)
[Capitolul 69](#)
[Capitolul 70](#)
[Capitolul 71](#)
[Capitolul 72](#)
[Capitolul 73](#)
[Capitolul 74](#)
[Capitolul 75](#)
[Capitolul 76](#)
[Capitolul 77](#)
[Capitolul 78](#)

[Capitolul 79](#)
[Capitolul 80](#)
[Capitolul 81](#)
[Capitolul 82](#)
[Capitolul 83](#)
[Epilog](#)
[Mulțumiri](#)

Table of Contents

Prolog	3
Capitolul 1	7
Capitolul 2	13
Capitolul 3	19
Capitolul 4	21
Capitolul 5	24
Capitolul 6	36
Capitolul 7	44
Capitolul 8	47
Capitolul 9	51
Capitolul 10	57
Capitolul 11	62
Capitolul 12	67
Capitolul 13	70
Capitolul 14	79
Capitolul 15	86
Capitolul 16	96
Capitolul 17	102
Capitolul 18	109
Capitolul 19	114
Capitolul 20	118
Capitolul 21	120
Capitolul 22	122
Capitolul 23	129
Capitolul 24	136
Capitolul 25	139
Capitolul 26	144

Capitolul 27	146
Capitolul 28	149
Capitolul 29	152
Capitolul 30	155
Capitolul 31	162
Capitolul 32	164
Capitolul 33	173
Capitolul 34	177
Capitolul 35	182
Capitolul 36	185
Capitolul 37	191
Capitolul 38	195
Capitolul 39	199
Capitolul 40	205
Capitolul 41	208
Capitolul 42	212
Capitolul 43	217
Capitolul 44	222
Capitolul 45	224
Capitolul 46	231
Capitolul 47	235
Capitolul 48	239
Capitolul 49	243
Capitolul 50	245
Capitolul 51	248
Capitolul 52	254
Capitolul 53	257
Capitolul 54	260
Capitolul 55	264
Capitolul 56	267

Capitolul 57	270
Capitolul 58	275
Capitolul 59	286
Capitolul 60	289
Capitolul 61	292
Capitolul 62	294
Capitolul 63	299
Capitolul 64	303
Capitolul 65	307
Capitolul 66	310
Capitolul 67	312
Capitolul 68	316
Capitolul 69	319
Capitolul 70	322
Capitolul 71	323
Capitolul 72	324
Capitolul 73	326
Capitolul 74	329
Capitolul 75	331
Capitolul 76	334
Capitolul 77	335
Capitolul 78	337
Capitolul 79	341
Capitolul 80	343
Capitolul 81	345
Capitolul 82	346
Capitolul 83	352
Epilog	354
Mulțumiri	357